

Forslag

til

Lov om ændring af lov om betalingskonti, lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder, lov om Danmarks Nationalbank og forskellige andre love¹⁾

(Adgang til en basal erhvervskonto for erhvervsdrivende og foreninger, tilsyn efter forordning om europæiske grønne obligationer og åremålsansættelse for direktionen i Danmarks Nationalbank m.v.)

§ 1

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EU 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, L 188, side 106, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, EU-Tidende 2024, L af 22. april 2024. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen, EU-Tidende 2021, L 274, side 20, fra Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2023/1113 af 31. maj 2023 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler og ved overførsler af visse kryptoaktiver og om ændring af direktiv (EU) 2015/849, EU-Tidende 2023, L 150, side 1, fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2023/2631/EU af 22. november 2023 om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer, EU-Tidende, L af 30. november 2023, fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2845 af 13. december 2023 om ændring af forordning (EU) nr. 909/2014 for så vidt angår afviklingsdisciplin, grænseoverskridende levering af tjenesteydelser, tilsynssamarbejde, levering af bankmæssige accessoriske tjenesteydelser og krav til tredjelandes værdipapircentraler og om ændring af forordning (EU) nr. 236/2012, EU-Tidende, L af 27. december 2023, og fra Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/886 af 13. marts 2024 om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår straskreditoverførsler i euro, EU-Tidende, L af 19. marts 2024. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

UDKAST

I lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 407 af 29. marts 2022, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:
»Lov om betalingskonti og basale erhvervskonti«.
2. Efter § 1 indsættes:
»§ 1 a. Kapitel 4 a, kapitel 5, bortset fra §§ 15 og 16, samt kapitel 6 og 7 finder endvidere anvendelse på pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) i medfør af § 308 i lov om finansiell virksomhed, og som tilbyder betalingskonti, hvorpå en erhvervsdrivende eller forening kan indsætte midler, hæve kontanter samt udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand.«
3. I § 2 indsættes efter nr. 2 som nye numre:
»3) Erhvervsdrivende: En fysisk eller juridisk person, der som led i sin hoved- eller bibeskæftigelse handler inden for den pågældendes erhverv.
4) Forening: En forening, der ikke er erhvervsdrivende.«
Nr. 3 bliver herefter nr. 5.
4. I § 2, nr. 3, der bliver nr. 5, indsættes efter »forbruger«: », erhvervsdrivendes eller foreningers«.
5. I § 2 indsættes efter nr. 3, som bliver nr. 5, som nyt nummer:
»6) Basal erhvervskonto: En betalingskonto oprettet i en erhvervsdrivendes eller en forenings navn, der omfatter tjenesteydelserne anført i § 13 a.«
Nr. 4-18 bliver herefter nr. 7-21.
6. I § 2, nr. 11, der bliver nr. 14 indsættes efter »forbruger«: », en erhvervsdrivende eller en forening «.
7. I § 2, nr. 16, der bliver nr. 19, indsættes efter »forbrugeren«: », den erhvervsdrivende eller foreningen«.
8. I § 11, stk. 4, 5. pkt., ændres »Pengeinstitutankenævnet« til: »Det finansielle ankenævn«.
9. I § 13, stk. 2, 4. pkt., ændres »Et afslag« til: »En opsigelse«.

10. Efter kapitel 4 indsættes:

»Kapitel 4 a
Basal erhvervskonto
Kendetegn for en basal erhvervskonto

§ 13 a. En basal erhvervskonto skal omfatte følgende tjenesteydelser, som en erhvervsdrivende eller en forening skal kunne gøre brug af i ubegrænset omfang, jf. dog stk. 2:

- 1) Muligheden for at åbne, anvende og lukke erhvervskontoen.
- 2) Muligheden for at indsætte midler på erhvervskontoen bortset fra kontanter.
- 3) Muligheden for at indsætte kontanter på erhvervskontoen svarende til i alt 20.000 kr. pr. måned.
- 4) Muligheden for at hæve kontanter fra erhvervskontoen i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ved henvendelse i instituttets forretningslokale eller i pengeautomater både inden for og uden for instituttets åbningstider.
- 5) Muligheden for i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at foretage
 - a) direkte debiteringer med henblik på betaling af husleje og andre udgifter vedrørende fast ejendom, hvorfra den erhvervsdrivende driver virksomheden, eller hvorfra foreningen drives,
 - b) betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder onlinebetalinger, og
 - c) kredittransaktioner, herunder stående ordrer, ved, hvis de forefindes, terminaler, henvendelse i instituttets forretningslokale og via onlinefaciliteter.

Stk. 2. Et institut skal alene tilbyde tjenesteydelserne nævnt i stk. 1 til erhvervsdrivende eller foreninger, i det omfang tjenesteydelserne i forvejen udbydes til erhvervsdrivende eller foreninger, som har andre betalingskonti end en basal erhvervskonto.

Stk. 3. En erhvervsdrivende eller en forening skal kunne styre og initiere betalingstransaktioner fra sin basale erhvervskonto i instituttets eventuelle forretningslokale og via onlinefaciliteter, hvis disse tjenesteydelser i forvejen udbydes til erhvervsdrivende eller foreninger, som har andre betalingskonti end en basal erhvervskonto.

Oplysninger om en basal erhvervskonto

§ 13 b. Et institut skal vederlagsfrit stille følgende oplysninger til rådighed for erhvervsdrivende og foreninger om den basale erhvervskonto, som instituttet udbyder:

- 1) De specifikke tjenesteydelser tilknyttet den basale erhvervskonto, jf. § 13 a, stk. 1.
- 2) Gebyrer og vilkår for anvendelsen af den basale erhvervskonto, jf. § 13 d.
- 3) At køb af yderligere tjenesteydelser eller aktier, andele eller garantbeviser ikke er en forudsætning for adgangen til en basal erhvervskonto, jf. § 13 c, stk. 8.

Adgang til en basal erhvervskonto

§ 13 c. Institutter skal tilbyde en erhvervsdrivende eller en forening en basal erhvervskonto, jf. § 13 a, i danske kroner.

Stk. 2. Stk. 1 finder anvendelse på følgende:

1. Erhvervsdrivende, som har sin erhvervsmæssige hovedaktivitet i Danmark, og hvor
 - a) mindst ét medlem af direktionen har bopæl i Danmark,
 - b) mindst én af indehaverne har bopæl i Danmark, hvis virksomheden drives uden en direktion, eller
 - c) mindst én af de ledelsesansvarlige har bopæl i Danmark, hvis virksomheden drives uden en direktion, og virksomheden ikke har nogen indehavere.
2. Foreninger, som har sit vedtægtsmæssige hjemsted og hovedaktivitet i Danmark, og hvor mindst én af de for foreningen tegningsberettigede har bopæl i Danmark.

Stk. 3. Et institut kan afslå at åbne en basal erhvervskonto til en erhvervsdrivende eller forening, hvis

- 1) den erhvervsdrivende eller foreningen ikke leverer de oplysninger, som instituttet stiller krav om for at gennemføre kundekendskabsproceduren efter kapitel 3 i hvidvaskloven, eller
- 2) der i øvrigt er en viden om, en mistanke eller en rimelig grund til at formode, at den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har udført eller vil udføre transaktioner eller aktiviteter, som har medført eller vil medføre underretningspligt efter § 26, stk. 1, i hvidvaskloven.

UDKAST

Stk. 4. Et institut kan endvidere afslå at åbne en basal erhvervskonto til en erhvervsdrivende eller forening i følgende tilfælde:

- 1) Den erhvervsdrivende eller foreningen har allerede en betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende tjenesteydelserne anført i § 13 a, medmindre den erhvervsdrivende eller foreningen erklærer, at have fået meddelelse om, at denne betalingskonto vil blive lukket.
- 2) Den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har udøvet strafbare handlinger mod instituttet, og instituttet derfor vil forhindre disse i at misbruge deres ret til at have adgang til en basal erhvervskonto.
- 3) Den erhvervsdrivende har ikke tilladelse til at udøve virksomhed, når tilladelse er påkrævet i medfør af lovgivningen.
- 4) Den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har optrådt anstødeligt eller til gene for instituttets øvrige kunder eller ansatte.
- 5) Den erhvervsdrivende eller foreningen kan ikke påvise en reel interesse i at åbne en basal erhvervskonto.
- 6) Den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen eller ledelsen af den erhvervsdrivende eller foreningen har tidligere groft eller gentagne gange misligholdt sine forpligtelser over for instituttet.

Stk. 5. Institutter skal hurtigst muligt og senest 10 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om en basal erhvervskonto åbne en sådan konto eller give afslag herpå.

Stk. 6. Pengeinstituttet skal vederlagsfrit give den erhvervsdrivende eller foreningen en begrundelse for et afslag om basal erhvervskonto, jf. dog stk. 7. Afslaget skal gives i papirform eller på andet varigt medium, såfremt den erhvervsdrivende eller foreningen anmoder herom. Et afslag skal indeholde nærmere oplysninger om den erhvervsdrivendes eller foreningens mulighed for at påklage afgørelsen til et klagenævn, jf. § 13 f.

Stk. 7. Begrundelse efter stk. 6, 1. pkt., kan udelades af hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden, eller hvis det er nødvendigt for at sikre fortrolighed om underretninger i henhold til hvidvaskloven.

Stk. 8. Institutter må ikke betinge indgåelse af en aftale om en basal erhvervskonto af køb af yderligere tjenesteydelser, der ikke er tilknyttet en basal erhvervskonto eller aktier, andele eller garantbeviser i instituttet. Dette gælder dog ikke aktier, andele eller garantbeviser, som det er en betingelse at besidde for at være kunde i instituttet.

Gebyrer for en basal erhvervskonto

§ 13 d. Et institut skal tilbyde de tjenesteydelser, der er nævnt i § 13 a, vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.

Stk. 2. Et institut kan pålægge en erhvervsdrivende eller en forening et rimeligt gebyr i tilfælde af den erhvervsdrivendes eller foreningens manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til en rammeaftale for en basal erhvervskonto.

Stk. 3. Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr for erhvervsdrivende og foreninger, jf. stk. 1 og 2, må instituttet alene tage hensyn til instituttets omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal erhvervskonto.

Opsigelse af rammeaftaler for en basal erhvervskonto

§ 13 e. Et institut kan uanset § 75 i lov om betalinger kun opsig en rammeaftale med en erhvervsdrivende eller forening, der giver adgang til en basal erhvervskonto, såfremt en af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har anvendt den basale erhvervskonto til strafbare formål.
- 2) Den erhvervsdrivende, foreningen eller tredjemand har ikke foretaget nogen transaktioner på erhvervskontoen i over 24 på hinanden følgende måneder.
- 3) Den erhvervsdrivende eller foreningen har afgivet forkerte oplysninger for at få en basal erhvervskonto i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført et afslag.
- 4) Den erhvervsdrivende eller foreningen opfylder ikke længere kravene i § 13 c, stk. 2.
- 5) Den erhvervsdrivende eller foreningen har efterfølgende åbnet en anden betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende tjenesteydelserne anført i § 13 a.
- 6) Den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har begået strafbare handlinger mod instituttet, og instituttet derfor vil forhindre vedkommende i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal erhvervskonto.
- 7) Den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har optrådt anstødeligt eller til gene for instituttets øvrige kunder eller ansatte.

UDKAST

- 8) Den erhvervsdrivende eller foreningen har groft eller gentagne gange misligholdt sine forpligtelser i henhold til rammeaftalen over for instituttet.
- 9) Instituttet har underrettet Hvidvasksekretariatet om transaktioner eller aktiviteter, der involverer den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne efter § 26, stk. 1, i hvidvaskloven.
- 10) Der er forekommet grov eller gentagen sammenblanding af midler mellem den erhvervsdrivende eller foreningen og ejere af virksomheden eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.
- 11) Instituttet har en pligt til at afbryde eller afvikle forretningsforbindelsen efter § 14, stk. 5, og § 15 i hvidvaskloven.
- Stk. 2.* Et institut, der opsiges en rammeaftale efter stk. 1, skal vederlagsfrit meddele den erhvervsdrivende eller foreningen begrundelsen for opsigelsen i papirform eller på andet varigt medium med mindst 2 måneders varsel. En opsigelse begrundet i en af betingelserne anført i stk. 1, nr. 1, 3, 6, 9 eller 11, har dog øjeblikkelig virkning.
- Stk. 3.* En opsigelse skal indeholde nærmere oplysninger om den erhvervsdrivendes eller foreningens mulighed for at påklage afgørelsen til et klagenevæn, jf. § 13 f.
- Stk. 4.* Begrundelsen, jf. stk. 2, 1. pkt., kan udelades af hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden, eller hvis det er nødvendigt for at sikre fortrolighed om underretninger i henhold til hvidvaskloven.

Klageadgang

§ 13 f. Et institut skal etablere en klageordning samt være tilsluttet ét uafhængigt, landsdækkende klagenevæn, som institutterne skal oprette.«

11. I § 19, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt., ændres »lov om værdipapirhandel m.v.« til: »lov om kapitalmarkeder«.

12. I § 25, stk. 1, ændres »§ 10« til: »§§ 10 og 13 b«.

§ 2

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1731 af 5. december 2023, som ændret ved § 335 i lov nr. 718 af 13. juni 2023 og § 44 i lov nr. 1534 af 12. december 2023 og § 1 i lov nr. 1546 af 12. december 2023 og § 1 i lov nr. 481 af 22. maj 2024, foretages følgende ændringer:

UDKAST

1. I *fodnoten* til lovens titel 1. *pkt.* indsættes efter »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, «: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter (BRRD),« og »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/2556 af 14. december 2022, EU-Tidende 2022, nr. L 333, side 153-163« ændres til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/2556 af 14. december 2022, EU-Tidende 2022, nr. L 333, side 153-163, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, EU-Tidende, L af 22. april 2024«.
2. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter nr. 56 som nyt nummer:
»57) Likvidationsenhed:
 - a) En virksomhed, som ifølge en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 259 skal tages under konkursbehandling.
 - b) En virksomhed, som ifølge en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260 skal tages under konkursbehandling.
 - c) En virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, og som er omfattet af en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260, for hvilken der ikke fastsættes udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«.Nr. 57-60 bliver herefter nr. 58-61.
3. I § 38, *stk. 1, nr. 4*, ændres »ledelse,« til: »ledelse og«.
4. I § 40, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »kreditinstitut eller et investeringsselskab« til: »kreditinstitut, et investeringsselskab eller en forsikringsvirksomhed«.
5. § 56 a ophæves.
6. I § § 74, *stk. 1, 2. og 3. pkt.*, ændres »en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar« til: »en ekstern revisor og den interne revisionschef«, i § 74, *stk. 2*, ændres »Eksterne revisorer, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar« til: »Eksterne

UDKAST

revisorer og den interne revisionschef« og i § 74, stk. 3, ændres »en ekstern revisor, den interne revisionschef eller den ansvarshavende aktuar« til: »en ekstern revisor eller den interne revisionschef«.

7. I § 75, stk. 2, ændres »bestyrelsen, en direktør og den ansvarshavende aktuar« til: »bestyrelsen og en direktør«, og i § 75, stk. 3, ændres »direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar« til: »direktion eller den eksterne revision«.
8. I § 106 d, stk. 6, ændres »kapitel 18 i lov om værdipapirhandel m.v.« til: »kapitel 31 i lov om kapitalmarkeder«.
9. I § 117, stk. 1, 1. pkt., udgår »ansvarshavende aktuarer,«,
10. I § 175 g, stk. 14, ændres »nr. 14« til: »nr. 12«.
11. I § 198, stk. 3, 1. pkt., ændres »Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder« til: »Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder«.
12. I § 243 d, stk. 1, ændres »§ 58 h, stk. 1, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.« til: »§ 5, nr. 7, i lov om kapitalmarkeder«.
13. § 245 a, stk. 1, affattes således:
»§ 245 a. Et pengeinstitut og et realkreditinstitut, samt dattervirksomheder heraf, skal på anmodning fra Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet, senest 12 timer efter dagsafslutning, indsende de nødvendige oversigter og oplysninger til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, til brug for en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, når Finanstilsynet kan anvende beføjelserne i §§ 243 a-c, eller til brug for udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelsen, jf. § 272. Seriebalancer for realkreditinstitutter skal dog indsendes senest 24 timer efter dagsafslutning, jf. 1. pkt.«
14. I § 245 a indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Et pengeinstitut og et realkreditinstitut skal have effektive sagsgange og systemer, der sikrer at indsendelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske inden for de fastsatte frister, og at restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan gennemføres effektivt.«
Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

15. I § 245 a, stk. 3, 1. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »Stk. 1«: »og 2«, og »pengeinstitut eller et realkreditinstitut« ændres til: »pengeinstitut, et realkreditinstitut, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag«.
16. I § 245 a, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »fastsætte efter høring af Finansiell Stabilitet« til »efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte«, og efter »dette« indsættes », regler om tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre effektiv gennemførelse af restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og fravigelser af stk. 1 og 2«.
17. I § 266 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:
»Stk. 4. Likvidationsenheder skal ikke opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, medmindre Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet træffer afgørelse herom. Finanstilsynet kan træffe afgørelse efter 1. pkt., hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet finder det berettiget, navnlig under hensyntagen til, om det forhold, at virksomheden bliver nødlidende, kan forventes at få negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, og på risikoen for afsmitning på det finansielle system, herunder med hensyn til Garantiformuens finansieringskapacitet. Finanstilsynet fastsætter minimumskravet til nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheder, jf. 1. pkt., til et beløb, der overstiger likvidationsenhedens tabsabsorberingsbeløb.«
Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.
18. § 267 h ophæves, og i stedet indsættes:
»Krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheder
- § 267 h.** En likvidationshed skal på individuelt niveau opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, som er fastsat i medfør af § 266, stk. 4, med kapitalgrundlag, eller følgende forpligtelser i nr. 1 og 2, eller begge dele i kombination:
- 1) Forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, og artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a, c, e-n, og stk. 3-5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.
 - 2) Forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, jf. § 267 a, stk. 1, nr. 3 eller 4.

UDKAST

§ 267 i. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver. Erhvervsministeren kan også fastsætte regler, der fraviger §§ 267 c-267 e.«

19. § 269 b, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. En likvidationsenhed er ikke omfattet af stk. 1, medmindre Finanstilsynet har fastsat et krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden, jf. § 266, stk. 4. Finanstilsynet skal i så fald fastsætte indholdet og hyppigheden af indberetningsforpligtelsen og underrette likvidationsenheden herom.«

20. I § 269 d, stk. 1, nr. 3, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

21. § 269 d, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. En likvidationsenhed er ikke omfattet af stk. 1, medmindre Finanstilsynet har fastsat et krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden, jf. § 266, stk. 4. Finanstilsynet skal i så fald fastsætte indholdet og hyppigheden af pligten til offentliggørelse og underrette likvidationsenheden herom.«

22. I § 344 b ændres », realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I« til: »eller realkreditinstituttet«.

23. I § 345, stk. 10, 1. pkt., ændres »2 år« til: »3 år«.

24. I § 346, stk. 2, 1. pkt., udgår »den ansvarshavende aktuar,«.

25. I § 355, stk. 3, 1. pkt., udgår »en ansvarshavende aktuar,«.

26. Overskriften før § 358 ophæves.

27. §§ 358 og 359 ophæves.

28. I § 360, stk. 1, ændres »§§ 361-370« til: »§§ 361-368«.

29. I § 360, stk. 2, ændres »stk. 5« til: »stk. 4«.

30. I § 361, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »finansiell holdingvirksomhed«: », fondsmæglerholdingvirksomhed«

31. I § 373, stk. 10, indsættes efter »§ 347, stk. 2,«: »og«.

32. I § 374, stk. 1, udgår »ansvarshavende aktuar,«.

§ 3

I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 316 af 11. marts 2022, som ændret ved § 9 i lov nr. 409 af 31. marts 2022, § 4 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, § 2 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, § 10 i lov nr. 1546 af 12. december 2023, § 1 i lov nr. 175 af 27. februar 2024 og § 7 i lov nr. lov nr. 481 af 22. maj 2024, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler og ved overførsler af visse kryptoaktiver«.
2. I § 1, stk. 1, nr. 8 og 18, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«, og i nr. 19, ændres »stk. 7« til: »stk. 8«.
3. I § 1 indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:
»Stk. 6. Kapitel 10 b finder anvendelse for skadesforsikringsselskaber som defineret i § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, i lov om forsikringsvirksomhed i tværgående pensionskasser, livsforsikringsselskaber og skadesforsikringsselskaber m.v. og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder.«
Stk. 6 og 7 bliver herefter stk. 7 og 8.
4. I § 38 a, stk. 1, indsættes efter »§ 26«: »eller efter § 28, jf. § 26, stk. 1«.
5. I § 39, stk. 1, nr. 2 og 3, ændres »betalingsformidler« til: »betalingstjenesteudbyder«.
6. Efter kapitel 10 a indsættes:

»Kapitel 10 b

Finanstilsynets tilsyn med skadesforsikringsselskabers overholdelse af forordninger om finansielle sanktioner

§ 46 f. Finanstilsynet påser, at virksomheder omfattet af § 1, stk. 6, overholder forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner

UDKAST

mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer med den kompetence, som Finanstilsynet er tillagt i medfør af § 47, stk. 1 og 2. *Stk. 2.* § 49, stk. 1-5, og §§ 51 og 55 finder tilsvarende anvendelse på skadesforsikringsselskabers overholdelse af forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.«

7. I § 78, *stk. 1, 2. pkt.*, og *stk. 2*, ændres: »artikel 4-8, 10-12 og 16« til: »artikel 4-8, 10-12, 14-17, 19-21 og 26«.
8. I § 85, *stk. 2*, indsættes efter »De dele af«: »§ 35, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1, 1. pkt., § 38, stk. 5,« og efter »§ 57, stk. 1, 1. pkt.,« indsættes: »og § 64 a, stk. 3,«.
9. I § 85, *stk. 3*, indsættes efter »De dele af«: »§ 14, stk. 6, 2. pkt.,« og efter »27, stk. 1« indsættes: »og 3, § 35, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1, 1. pkt., og § 38, stk. 5 og 6«.

§ 4

I lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 2067 af 12. november 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, § 339 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, § 3 i lov nr. 1546 af 12. december 2023 og § 10 i lov nr. 481 af 22. maj 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, *stk. 3, nr. 2*, indsættes efter »som tegner arbejdsulykkesforsikringer«: », herunder voldsskadeforsikringer tegnet som udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen, og selvstændigt tegnede voldsskadeforsikringer,«.
2. I § 3, *stk. 5, 2. pkt.*, ændres »visse forbrugerforsikringer og« til: »visse forbrugerforsikringer,« og efter »en arbejdsulykkesforsikringspolice« indsættes: »og et af Finanstilsynet fastsat årligt beløb pr. sikrede under en selvstændig voldsskadeforsikringspolice«.
3. I § 3, *stk. 6, 1. pkt.*, ændres »visse forbrugerforsikringer og« til: »visse forbrugerforsikringer,« og efter »en arbejdsulykkesforsikringspolice« indsættes: »og det beløb pr. sikrede under en selvstændig voldsskadeforsikringspolice«.

UDKAST

4. I § 5, stk. 1, nr. 5, ændres »sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer og« til: »sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer,«
5. I § 5, stk. 1, nr. 6, ændres »sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer.« til: »sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer, herunder voldsskadeforsikringer, hvis de er tegnet som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen, og«.
6. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 7:
»7) sikrede i henhold til voldsskadeforsikringer, hvis de er tegnet som selvstændig forsikring.«
7. § 5, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. Fonden skal overtage de rettigheder og forpligtelser, som et forsikringsselskab har i henhold til lov om arbejdsskadesikring, herunder til voldsskadeforsikringer, når et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.
8. I § 5, stk. 9, ændres »og arbejdsulykkesforsikringer, jf. stk. 4« til: », arbejdsulykkesforsikringer og voldsskadeforsikringer, jf. stk. 4«.
9. I § 6, stk. 2, indsættes efter »anvendelse«: », jf. dog stk. 3«.
10. I § 6 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:
»Stk. 3. For anmeldelse af erstatningskrav efter en hændelse omfattet af en voldsskadeforsikring, jf. § 49 a i lov om arbejdsskadesikring, finder regler udstedt i medfør af § 49 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om arbejdsskadesikring anvendelse.«
Stk. 3 bliver herefter stk. 4.
11. I § 7, stk. 2, indsættes efter »vedrørende arbejdsulykkesforsikringer«:
»og voldsskadeforsikringer«.

§ 5

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 53 af 18. januar 2023, som ændret ved § 9 i lov nr. 409 af 25. april 2023, § 2 i lov nr. 481 af 22. maj 2024, og lovforslag nr. L 169 til lov om ændring af lov om betalinger som vedtaget den 4. juni 2024, foretages følgende ændringer:

UDKAST

1. I § 21, stk. 5, nr. 2, ændres »§ 16 i lov om værdipapirhandel m.v.« til: »§ 61 i lov om kapitalmarkeder«.

2. § 35 affattes således:

»§ 35. E-pengeinstitutter skal sikre midler, der er modtaget som vederlag for de elektroniske penge, der er blevet udstedt, i overensstemmelse med stk. 6. Sikring af midlerne skal senest ske fem arbejdsdage efter udstedelsen af elektroniske penge, hvis de er modtaget ved brug af et betalingsinstrument.

Stk. 2. E-pengeinstitutter, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-6, jf. § 18, stk. 1, nr. 2, skal sikre midler modtaget fra brugerne af betalingstjenesterne eller modtaget gennem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion i overensstemmelse med stk. 6.

Stk. 3. Betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-6, skal sikre midler modtaget fra brugerne af betalingstjenesterne eller modtaget gennem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion i overensstemmelse med stk. 6.

Stk. 4. Modtager betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet færre midler fra brugerne af betalingstjenester eller gennem en anden udbyder af betalingstjenester end det beløb, der som led i gennemførelsen af betalingstransaktioner skal sendes videre til betalingsmodtager, jf. stk. 2 og 3, skal betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet sikre, at indeståendet på sikringskontoen eller i sikkerhedsdepotet fra tidspunktet for indsættelsen af midlerne på sikringskontoen eller placeringen af midlerne i sikkerhedsdepotet, jf. stk. 6, nr. 1 og 2, svarer til det beløb, der som led i gennemførelsen af betalingstransaktioner skal sendes videre til betalingsmodtager.

Stk. 5. Midlerne, der indestår på en sikringskonto eller er placeret i et sikkerhedsdepot, jf. stk. 6, nr. 1 og 2, skal til enhver tid svare til det beløb, der som led i gennemførelsen af betalingstransaktioner skal sendes videre til betalingsmodtager.

Stk. 6. Sikring af midler i henhold til stk. 1-5 skal ske på en af følgende måder:

1) Midlerne indsættes på en særskilt konto, der betegnes sikringskonto, i et kreditinstitut eller en centralbank, hvis centralbanken tillader dette, senest ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger den dag, hvor midlerne er modtaget.

2) Midlerne investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko og placeres i et særskilt værdipapirdepot, som betegnes sikkerhedsdepot, i et

UDKAST

kreditinstitut, senest ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget.

3) Midlerne dækkes af en garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som instituttet. Garantien skal til enhver tid mindst svare til det beløb, som ellers skulle være indsat på en sikringskonto eller placeret i et sikkerhedsdepot.

Stk. 7. Midler, der indsættes på en sikringskonto eller investeres i værdipapirer, der placeres i et sikkerhedsdepot, kan ikke gøres til genstand for retsforfølgning fra instituttets øvrige kreditorer.

Stk. 8. Betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, der er forpligtet til at sikre midler, jf. stk. 1-3, hvor en del af midlerne skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, og hvor den resterende del skal anvendes til ikke-betalingsrelaterede tjenester, skal alene sikre den del af midlerne, som skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om sikring af midler i henhold til stk. 1-8.

3. Efter § 41 før overskriften før § 42 indsættes:

»Betingelser for at anmode om at deltage i registrerede betalingssystemer

§ 41 a. Et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, der deltager i eller anmoder om at deltage i registrerede betalingssystemer, jf. § 64, skal have følgende:

- 1) En beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, der tilhører betalingstjenestebrugerne, jf. § 10, stk. 1, nr. 9.
- 2) En beskrivelse af forretningsgange og interne kontrolmekanismer for de aktiviteter, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet har til hensigt at levere, herunder administrative, risikostyringsmæssige og regnskabsmæssige procedurer, samt en beskrivelse af ordninger for brug af betalingsinstituttets og e-pengeinstituttets informations- og kommunikationsteknologitjenester, der relaterer sig til artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om digital modstandsdygtighed i den finansielle sektor.
- 3) En afviklingsplan i tilfælde af konkurs.

§ 41 b. Sikrer betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet brugernes midler ved at indsætte dem på en sikringskonto, jf. § 35, stk. 6, nr. 1, skal beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 1, indeholde følgende:

UDKAST

- 1) Antallet af personer, der har adgang til sikringskontoen, og deres funktioner.
- 2) En beskrivelse af administrations- og afstemningsprocessen til sikring af, at betalingstjenestebrugernes midler i betalingstjenestebrugernes interesse er beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets eller e- pengeinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.
- 3) En kopi af udkastet til kontrakt med kreditinstituttet.
- 4) En udtrykkelig erklæring fra betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet om overholdelsen af § 35.

§ 41 c. Sikrer betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet brugernes midler ved at placere dem i et sikkerhedsdepot, jf. § 35, stk. 6, nr. 2, skal beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 1, indeholde følgende:

- 1) En beskrivelse af investeringspolitikken for at sikre, at de aktiver, der vælges, er likvide, sikre og har lav risiko.
- 2) En beskrivelse af administrations- og afstemningsprocessen til sikring af, at betalingstjenestebrugernes midler i betalingstjenestebrugernes interesse er beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.
- 3) En udtrykkelig erklæring fra betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet om overholdelsen af § 35.

§ 41 d. Sikrer betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet betalingstjenestebrugernes midler ved at stille en garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, jf. § 35, stk. 6, nr. 3, skal beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 1, indeholde følgende:

- 1) En bekræftelse af, at forsikringen eller den tilsvarende garanti er fra en enhed, der ikke er en del af samme koncern som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet.
- 2) Nærmere oplysninger om den proces, der er indført for at sikre, at forsikringen eller den tilsvarende garanti til enhver tid er tilstrækkelig til at dække de krav på tilbagebetaling, som brugerne af betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet måtte have mod instituttet.
- 3) Oplysninger om dækningens varighed og vilkårene for fornyelse.
- 4) En kopi af forsikringsaftalen eller den tilsvarende garanti eller udkast hertil.

§ 41 e. Beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 2, skal dokumentere, at forretningsgangene, de interne kontrolmekanismer og ordningerne for brugen af informations- og kommunikationsteknologi er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige.

UDKAST

Stk. 2. Forretningsgangene og de interne kontrolmekanismer i § 41 a, stk. 1, nr. 2, skal omfatte:

- 1) Kortlægning af de risici, som betalingsinstituttet eller e- pengeinstituttet har identificeret, herunder typen af risici og de procedurer, som betalingsinstituttet eller e- pengeinstituttet har indført eller vil indføre for at vurdere og forhindre sådanne risici.
- 2) De forskellige procedurer for gennemførelse af regelmæssig og permanent kontrol, herunder hyppigheden og de afsatte menneskelige ressourcer.
- 3) De regnskabsmæssige procedurer for, hvordan betalingsinstituttet eller e- pengeinstituttet registrerer og rapporterer sine regnskabsmæssige oplysninger.
- 4) Identiteten af den eller de ansvarlige personer for de interne kontrolfunktioner, herunder for regelmæssig og permanent kontrol og kontrol af overholdelsen, samt et opdateret CV for den eller de pågældende personer.
- 5) Identiteten af enhver revisor, der ikke er revisor som defineret i artikel 2, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber.
- 6) S sammensætningen af bestyrelsen og direktionen.
- 7) En beskrivelse af den måde, hvorpå outsourcede funktioner overvåges og kontrolleres for at undgå, at kvaliteten af betalingsinstituttets eller e- pengeinstituttets interne kontrol forringes.
- 8) En beskrivelse af, hvordan eventuelle agenter og filialer overvåges og kontrolleres inden for rammerne af betalingsinstituttets eller e- pengeinstituttets interne kontrol.
- 9) Hvis betalingsinstituttet eller e- pengeinstituttet er en dattervirksomhed af en reguleret enhed i en medlemsstat, en beskrivelse af koncernforvaltningen.

§ 41 f. Afviklingsplanen, jf. § 41 a, stk. 1, nr. 3, skal tilpasses til betalingsinstituttets eller e- pengeinstituttets planlagte størrelse og forretningsmodel og skal indeholde en beskrivelse af de begrænsende foranstaltninger, som betalingsinstituttet eller e- pengeinstituttet skal træffe i tilfælde af opsigelse af dennes betalingstjenester, og som vil sikre gennemførelsen af uafsluttede betalingstransaktioner og afslutningen af eksisterende kontrakter.

§ 41 g. Når et betalingsinstitut eller e- pengeinstitut anmoder om at deltage i et registreret betalingssystem, skal betalingsinstituttet eller e-

UDKAST

pengeinstituttet sende Finanstilsynet en beskrivelse af, hvordan kravene i §§ 41 a-41 f opfyldes.

Stk. 2. På baggrund af de indsendte oplysninger i stk. 1, kan Finanstilsynet, efter høring af Danmarks Nationalbank, afvise at lade et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut deltage eller anmode om at deltage i et registreret betalingssystem, hvis Finanstilsynet vurderer, at deltagelsen vil medføre væsentlige risici for stabiliteten eller integriteten af systemet.«

4. I § 63, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »Pengeinstitutter skal give betalingsinstitutter«: »og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. § 51,«.
5. § 64, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på betalingssystemer, som udelukkende består af udbydere af betalingstjenester, der tilhører samme koncern.«
6. I § 64, stk. 3 og 4, ændres »En deltager i et registreret betalingssystem, jf. stk. 2, nr. 1,« til: »En deltager i et betalingssystem, der er registreret i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,«.
7. I § 72, stk. 2, og § 75, stk. 2, ændres »lov om betalingskonti« til: »lov om betalingskonti og basale erhvervskonti«.
8. I § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 7. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143, stk. 1, ændres »artikel 3-4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning om grænseoverskridende betalinger i Unionen og Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår strakskreditoverførsler i euro«.

UDKAST

9. I § 138, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., ændres »lov om værdipapirhandel m.v.« til: »lov om kapitalmarkeder.«
10. § 145, stk. 1, nr. 1, ophæves.
Nr. 2 og 3 bliver herefter nr. 1 og 2.
11. I § 145, stk. 3, udgår »samt artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.
12. § 145, stk. 8, affattes således:
»Stk. 8. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen offentliggør afgørelser efter stk. 1, og kendelser fra Konkurrenceankenævnet, jf. dog stk. 10.«
13. I § 145 indsættes efter stk. 8 som nyt stykke:
»Stk. 9. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen offentliggør beslutninger om at overgive sager, hvor styrelsen har truffet afgørelse efter denne lov, til politimæssig efterforskning med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 10. Har Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og er der faldet dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 10. Er dommen ikke endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen.«
Stk. 9 og 10 bliver herefter stk. 10 og 11.
14. § 145, stk. 9, der bliver stk. 10, indsættes efter »stk. 8«: »og 9«.
15. I § 152, stk. 1, ændres »jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 35,« til: »jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 35, stk. 1-6 og 8, §§«.
16. I § 152, stk. 2, ændres: »artikel 4, stk. 1, 3 og 4, og artikel 6 og 7« til: »og artikel 4, stk. 1, 3 og 4,«.

§ 6

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 198 af 26. februar 2024, som ændret ved § 3 i lov nr. 481 af 22. maj 2024, foretages følgende ændring:

UDKAST

1. I § 3, *nr. 23*, indsættes som 2. pkt.: »I henhold til systemets regler kan den samme deltager handle som central modpart (CCP), afregningsfirma eller clearinginstitut eller udføre en del af eller alle disse opgaver.«

2. I § 3 indsættes som *nr. 39*:
»39) Institut:
 - a) Et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, herunder de enheder, der er opført i artikel 2, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber.
 - b) Et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om markeder for finansielle instrumenter, undtagen de institutter, der er omhandlet i direktivets artikel 2, stk. 1.
 - c) Offentlige myndigheder og offentligt garanterede foretagender.
 - d) Ethvert foretagende, der har sit hovedkontor uden for Unionen, og som varetager samme opgaver som EU-kreditinstitutter eller EU-investeringsselskaber som defineret i litra a og b, når disse deltager i et system og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af overførselsordrer inden for det pågældende system.
 - e) Et betalingsinstitut som defineret i artikel 4, nr. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked med undtagelse af en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i medfør af artikel 32 eller 33 i nævnte direktiv, når betalingsinstituttet deltager i et system, hvis virksomhed består i at udføre overførselsordrer, jf. nr. 26, litra a og b og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af sådanne overførselsordrer inden for det pågældende system.
 - f) Et e-pengeinstitut som defineret i artikel 2, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed med undtagelse af en juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i medfør af artikel 9 i nævnte direktiv, når e-pengeinstituttet deltager i et system, hvis virksomhed består i at udføre overførselsordrer, jf. nr. 26, litra a og b, og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af sådanne overførselsordrer inden for det pågældende system.«

UDKAST

3. I § 52, stk. 4, nr. 2, ændres »§ 2 a i lov om betalingstjenester og elektroniske penge« til: »§ 2 i lov om betalinger«.
4. I § 86, stk. 2, nr. 2, ændres »§ 14 i lov om finansiel virksomhed« til: »§ 20 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter«.
5. § 176 affattes således:
»§ 176. Deltagere og indirekte deltagere i et registreret betalingssystem skal være enheder som defineret i § 3, nr. 23, 24 og 39.«
6. I § 211, stk. 2, indsættes som nr. 17:
»17) De forhold, som fremgår af artikel 44 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer.«
7. I § 213, stk. 5, 1. pkt., ændres »§§ 27 og 28« til: »§§ 26 og 27«.
8. I § 214 indsættes som stk. 7:
»Stk. 7. Finanstilsynet kan til brug for tilsyn med overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer udøve de beføjelser, der følger af forordningens artikel 45, stk. 1.«
9. I § 241, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:
»1. pkt. gælder kun, hvis reaktionen m.v., dommen eller bødevedtagelsen vedrører overtrædelse af en eller flere bestemmelser, der relaterer sig til udøvelsen af den tilladelseskrævende virksomhed.«
10. I § 253 ændres »artikel 25, stk. 1, artikel 26-30« til: »artikel 22 a, artikel 25, stk. 1, artikel 26 og 27, artikel 27 a, stk. 1 og 2, artikel 28-30«, og efter »værdipapircentraler« indsættes: »med senere ændringer«.
11. Efter § 253 d indsættes før overskriften før § 254:
»§ 253 e. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af afsnit II, kapitel 2, eller artikel 18, 19 eller 21, eller manglende samarbejde i forbindelse med en undersøgelse eller et kontrolbesøg eller manglende overholdelse af et

krav i henhold til artikel 45, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer.«

12. § 255, *stk. 4*, affattes således:

»Stk. 4. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser, bestemmelser i forordninger eller regler udstedt i medfør af forordninger, hvor der i denne lov er fastsat regler om strafansvar, eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år, medmindre en længere forældelsesfrist følger af den øvrige lovgivning.«

13. I § 256, *stk. 1*, indsættes efter »§ 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf«: »eller efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov,«.

§ 7

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 46 af 13. januar 2023, som ændret ved § 5 i lov nr. 409 af 25. april 2023 og § 7 i lov nr. 1546 af 12. december 2023, foretages følgende ændring:

1. I § 28 a, *stk. 5, 1. pkt.*, indsættes efter »som er nævnt i«: »artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer med senere ændringer og i denne lovs«.

§ 8

I lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. lovbekendtgørelse nr. 232 af 1. marts 2024, som ændret ved § 4 i lov nr. 481 af 22. maj 2024, foretages følgende ændringer:

1. *1. pkt.* i *fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/2034/EU af 27. november 2019 (IFD), EU-Tidende 2019, nr. L 314, side 64, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af

UDKAST

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 (aktionærrettighedsdirektivet), EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 (regnskabsdirektivet), EU-Tidende 2013, nr. L 182, side 19, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 (BRRD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 253-293, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/2464 af 14. december 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 537/2014, direktiv 2004/109/EF, direktiv 2006/43/EF og direktiv 2013/34/EU for så vidt angår virksomheders bæredygtighedsrapportering, EU-Tidende 2022, nr. L 322, side 15, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2022/2556/EU af 14. december 2022, EU-Tidende 2022, nr. L 333, side 153-163 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, EU-Tidende, L af 22. april 2024.«

2. I § 10 indsættes efter nr. 63 som nyt nummer:
- »64) Likvidationsenhed:
- a) En virksomhed, som ifølge en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 184 skal tages under konkursbehandling.
 - b) En virksomhed, som ifølge en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 186 skal tages under konkursbehandling.
 - c) En virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, og som er omfattet af en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 186, for hvilken der ikke fastsættes udøvelse af nedskrivnings- eller

UDKAST

konverteringsbeføjelser, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

Nr. 64 og 65 bliver herefter nr. 65 og 66.

3. § 182, stk. 1, affattes således:

»§ 182. Et fondsmæglerselskab, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter, og en fondsmæglerholdingvirksomhed med mindst én dattervirksomhed, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter, skal på anmodning fra Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet, senest 12 timer efter dagsafslutning, indsende de nødvendige oversigter og oplysninger til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, til brug for en vurdering af, hvorvidt fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 165, når Finanstilsynet kan anvende beføjelserne i §§ 177-181, eller til brug for udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelsen, jf. § 214. 1. pkt. gælder også for dattervirksomheder af et fondsmæglerselskab og en fondsmæglerholdingvirksomhed.«

4. I § 182 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Et fondsmæglerselskaber og en fondsmæglerholdingvirksomhed skal have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at indsendelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske inden for den fastsatte frist, og at restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan gennemføres effektivt.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

5. I § 182, stk. 3, der bliver stk. 4, indsættes efter »Stk. 1«: »og 2«.

6. I § 182, stk. 4, der bliver stk. 5, indsættes efter »dette«: », regler om tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre effektiv gennemførelse af restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og fravigelser af stk. 1 og 2«.

7. I § 198 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Likvidationsenheder skal ikke opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegnede passiver, medmindre Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet træffer afgørelse herom. Finanstilsynet kan træffe

afgørelse efter 1. pkt., hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet finder det berettiget, navnlig under hensyntagen til, om det forhold, at virksomheden bliver nødlidende, kan forventes at få negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, og på risikoen for afsmitning på det finansielle system, herunder med hensyn til Garantiformuens finansieringskapacitet. Finanstilsynet fastsætter minimumskravet til nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheder, jf. 1. pkt., til et beløb, der overstiger likvidationsenhedens tabsabsorberingsbeløb.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.

8. Efter § 205 indsættes:

»Krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheder

§ 205 a. En likvidationshed skal på individuelt niveau opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, som er fastsat i medfør af § 198, stk. 4, med kapitalgrundlag, eller følgende forpligtelser i nr. 1 og 2, eller begge dele i kombination:

- 1) Forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, og artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a, c, e-n, og stk. 3-5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.
- 2) Forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, jf. § 202, nr. 3 eller 4.

9. § 210, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. En likvidationsenhed er ikke omfattet af stk. 1, medmindre Finanstilsynet har fastsat kravet om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden til et beløb, som overstiger likvidationsenhedens tabsabsorberingsbeløb, jf. § 198, stk. 4. Finanstilsynet skal i så fald fastsætte indholdet og hyppigheden af indberetningsforpligtelsen og underrette likvidationsenheden herom.«

10. I § 212, stk. 1, nr. 3, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

11. § 212, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. En likvidationsenhed er ikke omfattet af stk. 1, medmindre Finanstilsynet har fastsat et krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden, jf. § 198, stk. 4. Finanstilsynet skal i så fald fastsætte indholdet og hyppigheden af pligten til offentliggørelse og underrette likvidationsenheden herom.«

§ 9

I lov nr. 1534 af 12. december 2023 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere foretages følgende ændringer:

1. I § 7, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »i en kreditservicevirksomhed,«: »eller indtræder som indehaver, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller som ledelsesansvarlig, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion,«.
2. I § 7, *stk. 5, 1. pkt.*, indsættes efter »i en kreditservicevirksomhed«: »eller indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion,«.

§ 10

I lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, som ændret ved § 9 i lov nr. 1546 af 12. december 2023 og § 8 i lov nr. 481 af 22. maj 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 indsættes som *stk. 4*: »*Stk. 4.* For finansielle holdingvirksomheder, jf. § 9, stk. 1, nr. 9, der er den øverste modervirksomhed i en koncern og for forsikringsholdingvirksomheder, jf. § 9, stk. 1, nr. 10, der er den øverste modervirksomhed i en koncern, hvor mindst en af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab, finder §§ 126-130 anvendelse.«
2. I § 9, *stk. 1*, indsættes som *nr. 44*: »44) Arbejdsulykkesforsikringsbestand: Bestand af lovpligtige ulykkesforsikringer tegnet i henhold til lov om arbejdsskadesikring. Voldsskedeforsikringer efter § 49 a i lov om arbejdsskadesikring er omfattet af et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand, uagtet om voldsskedeforsikringen er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, eller om den er tegnet selvstændigt.«
3. I § 161 ændres »finansielle virksomheders« til: »forsikringsvirksomheders«.

UDKAST

4. I § 188, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »indsendes til Finanstilsynet«: »ved digital kommunikation«.
5. § 192, stk. 1, 2. pkt., affattes således:
»Indberetningerne skal indsendes til Finanstilsynet i elektronisk form.«
6. I § 219, stk. 5, 1. pkt., ændres »§ 223« til: »§ 222«.
7. I § 235, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 23-25 i selskabsloven« til: »§§ 31-35 i denne lov og §§ 24 og 25 i selskabsloven«.
8. § 259, stk. 2, nr. 3, ophæves
Nr. 4-9 bliver nr. 3-8.
9. I § 278, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 133« til: »§ 132«.
10. I § 319, stk. 3, ændres »§ 219, stk. 1, 3 og 5« til: »§ 219, stk. 1, 2 og 4«.

§ 11

I lov om Det Centrale Personregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 1010 af 23. juni 2023, som ændret ved § 14 i lov nr. 1546 af 12. december 2023, § 3 i lov nr. 1572 af 12. december 2023 og § 2 i lov nr. 1784 af 28. december 2023, foretages følgende ændring:

1. I § 38, stk. 3, og § 42, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »omfattet af lov om forsikringsvirksomhed«: »og firmapensionskasser omfattet af lov om firmapensionskasser«.
2. I § 42, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter »pensionskasser«: », firmapensionskasser«.

§ 12

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 231 af 1. marts 2024, som ændret ved § 5 i lov nr. 481 af 22. maj 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 154 b, stk. 2, 1. pkt., ændres »15 pct.« til: »25 pct.«

UDKAST

§ 13

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 285 af 1. marts 2023, som ændret ved § 8 i lov nr. 1546 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 12, stk. 7, ændres »3, stk. 1, nr. 5, § 3, stk. 6« til: »§ 3, stk. 2 og 7«.
2. I § 15, stk. 2, 2. pkt., og stk. 4, 3. pkt., ændres »lov om værdipapirhandel m.v.« til: »lov om kapitalmarkeder.«.

§ 14

I lov om lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 2016 af 1. november 2021, som ændret ved § 6 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 9 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, § 341 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, § 11, i lov nr. 1546 af 12. december 2023 og § 16 i lov nr. 481 af 22. maj 2024, foretages følgende ændring:

1. I § 18, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., ændres »lov om værdipapirhandel m.v.« til: »lov om kapitalmarkeder.«.

§ 15

I lov nr. 116 af 7. april 1936 om Danmarks Nationalbank, som ændret ved lov nr. 166 af 13. april 1938, § 44 i lov nr. 88 af 15. marts 1939, lov nr. 67 af 15. marts 1967, § 90 i lov nr. 174 af 30. april 1969, § 16 i lov nr. 579 af 1. juni 2010 og § 12 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændring:

1. § 6, stk. 2, 3.pkt., ophæves, og der indsættes som et nyt stk. 3:
»Direktørerne udnævnes for et tidsrum på 6 år med mulighed for én forlængelse på 6 år.«

§ 16

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2025, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Fodnoten til lov om finansiell virksomhed, § 5, stk. 1, nr. 57, § 266, stk. 4, § 267 h, § 267 i, § 269 b, stk. 4, og § 269 d, stk. 1, nr. 3, og stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 1, 2 og 17-

UDKAST

21, og fodnoten til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, § 10, nr. 64, § 198, stk. 4, § 205 a, § 210, stk. 4, og 212, stk. 1, nr. 3, og stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, som affattet ved denne lovs § 8, nr. 1, 2 og 7-11, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 3. § 3, nr. 1, 5, og 7, træder i kraft den 30. december 2024.

Stk. 4. § 5, nr. 1-6 og 8-14, og § 6, nr. 1, 2 og 5, træder i kraft den 9. april 2025.

Stk. 5. § 6, nr. 6, 8 og 11, træder i kraft den 21. december 2024.

Stk. 6. § 6, stk. 3, i lov om Danmarks Nationalbank, som affattet ved denne lovs § 15, gælder ikke for direktører udnævnt før den 1. januar 2025, medmindre en repræsentantskabsudnævnt direktør senere udpeges af Kongen.

Stk. 7. Regler fastsat i medfør af § 56 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1731 af 5. december 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 71 a i lov om forsikringsvirksomhed.

Stk. 8. Regler fastsat i medfør af § 245 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1731 af 5. december 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 245 a, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 14.

Stk. 9. Regler fastsat i medfør af § 267 h i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1731 af 5. december 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 267 i i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 10. Regler fastsat i medfør af 35, stk. 6, i lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 53 af 18. januar 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 35, stk. 9, i lov om betalinger, som affattet ved denne lovs § 5, nr. 2.

Stk. 11. Regler fastsat i medfør af § 182, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. lovbekendtgørelse nr. 232 af 1. marts 2024, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 182, stk. 5, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, som affattet ved denne lovs § 8, nr. 4.

Stk. 12. Regler udstedt i medfør af § 1, stk. 6 og 7, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 316 af 11. marts 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 1, stk. 7 og 8, i hvidvaskloven, jf. denne lovs § 3, nr. 3.

§ 17

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1-15 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1-3, 5-9 og 11-15 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Basal erhvervskonto for erhvervsdrivende og foreninger

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2. Åremålsansættelse af direktører i Danmarks Nationalbank

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.3. Justering af reglerne om tavshedspligt på hvidvaskområdet

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Erhvervsministeriets og Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.4. Implementering af EU-bestemmelser om udvidelse af anvendelsesområdet for vilkår for adgang til betalingssystemer

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.5. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens offentliggørelse af afgørelser

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.6. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens offentliggørelse af bøvedtagelser på betalingsområdet

2.6.1. Gældende ret

2.6.2. Erhvervsministerens overvejelser og den foreslåede ordning

2.7. Adgangen til betalingskontotjenester

- 2.7.1. Gældende ret
- 2.7.2. Erhvervsministerens overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.8. Konsekvenser som følge af ophævelse af visse regler for interbankgebyrer
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministerens overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.9. Virksomheders offentliggørelse af tilsynsreaktioner
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.10. Tilføjelse af betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter til definitionen af deltagere i betalingssystemer
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.11. Forældelsesfrist for overtrædelse af kapitalmarkedsretlige regler
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.12. Ændringer som følge af forordningen om europæiske grønne obligationer
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.13. Straf for overtrædelse af ændrede bestemmelser i CSDR
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.14. Pengeoverførselsforordningen
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.15. Beskyttelse af brugernes midler ved konkurs i betalingsinstitutter og e- pengeinstitutter

2.15.1. Gældende ret

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.16. Dækning af voldsskadeforsikringer i Garantifonden for skadesforsikringsselskaber

2.16.1. Gældende ret

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.17. Nye anordningshjemler for Grønland

2.17.1. Gældende ret

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.18. Nye anordningshjemler Færøerne

2.18.1. Gældende ret

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.19. Tilsyn med skadesforsikringsselskabers overholdelse af finansielle sanktioner

2.19.1. Gældende ret

2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.20. Forpligtelse til at indsende oplysninger til brug for Finanstilsynets krisehåndtering

2.20.1. Gældende ret

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.21. Ændringer som følge af Daisy Chains-direktivet

2.21.1. Gældende ret

2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.22. Udpegningsperioden for Finanstilsynets bestyrelse

2.22.1. Gældende ret

UDKAST

- 2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.23. Egnetheds- og hæderlighedskrav i kreditservicevirksomheder
 - 2.23.1. Gældende ret
 - 2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.24. Investorfradragsfondes indskud i målselskaber
 - 2.24.1. Gældende ret
 - 2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.25. Direktivnær implementering af cross border-direktivet
 - 2.25.1. Gældende ret
 - 2.25.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.26. Årligt grundbeløb til Finanstilsynet for fondsmæglerholdingvirksomheder
 - 2.26.1. Gældende ret
 - 2.26.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3. Forholdet til databeskyttelsesretten
- 4. Konsekvenser for opfyldelsen af FN's verdensmål
- 5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
- 7. Administrative konsekvenser for borgerne
- 8. Klimamæssige konsekvenser
- 9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
- 10. Forholdet til EU-retten
- 11. Hørte myndigheder og organisationer mv.
- 12. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget styrker erhvervsdrivendes og foreningers adgang til at åbne en basal erhvervskonto og adresserer de problemer, som visse erhvervsdrivende og foreninger har haft med at få adgang til en bankkonto. Det sker ved at ændre lov om betalingskonti, som medfører, at det vil være lettere at åbne en virksomhed og modtage offentlige tilskud for foreninger.

Lovforslaget har endvidere til formål at sikre, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden) fremadrettet også skal dække voldsskadeforsikringer, når et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.

Med lovforslaget udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at føre tilsyn med dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2023/2631/EU af 22. november 2023 om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer, der træder i kraft den 21. december 2024. Formålet med forordningen om europæiske grønne obligationer er at støtte Parisaftalen ved at fastsætte et ensartet sæt specifikke krav vedrørende grønne obligationer udstedt af finansielle og ikke-finansielle virksomheder og stater, der ønsker at anvende betegnelsen ”europæiske grønne obligationer” eller ”EuGB” for sådanne obligationer.

Lovforslaget indeholder desuden ændringer, som gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/886 af 13. marts 2024 om straskreditoverførsler i euro for så vidt angår ændringer til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finalitydirektivet). Ændringen tilføjer betalingsinstitutter og e- pengeinstitutter til listen af enheder, der har mulighed for at deltage direkte og indirekte i et betalingssystem. Forordningen medfører desuden ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (PSD2), navnlig vedrørende krav til betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, der anmoder om at deltage i eller deltager i registrerede betalingssystemer.

Lovforslaget omfatter desuden ændringer til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens offentliggørelsesforpligtelser i lov om betalinger. Lovforslaget har videre til formål at tydeliggøre retstilstanden i § 63 i lov

om betalinger, så det fremgår direkte af ordlyden i bestemmelsen, at en virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester har ret til adgang til et pengeinstituts betalingskontotjenester. Lovforslaget omfatter en ændring, der medfører, at § 64, stk. 1, i lov om betalinger kommer til at finde anvendelse på betalingssystemer, der er registreret i henhold til finalitydirektivet. Endelig omfatter lovforslaget, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsbestemmelser tilrettes som følge af, at EU-regler om interbankgebyrer for grænseoverskridende direkte debiteringstransaktioner samt interbankgebyrer for indenlandske direkte debiteringstransaktioner er ophævet.

Endvidere indeholder lovforslaget en ændring af hvidvaskloven, hvorefter Finanstilsynet kan påse, at skadesforsikringselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder overholder forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer, herunder de finansielle sanktioner, som EU har vedtaget mod Rusland og Belarus. Sådanne selskaber og filialer foreslås desuden omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde for så vidt angår Finanstilsynets tilsyn hermed.

Lovforslaget har desuden til formål at implementere Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver (Daisy Chains-direktivet). Direktivet medfører ændringer i reglerne om forebyggelse og håndtering af kriser i pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber og visse andre selskaber i den finansielle sektor, nærmere bestemt reglerne om fastsættelsen af krav om nedskrivningsegne passiver, som skal opfyldes af de nævnte selskaber, og reglerne om opgørelsen heraf.

Endelig indebærer lovforslaget ændring af nationalbankloven, hvor det foreslås at gennemføre åremålsansættelse for direktionen i Danmarks Nationalbank.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Basal erhvervskonto for erhvervsdrivende og foreninger

2.1.1. Gældende ret

Der gælder i dag ingen regler om adgang til en betalingskonto for erhvervsdrivende og foreninger.

Lov om betalingskonti gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner i dansk ret. Direktivet harmoniserer reglerne om gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer samt reglerne om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem betalingstjenesteudbydere. Direktivet indeholder endelig fælleseuropæiske regler for forbrugeres adgang til en basal betalingskonto, som har til formål at fremme flere forbrugeres deltagelse på det indre marked.

En basal betalingskonto gør det muligt for forbrugerne at hæve og indsætte penge, overføre penge, få tilknyttet et betalingskort, gennemføre direkte debiteringer og få adgang til netbank. En forbruger kan ligeledes anvende deres basale betalingskonto som NEM-konto, det vil sige den konto, som det offentlige bruger til at udbetale penge på. Pengeinstitutterne har mulighed for at opkræve et rimeligt gebyr for en basal betalingskonto.

Der gælder i dag ingen regler om erhvervsdrivendes og foreningers mulighed for at indbringe en klage over afslag eller opsigelse af en betalingskonto til et klagensævn. På forbrugerområdet er klager over en basal betalingskonto omfattet af forbrugerklageloven, som indeholder rammerne for alternativ tvistløsning i forbindelse med forbrugerklager. I medfør af forbrugerklageloven er der oprettet et privat godkendt ankenævn, Det finansielle ankenævn, som behandler forbrugerklager om basal betalingskonto.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Finans Danmark udarbejdede i 2017 en henstilling til sine medlemmer om adgangen til en erhvervskonto. Det kan imidlertid fortsat være en væsentlig udfordring for erhvervsdrivende at åbne en konto i Danmark. Foreninger kan også opleve problemer med at åbne en konto.

Derfor skal erhvervsdrivendes og foreningers adgang til at oprette en basal erhvervskonto fremmes. Dette vil gøre det lettere at åbne og drive en virksomhed og modtage offentlige tilskud for foreninger.

Det vurderes, at vilkårene for adgang til en basal erhvervskonto kan tage udgangspunkt i de vilkår, der gælder for forbrugeres adgang til en basal betalingskonto. Der er dog behov for visse modifikationer for at imødegå udfordringer for institutternes overholdelse af hvidvasklovgivningen. Dette er bl.a. nødvendigt i udvælgelsen af, hvilke tjenesteydelser der skal være

UDKAST

tilknyttet en basal erhvervskonto og med hensyn til at tydeliggøre, hvilke forhold der kan medføre, at et institut afviser at oprette en basal erhvervskonto med henvisning til hvidvasklovgivningen.

Det foreslås at udvide dele af lovens anvendelsesområde for at styrke erhvervsdrivendes og foreningers adgang til en basal erhvervskonto. Det vil alene være pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), og som tilbyder betalingskonti, hvorpå en erhvervsdrivende eller forening kan indsætte midler, hæve kontanter samt udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand, som vil blive omfattet af de nye regler, om at tilbyde en basal erhvervskonto til erhvervsdrivende og foreninger.

Pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut, og som tilbyder betalingskonti til erhvervsdrivende eller foreninger, håndterer allerede i dag disse kunder inden for en lang række sektorer og på landsdækkende basis. Erhvervsministeriet finder derfor, at disse institutter har forudsætningerne for at kunne tilbyde alle erhvervsdrivende og foreninger en betalingskonto. Hvis samtlige pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter blev pålagt en pligt til at tilbyde betalingskonti til erhvervsdrivende og foreninger, ville det bl.a. kunne betyde, at en række institutter ville skulle acceptere kunder, som ligger uden for det geografiske område, de normalt begrænser sig til, ligesom det i større udstrækning end hos de systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) vil kunne pålægge disse at håndtere kundetyper, der ellers ligger udenfor deres forretningsmodel.

Det foreslås endvidere, at lovens titel ændres til lov om betalingskonti og basale erhvervskonti.

Med lovforslaget indsættes et nyt kapitel 4 a, som regulerer de krav, der stilles til en basal erhvervskonto.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse, der fastlægger, hvilke tjenesteydelser en erhvervsdrivende eller en forening skal kunne gøre brug af i ubegrænset omfang i forbindelse med en basal erhvervskonto. Dette omfatter bl.a. adgangen til at indsætte og hæve midler på kontoen, dog bør muligheden for at indsætte kontanter være begrænset til 20.000 kr. pr. måned. Herudover vil det bl.a. også være muligt at gennemføre direkte debiteringer til betaling af husleje og andre udgifter vedrørende fast

UDKAST

ejendom, gennemføre betalingstransaktioner med betalingskort og gennemføre kredittransaktioner.

Herudover foreslås det, at institutter vederlagsfrit skal stille en række oplysninger til rådighed for erhvervsdrivende og foreninger om den basale erhvervskonto, som instituttet udbyder. Dette omfatter bl.a. oplysninger om de specifikke tjenesteydelser, der er tilknyttet den basale erhvervskonto. Det foreslås, at overtrædelser af denne bestemmelse straffes med bøde.

Det foreslås desuden at indsætte en bestemmelse, der fastsætter betingelserne for, at et institut skal tilbyde en erhvervsdrivende eller en forening en basal erhvervskonto i danske kroner. Efter den foreslåede bestemmelse vil det være en betingelse for en erhvervsdrivende, som har sin erhvervsmæssige hovedaktivitet i Danmark, at mindst ét medlem af direktionen har bopæl i Danmark, mindst én af indehaverne har bopæl i Danmark, hvis virksomheden drives uden en direktion, eller mindst én af de ledelsesansvarlige har bopæl i Danmark, hvis virksomheden drives uden en direktion, og virksomheden ikke har nogen indehavere. For foreninger vil det være en betingelse, at foreningen skal have sit vedtægtsmæssige hjemsted og hovedaktivitet i Danmark, og at mindst én af de for foreningen tegningsberettigede skal have bopæl i Danmark.

Det vil være muligt for instituttet at afvise at åbne en basal erhvervskonto med henvisning til hvidvaskloven. Den foreslåede bestemmelse opregner de konkrete tilfælde, hvor en afvisning vil kunne ske med henvisning til hvidvaskloven. F.eks. hvis den erhvervsdrivende eller foreningen ikke leverer de oplysninger, som instituttet stiller krav om for at gennemføre kundekendskabsproceduren efter hvidvaskloven.

Med lovforslaget foreslås det videre at fastsætte en række afvisningsgrunde, som ikke har relation til hvidvaskloven. Disse tilfælde omfatter bl.a., at den erhvervsdrivende eller foreningen allerede har en betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende de tjenesteydelser, som er anført i det foreslåede § 13 a, medmindre den erhvervsdrivende eller foreningen erklærer, at have fået meddelelse om, at denne betalingskonto vil blive lukket.

Det foreslås, at institutter skal tilbyde de tjenesteydelser, der hører til en basal erhvervskonto vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr. Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr, vil der skulle tages hensyn til instituttets

UDKAST

omkostninger og hensynet til en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal erhvervskonto.

Det foreslås endvidere at indsætte en bestemmelse om institutters adgang til at opsig en rammeaftale om en basal erhvervskonto. Bestemmelsen vil indeholde en udtømmende række af opsigelsesgrunde og vil bl.a. omfatte, at den erhvervsdrivende eller foreningen har anvendt erhvervskontoen til strafbare formål, eller at den erhvervsdrivende, foreningen eller tredjemand ikke har foretaget nogen transaktioner på erhvervskontoen i over 24 på hinanden følgende måneder. Ligeledes hvis instituttet har underrettet Hvidvasksekretariatet om transaktioner eller aktiviteter, der involverer den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne efter hvidvaskloven.

Med lovforslaget vil der blive taget højde for, at der kan være tale om mere komplekse kundeforhold særligt i forhold til kundekendskabsproceduren for fysiske og juridiske personer.

Finanstilsynet bør have kompetence til at føre tilsyn med de nye bestemmelser efterlevelse. Tilsynskompetencen følger af § 14 i den gældende lov om betalingskonti, der også vil omfatte de foreslåede ændringer.

For at styrke efterlevelsen af de foreslåede regler om basal erhvervskonto, er det Erhvervsministeriets vurdering, at erhvervsdrivende og foreninger skal have adgang til at klage over afslag på eller opsigelse af en rammeaftale om en basal erhvervskonto til et klagenævn svarende til, hvad der gælder på forbrugerområdet. Klageadgangen kan f.eks. benyttes, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen mener, at instituttet har givet et uberettiget afslag på at oprette en basal erhvervskonto. Det foreslås, at der indføres en egentlig klageadgang, så den erhvervsdrivende eller foreningen først skal klage til instituttet og efterfølgende får mulighed for at klage til et klagenævn.

Det foreslås på den baggrund at pålægge de omfattede systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) at oprette ét uafhængigt, landsdækkende klagenævn. Institutterne skal finansiere klagenævnets virke og vil være forpligtigede til at tilslutte sig nævnet. Det er forventningen, at institutterne opretter et klagenævn, som i sin virkemåde lever op til sædvanlige standarder, som gælder for private tvistløsningsorganger efter forbrugerklageloven, f.eks. at nævnets vedtægter indeholder bestemmelser

om organets sammensætning og sagsbehandling, som er betryggende for parterne, samt bestemmelser om sagkundskab, uafhængighed, habilitet, gebyrer og omkostninger.

2.2. Åremålsansættelse af direktører i Danmarks Nationalbank

2.2.1. Gældende ret

De gældende bestemmelser om udpegning af direktionsmedlemmer for en tidsubegrænset periode blev indført ved lovens tilblivelse i 1936. Den gældende § 6 i nationalbankloven medfører, at de tre medlemmer af direktionen udpeges for en tidsubegrænset periode, dog således, at de skal søge deres afsked inden udgangen af den måned, hvori de fylder 70 år.

Én direktør udnævnes af Kongen og er formand for direktionen. I praksis foretages udnævnelsen af regeringen på vegne af Kongen. De to øvrige direktører vælges af repræsentantskabet efter indstilling fra bestyrelsen.

For at sikre Nationalbankens uafhængighed, nyder de tre direktionsmedlemmer en særlig beskyttelse mod afskedigelse, hvilket følger direkte af artikel 14, stk. 2, i Protokol nr. 4 om Statutten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank (herefter: statutten), idet afskedigelse alene kan ske, hvis vedkommende direktør ikke længere opfylder de betingelser, som er nødvendige for udførelsen af dennes pligter, eller hvis vedkommende har begået en alvorlig forseelse.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

De tidsubegrænsede udpegninger af direktørerne for Danmarks Nationalbank er atypiske, hvis der sammenlignes med den statslige forvaltning, hvor anvendelsen af åremålskontrakter for den øverste daglige ledelse er udbredt. De tidsubegrænsede udpegninger er også atypiske, hvis der sammenlignes med centralbankerne i fx Sverige, Norge, Finland, Tyskland, England, Island, Holland samt ECB, hvor der almindeligvis anvendes åremålsansættelse for direktører med embedsperioder på 5-8 år, eventuelt suppleret med muligheden for genudpegning én gang.

Embedsperioderne for direktører i centralbanker i EU tager sit udgangspunkt i, at artikel 14, stk. 2, i statutten fastsætter, at embedsperioden for direktører i centralbanker i EU skal være mindst 5 år.

Bestemmelserne om udpegning af direktører bør ændres, så de i højere grad svarer til de vilkår, der anvendes i den statslige forvaltning og de førnævnte centralbanker. Det vurderes, at en åremålsansættelse på 6 år med mulighed for genudpegning én gang i 6 år vil sikre dette. Åremålsansættelse

understøtter i øvrigt ambitionen om et bredt kandidatfelt, idet kandidaternes alder ikke bliver en faktor. Herudover sikrer en udpegning på 6 år suppleret med mulighed for genudpegning i 6 år en hensigtsmæssig balance mellem kontinuitet og løbende fornyelse af direktionen.

Ved indførelsen af åremålsansættelse for direktører bør kravet om fratrædelse ved det 70. år ophæves. Det vil svare til udviklingen på det øvrige arbejdsmarked og bestemmelserne i forskelsbehandlingsloven, hvor vilkår om fratrædelse på grund af alder ikke længere gyldigt har kunnet indgås i individuelle aftaler eller kollektive overenskomster siden 1. januar 2016.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at direktører vil blive udpeget for en periode på 6 år med mulighed for genudpegning én gang for en periode på 6 år, dvs. maksimalt for en samlet periode på 12 år. Dog således, at en repræsentantskabsudpeget direktør, der f.eks. har bestredet sit hverv i næsten 12 år, kan udpeges af Kongen til formand for direktionen for en periode på 6 år med mulighed for genudpegning for endnu en periode på 6 år.

Med indførelsen af åremålsansættelse for direktører bortfalder de tidsbegrænsede ansættelsesperioder og kravet om fratræden ved det 70. år.

Der henvises til lovforslaget § 15, nr. 1.

2.3. Justering af reglerne om tavshedspligt på hvidvaskområdet

2.3.1. Gældende ret

Efter hvidvaskloven § 38 a, stk. 1, er personer, der virker inden for den offentlige forvaltning, forpligtet til under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e at hemmeligholde oplysninger, som hidrører fra en underretning efter hvidvasklovens § 26, der beskrives nærmere nedenfor.

Det fremgår af § 38 a, stk. 2, at forvaltningslovens § 9 om partsaktindsigt, § 19 om partshøring, § 24 om begrundelsespligt og §§ 28 og 31 om videregivelse af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder ikke finder anvendelse på de oplysninger, der er nævnt i hvidvasklovens § 38 a, stk. 1.

Den særlige tavshedspligt i hvidvasklovens § 38 a vedrørende underretninger til Hvidvasksekretariatet efter § 26 blev indført i loven ved lov nr. 2601 af 28. december 2021 som led i et operativt samarbejde, der blev oprettet som en integreret del af National enhed for Særlig Kriminalitet,

UDKAST

hvor relevante myndigheder og udvalgte virksomheder og personer kan arbejde tæt sammen om at bekæmpe og forebygge alvorlig og kompleks hvidvask og terrorfinansiering.

Af pkt. 2.6.3.3. i de almindelige bemærkninger til hvidvasklovens § 38 a, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 14 som fremsat, side 37, fremgår, at de oplysninger, som bestemmelsen omhandler, og som myndighederne ikke må videregive, er oplysninger, der er foretaget underretning om efter hvidvasklovens § 26.

Den særlige tavshedspligt i hvidvasklovens § 38 a udgør en fravigelse af forvaltningslovens partsrettigheder, som ellers ville indebære, at oplysningerne skulle udleveres til de pågældende.

Hvidvasklovens § 38 a er en særlig tavshedspligtsbestemmelse omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 5, litra d, og offentlighedslovens § 35. Det følger bl.a. af databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 5, litra d, at oplysningspligten efter databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 1-4, ikke finder anvendelse, hvis og i det omfang personoplysninger, der indsamles, skal forblive fortrolige som følge af tavshedspligt i henhold til national ret, herunder lovbestemt tavshedspligt.

Endvidere er oplysninger omfattet af offentlighedslovens § 35 undtaget fra egenaces efter offentlighedslovens § 8 og undtaget fra retten til indsigt efter databeskyttelsesforordningens artikel 15, jf. databeskyttelseslovens § 22, stk. 3. Herved sikres en beskyttelse af de ansatte hos virksomheder omfattet af hvidvaskloven, der er forpligtet til at foretage underretninger til Hvidvasksekretariatet. Den særlige tavshedspligt er ikke til hinder for, at underretningerne efterfølgende videregives fra Hvidvasksekretariatet til politiet i forbindelse med en anmeldelse.

Efter hvidvasklovens § 26, stk. 1, skal virksomheder og personer, som er omfattet af loven, jf. § 1, omgående underrette Hvidvasksekretariatet, hvis virksomheden eller personen er vidende om, har mistanke om eller rimelig grund til at formode, at en transaktion, midler eller en aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller terrorfinansiering.

Hvidvasksekretariatet har til opgave at modtage, analysere og videreformidle oplysninger om mistænkelige transaktioner, og

videregivelsen sker i praksis til både politiet og en række særmyndigheder, herunder i særdeleshed Skatteforvaltningen.

Efter hvidvasklovens § 28 skal en tilsynsmyndighed i henhold til hvidvaskloven eller Skatteforvaltningen underrette Hvidvasksekretariatet, hvis myndigheden får kendskab til forhold, der giver grund til at tro, at disse kan have tilknytning til hvidvask eller terrorfinansiering, som er omfattet af underretningspligten i § 26, stk. 1. Der er tale om forhold, som tilsynsmyndighederne kan få kendskab til ved inspektioner eller på anden måde. Skatteforvaltningen kan få kendskab til sådanne forhold, f.eks. ved konstatering af store beholdninger af kontanter ved personers ud- eller indrejse af landet eller uledsagede forsendelser af stor værdi, som sendes ud af eller ind i landet.

Oplysninger, som hidrører fra underretninger efter hvidvasklovens § 28, jf. 26, stk. 1, som en myndighed sender til Hvidvasksekretariatet, er ikke omfattet af den særlige tavshedspligt i hvidvasklovens § 38 a, men kun af den særlige tavshedspligt i skatteforvaltningslovens § 17 og den almindelige tavshedspligt i forvaltningslovens § 27.

2.3.2. Erhvervsministeriets og Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes, at der er behov for at udvide rækkevidden af den særlige tavshedspligt i hvidvasklovens § 38 a i forhold til underretninger, som sendes fra tilsynsmyndigheder og Skatteforvaltningen efter hvidvasklovens § 28 til Hvidvasksekretariatet, således at der skabes et entydigt retsgrundlag med henblik på at undgå, at der foretages underretning af de pågældende herom, eller at der meddeles partsaktindsigt i de pågældende oplysninger.

Det foreslås, at hvidvasklovens § 38 a ændres, så anvendelsesområdet for den særlige tavshedspligt udstrækkes til også at omfatte underretninger, som sendes til Hvidvasksekretariatet i medfør af § 28, jf. § 26, stk. 1.

Forslaget vil medføre, at den særlige tavshedspligt i hvidvasklovens § 38 a også vil omfatte underretninger, som tilsynsmyndigheder og Skatteforvaltningen efter § 28 sender til Hvidvasksekretariatet om forhold, der giver grund til at tro, at disse kan have tilknytning til hvidvask eller terrorfinansiering, og som er omfattet af underretningspligten i § 26, stk. 1. Det vil være de oplysninger, som indgår i selve underretningen, og følgelig også oplysningen om, at underretningen er foretaget, som skal hemmeligholdes.

For den underrettende myndighed vil ændringen betyde, at myndigheden bliver omfattet af den særlige tavshedspligt i hvidvasklovens § 38 a, hvorefter myndigheden vil skulle hemmeligholde oplysninger om, at der er foretaget en underretning, og hvilke oplysninger, der er videregivet til Hvidvasksekretariatet i forbindelse med underretningen. Oplysninger, som indgår i underretningen, men som hidrører et andet sted fra end underretningen, vil ikke være omfattet af bestemmelsen. Hvis myndigheden f.eks. modtager oplysninger om en person eller virksomhed i forbindelse med en kontrolaktion og sender underretning om disse oplysninger til Hvidvasksekretariatet, vil oplysningerne ikke hidrøre fra underretningen og kan derfor videregives til parten i sagen, medmindre der er grund til at undtage oplysningerne efter forvaltningslovens regler.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 4, og de specielle bemærkninger hertil.

2.4. Implementering af EU-bestemmelser om udvidelse af anvendelsesområdet for vilkår for adgang til betalingssystemer

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af § 35 i lov om betalinger, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal sikre de midler, de har modtaget fra brugerne af deres tjenester eller gennem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion. Midlerne kan i henhold til § 35, stk. 3 og 4, sikres ved at indsætte dem på en særskilt konto i et kreditinstitut, ved at investere dem i sikre, likvide aktiver med lav risiko eller ved at stille en garanti fra et forsikringsselskab eller kreditinstitut.

§ 64 i lov om betalinger implementerer artikel 35 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (PSD2).

§ 64, stk. 1, i lov om betalinger fastsætter rammerne for, hvilke vilkår et betalingssystem må opstille for adgangen til betalingssystemet. Vilkår for adgang til betalingssystemer for udbydere af betalingstjenester skal bl.a. være objektive, ikke-diskriminerende og proportionale og må ikke forhindre adgang til systemet i større udstrækning end nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici såsom afviklingsrisici, operationelle risici og forretningsmæssige risici og for at sikre betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet.

UDKAST

§ 64, stk. 2, i lov om betalinger omfatter to undtagelser hertil. Det fremgår således af § 64, stk. 2, nr. 1, i lov om betalinger, at § 64, stk. 1, ikke finder anvendelse på betalingssystemer, der er registreret i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer (finalitydirektivet). Endvidere fremgår det af § 64, stk. 2, nr. 2, i lov om betalinger, at § 64, stk. 1, ikke finder anvendelse på betalingssystemer, der udelukkende består af udbydere af betalingstjenester, som tilhører samme koncern.

§ 64, stk. 3, i lov om betalinger fastslår, at en deltager i et registreret betalingssystem, jf. stk. 2, nr. 1, som giver en udbyder af betalingstjenester, der ikke deltager i det registrerede system, mulighed for at sende en betalingsordre gennem systemet, efter anmodning skal give en anden udbyder af betalingstjenester samme mulighed på objektive, ikke-diskriminerende og proportionale vilkår.

§ 64, stk. 4, i lov om betalinger fastslår, at en deltager i et registreret betalingssystem, jf. stk. 2, nr. 1, som afviser at give en udbyder af betalingstjenester mulighed for at sende betalingsordre gennem systemet, jf. stk. 3, skal give denne udbyder en fyldestgørende begrundelse for afslaget.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/886 af 13. marts 2024 om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår strakskreditoverførsler blev vedtaget den 26. februar 2024 (straksbetalingsforordningen). Straksbetalingsforordningen ændrer bl.a. artikel 35 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (PSD2). Artikel 35 i PSD2 er implementeret i § 64 i lov om betalinger. Ændringerne i artikel 35 i PSD2 medfører, at der skal foretages ændringer i § 64, stk. 2-4, i lov om betalinger.

Lov om betalinger finder ikke anvendelse på betalingstransaktioner, der gennemføres inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearingsinstitutter, centralbanker eller andre deltagere i systemet og udbydere af betalingstjenester, jf. § 5, stk. 1, nr. 8. Bestemmelsen i § 5, stk. 1, nr. 8, medfører blandt andet, at transaktioner mellem Danmarks Nationalbank og dennes kontohavere er undtaget fra lov om betalingers anvendelsesområde. Transaktioner mellem deltagere i et betalingssystem, som ikke er registreret i henhold til finalitydirektivet, er også omfattet af undtagelsen. Selv om de beskrevne betalingstransaktioner er undtaget fra

anvendelsesområdet i lov om betalinger, finder § 64, som regulerer adgangen til betalingssystemer, dog anvendelse, jf. § 5, stk. 1, nr. 8.

Undtagelsen i § 5, stk. 1, nr. 8, finder anvendelse, uanset om deltagerne i betalingssystemet er registreret i henhold til finalitydirektivet eller ej, hvorimod § 64, stk. 2, nr. 1, som er en undtagelse til § 64, stk. 1, alene finder anvendelse på betalingssystemer, der er registreret i henhold til finalitydirektivet.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Straksbetalingsforordningen medfører ændringer af PSD2. Ændringerne af direktivet medfører, at § 35 i lov om betalinger skal ændres, så betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter som noget nyt kan sikre midler ved at placere dem på en særskilt konto ved en centralbank efter centralbankens skøn. Ændringerne følger af de ændringer, straksbetalingsforordningen medfører i artikel 10, stk. 1, i PSD2.

Derudover medfører ændringerne af direktivet, at der skal indsættes et afsnit om de krav, der gælder for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, der anmoder om at deltage eller deltager i registrerede betalingssystemer. De foreslåede §§ 41 a-41 g implementerer den tilføjede artikel 35a, som følger af artikel 3 i straksbetalingsforordningen.

For nærmere om kravene til betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, der anmoder om at deltage eller deltager i registrerede betalingssystemer, henvises til lovforslagets § 5, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås desuden at ændre § 64, stk. 2-4, i lov om betalinger. Den foreslåede ændring af § 64, stk. 2, i lov om betalinger samt de foreslåede konsekvensændringer i § 64, stk. 3 og 4, i lov om betalinger, implementerer de vedtagne ændringer af artikel 35, stk. 2, i PSD2, jf. artikel 3, stk. 2, litra a og b, i straksbetalingsforordningen.

Der vil være tale om en direktivnær implementering af den ændrede bestemmelse i PSD2.

Med den foreslåede ændring af § 64, stk. 2, ophæves undtagelsen for betalingssystemer, der er registreret i henhold til finalitydirektivet. Den foreslåede ændring af § 64, stk. 2, indebærer dermed, at reglen i § 64 stk. 1, i lov om betalinger, vil finde anvendelse på betalingssystemer, der er omfattet af finalitydirektivet.

I Danmark er eksempelvis Danmarks Nationalbanks systemer registreret efter reglerne i finalitydirektivet. Med en ophævelse af undtagelsen i § 64, stk. 2, i lov om betalinger, vil vilkår for adgang for udbydere af betalingstjenester til Danmarks Nationalbanks betalingsystemer bl.a. skulle være objektive, ikke-diskriminerende og proportionale og må ikke forhindre adgang i større udstrækning end nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici såsom afviklingsrisici, operationelle risici og forretningsmæssige risici samt for at sikre betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet.

Den foreslåede ændring af § 64, stk. 2, vil således indebære, at bestemmelsen fremover alene vil omfatte én undtagelse til § 64, stk. 1, i lov om betalinger, så stk. 1 ikke finder anvendelse på betalingsystemer, der udelukkende består af udbydere af betalingstjenester, der tilhører samme koncern.

De foreslåede ændringer til § 64, stk. 2, hvorefter § 64, stk. 1, fremover vil finde anvendelse på betalingsystemer, der er omfattet af finalitydirektivet, har ingen indvirkning på gældende ret i relation til § 5, stk. 1, nr. 8, som beskrevet ovenfor.

For nærmere om § 64, stk. 3 og 4, i lov om betalinger henvises til lovforslagets § 5, nr. 6, og de specielle bemærkningerne hertil.

2.5. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens offentliggørelse af afgørelser

2.5.1. Gældende ret

Det fremgår af § 145, stk. 8, i lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser kan offentliggøres.

Til sammenligning er Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen efter konkurrenceloven forpligtet til at offentliggøre styrelsens afgørelser, jf. § 13, stk. 2, i konkurrenceloven. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er endvidere forpligtet til at offentliggøre kendelser fra Konkurrenceankenævnet, jf. § 13, stk. 2, nr. 5, i konkurrenceloven.

Bemærkningerne til de gældende bestemmelser i § 145, stk. 8 og 9, i lov om betalinger henviser til, at konkurrencelovens regler om offentliggørelse svarer til bestemmelsen om offentliggørelse af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser efter lov om betalinger, samt at praksis efter

disse regler er vejledende for fortolkningen af bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2019-2020, tillæg A, L 46 som fremsat, s. 79-80.

Bemærkningerne til §§ 20 og 20 a i betalingskortloven beskriver endvidere, at baggrunden for at lade den daværende Konkurrencestyrelse føre tilsyn med §§ 20 og 20 a, stk. 1, i betalingskortloven var, at tilsynet i vidt omfang svarede til de tilsyn, som Konkurrencestyrelsen som sekretariat for Konkurrencerådet i forvejen førte med virksomheder, der besidder en dominerende stilling. Det fremgår videre heraf, at det derfor var hensigtsmæssigt, at Konkurrencestyrelsens ekspertise på dette område udnyttedes. Tilsynet efter betalingskortloven svarede derfor i vidt omfang til konkurrencelovens regulering af virksomheder med en dominerende stilling efter konkurrenceloven. Det var derfor hensigtsmæssigt og konsekvent at regulere offentlighedsspørgsmålet på samme måde som i konkurrenceloven. Ved at gøre dette sikrede man, at virksomheder ikke behandles forskelligt i sager, der i vidt omfang må forventes at indeholde de samme typer information. Praksis efter konkurrenceloven skulle derfor være vejledende for fortolkningen af § 11, stk. 3 og 5, i betalingskortloven, jf. Folketingstidende 1998-1999, tillæg A, L 1 som fremsat, s. 3074.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens effektive forvaltning af loven, sikre mest muligt kendskab til retsstillingen og være mest gennemskueligt for virksomhederne, hvis der ikke er forskel på reglerne om offentliggørelse af afgørelser i henholdsvis konkurrenceloven og lov om betalinger.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen offentliggør i udgangspunktet alle afgørelser truffet af Konkurrencerådet og styrelsen efter § 145, stk. 1, i lov om betalinger. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen offentliggør endvidere i udgangspunktet alle kendelser fra Konkurrenceankenævnet efter sin myndighedspraksis. Den foreslåede ændring vil dermed i realiteten udgøre en kodificering af en allerede eksisterende myndighedspraksis, men som med forslaget vil kunne læses direkte i loven.

Det foreslås at ændre bestemmelsen i § 145, stk. 8, i lov om betalinger, således at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen forpligtes til at offentliggøre styrelsens afgørelser efter § 145, stk. 1, i lov om betalinger, samt kendelser fra Konkurrenceankenævnet.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 12, og de specielle bemærkninger hertil.

2.6. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens offentliggørelse af bødevedtagelser på betalingsområdet

2.6.1. Gældende ret

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan efter de gældende bestemmelser i § 145, stk. 8 og 9, i lov om betalinger offentliggøre de afgørelser, som træffes i medfør af § 145, stk. 1, i lov om betalinger.

Finanstilsynet har efter den gældende bestemmelse i § 138, stk. 3, i lov om betalinger hjemmel og pligt til at offentliggøre bødevedtagelser.

Der foreligger imidlertid ikke en direkte lovhjemmel til offentliggørelse af eventuelle bødevedtagelser i de tilfælde, hvor Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har oversendt en afgørelse til politimæssig efterforskning, efter at styrelsen har truffet en afgørelse i sagen.

2.6.2. Erhvervsministerens overvejelser og den foreslåede ordning

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen bør kunne offentliggøre information om, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har besluttet at overgive sager, hvor styrelsen har truffet afgørelse efter lov om betalinger, til politimæssig efterforskning samt den efterfølgende dom eller vedtagelse af bøde. Det er relevant i forhold til borgeres og virksomheders mulighed for at anlægge erstatningssøgsmål, at de berørte er bekendt med, at den pågældende har erkendt at have overtrådt reglerne eller, at der er faldet dom i sagen. af information om, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har besluttet at overgive sager, hvor styrelsen har truffet afgørelse efter lov om betalinger, til politimæssig efterforskning samt den efterfølgende dom eller vedtagelse af bøde, vil tillige have en vejledningsmæssig værdi over for virksomheder og borgere, understøtte kendskab til retstilstanden, og i øvrigt danne grundlag for, at andre sager kan afsluttes hurtigere med bødevedtagelser.

Det vil endvidere være i overensstemmelse med lovens overordnede systematik, hvis Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får hjemmel til at offentliggøre information om, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har besluttet at overgive sager, hvor styrelsen har truffet afgørelse efter lov om betalinger, til politimæssig efterforskning samt den efterfølgende dom eller vedtagelse af bøde på samme måde som efter konkurrenceloven. Det fremgår således af bemærkningerne til lov om betalinger, jf. Folketingstidende 1998-1999, tillæg A, s. 3074, at denne lov i vidt omfang

svarer til konkurrencelovens regulering af virksomheder med en dominerende stilling efter konkurrenceloven. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal efter konkurrenceloven offentliggøre bødevedtagelser. Med ændringen sikres dermed også, at virksomheder ikke behandles forskelligt i sager, der i vidt omfang må forventes at indeholde de samme typer information. Det er derfor hensigtsmæssigt og konsekvent at regulere spørgsmålet om offentliggørelse af information om, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har besluttet at overgive sager, hvor styrelsen har truffet afgørelse efter lov om betalinger, til politimæssig efterforskning samt den efterfølgende dom eller vedtagelse af bøde på samme måde, som det er sket i konkurrenceloven.

På samme måde vurderes det at være hensigtsmæssigt, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Finanstilsynet har samme hjemmel og pligt til offentliggørelse af bødevedtagelser inden for det samme regelsæt.

Det foreslås at indsætte en hjemmel i § 145, stk. 9, i lov om betalinger således, at information om, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har besluttet at overgive sager, hvor styrelsen har truffet afgørelse efter lov om betalinger, til politimæssig efterforskning samt den efterfølgende dom eller vedtagelse af bøde skal offentliggøres af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen med angivelse af virksomhedens navn. Hvis Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har overgivet en sag, hvor styrelsen har truffet afgørelse, til politimæssig efterforskning, og der efterfølgende er faldet dom eller vedtaget en bøde, skal styrelsen offentliggøre dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf. Er en dom ikke endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 13, og de specielle bemærkninger hertil.

2.7. Adgangen til betalingskontotjenester

2.7.1. Gældende ret

Ifølge bestemmelsen i § 63, stk. 1, i lov om betalinger skal pengeinstitutter give betalingsinstitutter adgang til deres betalingskontotjenester på objektive, ikke-diskriminerende og proportionale vilkår.

Adgangen skal gøre betalingsinstituttet i stand til at udbyde betalingstjenester uhindret og effektivt.

Bestemmelsen i § 63 i lov om betalinger implementerer artikel 36 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (PSD2).

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er efter Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens praksis allerede omfattet af bestemmelsen i § 63 i lov om betalinger, jf. artikel 32 i PSD2, jf. artikel 36. Retstilstanden kan ikke læses direkte af bestemmelsen, men kan derimod udledes af en samlet direktivkonform læsning af blandt andet artikel 1, stk. 1, artikel 4, nr. 4 og 11, artikel 11 og artikel 32, jf. punkt 1-6 i bilag 1, og artikel 36 i PSD2 samt § 7, nr. 2, og §§ 9, 51 og 52 i lov om betalinger.

Bestemmelserne skaber pligter og rettigheder for pengeinstitutter og betalingsinstitutter i alle medlemsstater.

2.7.2. ,Erhvervsministerens overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås at præcisere § 63 i lov om betalinger. Ændringen vil gøre det lettere for de berørte aktører at kende retsstillingen. En præcisering vil i øvrigt følge systematikken i lov om betalinger, hvor virksomheder med begrænset tilladelse nævnes direkte i de relevante bestemmelser.

Erhvervsministeriet vurderer derfor, at det vil skabe klarhed om retstilstanden, hvis loven præciseres, således at det eksplicit fremgår af § 63 i lov om betalinger, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er omfattet af bestemmelsen.

Det foreslås derfor, at det præciseres i bestemmelsen i § 63, stk. 1, 1. pkt. i lov om betalinger, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 4, og de specielle bemærkninger hertil.

2.8. Konsekvenser som følge af ophævelse af visse regler for interbankgebyrer

2.8.1. Gældende ret

Ifølge § 145, stk. 1, nr. 1, fører Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen tilsyn med overholdelsen af artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Artikel 6 vedrører interbankgebyrer for grænseoverskridende direkte debiteringstransaktioner.

Artikel 7 vedrører interbankgebyrer for indenlandske direkte debiteringstransaktioner.

Som en del af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn i medfør af § 145, stk. 1, nr. 1, kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ifølge § 145, stk. 3, kræve alle oplysninger, herunder bl.a. regnskaber, regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for styrelsens virksomhed, herunder bl.a. til afgørelse af, om et forhold er omfattet af artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Ifølge § 152, stk. 2, kan overtrædelse af artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 straffes med bøde.

2.8.2. Erhvervsministerens overvejelser og den foreslåede ordning

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 blev ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 er ikke videreført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Det følger således af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen, at: ”Henvvisninger til den ophævede forordning gælder som henvvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II”. I den nævnte sammenligningstabel i bilag II fremgår det, at artikel 6 og 7 ikke er videreført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Som følge af ophævelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse

af forordning (EF) nr. 2560/2001, foreslås det, at § 145, stk. 1, nr. 1, ophæves, og at § 145, stk. 3, og § 152, stk. 2, konsekvensændres som følge af ophævelsen af § 145, stk. 1, nr. 1.

Med lovforslaget vil det ikke længere fremgå af lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal føre tilsyn med overholdelsen af den ophævede artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

2.9. Virksomheders offentliggørelse af tilsynsreaktioner

2.9.1. Gældende ret

§ 241 i lov om kapitalmarkeder indeholder reglerne for en virksomheds pligt til offentliggørelse af reaktioner, domme og bøvedtagelser vedrørende overtrædelse af visse bestemmelser, som Finanstilsynet påser overholdelse af.

Det fremgår af § 241, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at hvis en reaktion m.v. rettet mod en virksomhed under tilsyn er offentliggjort i medfør af § 234, stk. 1, nr. 1 eller 2, eller § 234, stk. 2, eller er en dom eller bøvedtagelse rettet mod eller vedtaget af en virksomhed under tilsyn offentliggjort i medfør af § 234, stk. 1, nr. 4, skal virksomheden offentliggøre den pågældende reaktion m.v., dom eller bøvedtagelse på sin hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme.

Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 200, at virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside kun gælder for juridiske personer. Derudover følger det af bemærkningerne, at ved virksomheder under tilsyn forstås virksomheder, der har fået tilladelse fra Finanstilsynet til at drive virksomhed i henhold til love under Finanstilsynets område.

Finanstilsynet skal offentliggøre reaktioner mod virksomheder under tilsyn såvel som mod virksomheder, der ikke er under tilsyn, jf. § 234, stk. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder.

Den gældende retstilstand indebærer, at kun virksomheder under tilsyn har pligt til at offentliggøre Finanstilsynets reaktioner, mens virksomheder, der ikke er under tilsyn, men alene har pligter i henhold til lov om kapitalmarkeder, ikke har tilsvarende offentliggørelsespligt. Offentliggørelsespligten for virksomheder under tilsyn gælder både

reaktioner for overtrædelse af bestemmelser, der vedrører den tilladelseskrævende virksomhed, såvel som reaktioner for overtrædelse af bestemmelser, der gælder generelt, og som dermed også kan gives til virksomheder, der ikke er under tilsyn.

Eksempler på reaktioner, som vil kunne blive givet til både en virksomhed under tilsyn og en virksomhed, som ikke er under tilsyn, er påtale for manglende udarbejdelse af insiderlister efter artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om markedsmisbrug (markedsmisbrugsforordningen) eller for sen offentliggørelse af intern viden efter artikel 17 i markedsmisbrugsforordningen. Det kan også være en reaktion i det tilfælde, at der ikke er blevet fremsat et pligtmæssigt overtagelsestilbud i henhold til § 45 i lov om kapitalmarkeder, at en virksomhed ikke har overholdt reglerne om storaktionærmeddelelser i henhold til § 38 i lov om kapitalmarkeder, eller at en virksomhed har overtrådt reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked (prospektforordningen).

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Nogle reaktioner m.v., kan gives til både virksomheder under tilsyn og til virksomheder, som ikke er under tilsyn, men som har pligter i henhold til lov om kapitalmarkeder og forordninger. Erhvervsministeriet finder det uhensigtsmæssigt, at reaktioner m.v., medfører en offentliggørelsespligt for en virksomhed under tilsyn, når en tilsvarende pligt ikke gælder for en virksomhed, der ikke er under tilsyn.

Det foreslås med lovforslaget, at virksomheder under tilsyn alene skal offentliggøre reaktioner mv., domme rettet mod virksomheden eller bødevedtagelser vedtaget af virksomheden, når der er tale om overtrædelser, der vedrører udøvelsen af den tilladelseskrævende aktivitet.

Den foreslåede ændring vil medføre, at virksomheder under tilsyn, ikke længere vil skulle offentliggøre reaktioner mv. fra Finanstilsynet, som ikke vedrører deres tilladelseskrævende aktivitet. F.eks. en påtale for manglende overholdelse af reglerne om førelse af insiderlister. Vedrører en reaktion mod en virksomhed under tilsyn derimod dennes tilladelseskrævende aktivitet, skal virksomheden som hidtil offentliggøre reaktionen på sin hjemmeside.

Forslaget vil ensrette offentliggørelsespligten for virksomheder under tilsyn med virksomheder, der ikke er under tilsyn, når de modtager reaktioner mv. for udøvelse af ikke tilladelseskrævende aktivitet.

For nærmere om dette ændringsforslag henvises til lovforslagets § 6, nr. 9 og de specielle bemærkninger hertil.

2.10. Tilføjelse af betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter til definitionen af deltagere i betalingssystemer

2.10.1. Gældende ret

Det fremgår af § 3, nr. 23 og 24, i lov om kapitalmarkeder, at deltagere og indirekte deltagere i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer er et institut, en central modpart (CCP), et afregningsfirma, et clearinginstitut, en systemoperatør eller et clearingmedlem af en central modpart (CCP).

Det fremgår af § 176 i lov om kapitalmarkeder, at deltagere i et registreret betalingssystem skal være et kreditinstitut, et investeringsselskab, en offentlig myndighed, indirekte deltagere, jf. § 3, nr. 24, eller juridiske personer, der efter Finanstilsynets vurdering har væsentlig betydning for betalingsafviklingen.

Institut er ikke defineret i selve lovteksten, men det fremgår af bemærkningerne til § 176 i lov om kapitalmarkeder, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, s. 273, at der ved et institut forstås et kreditinstitut, et investeringsselskab, mv. Det fremgår også af bemærkningerne, at bestemmelserne implementerer artikel 2, litra b, i finalitydirektivet, som indeholder en definition af institut.

Straksbetalingsforordningen er vedtaget den 13. marts 2024. Straksbetalingsforordningen ændrer bl.a. finalitydirektivet. I finalitydirektivet ændres definitionen af ”institut” i artikel 2, litra b. Ændringen tilføjer betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter til definitionen af institut for så vidt angår deltagelse i betalingssystemer. Ændringen vil give betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter mulighed for at deltage i et registreret betalingssystem. Desuden ændres definitionen af ”deltager” i artikel 2, litra f, i finalitydirektivet.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med lovforslaget vil en direktivnær definition af institut blive tilføjet til lov om kapitalmarkeder. Den direktivnære definition omfatter

betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, som er føjet til definitionen i artikel 2, litra b, i finalitydirektivet, med artikel 4, nr. 1, i straksbetalingsforordningen.

Den foreslåede tilføjelse til § 3, nr. 39, vil medføre, at betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter vil have mulighed for at blive betragtet som direkte eller indirekte deltagere i betalingssystemer.

2.11. Forældelsesfrist for overtrædelse af kapitalmarkedsretlige regler

2.11.1. Gældende ret

Det fremgår af § 255, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder, at forældelsesfristen for overtrædelse af denne lovs bestemmelser og regler fastsat i medfør heraf er 5 år.

Overtrædelse af bestemmelser i forordninger, der er strafbelagt i lov om kapitalmarkeder er 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år. Det følger af den almindelige forældelsesfrist i § 93, stk. 1, nr. 1, i straffeloven. De fleste overtrædelser af bestemmelser i forordninger, der er strafbelagt i lov om kapitalmarkeder, straffes med bøde, jf. f.eks. § 248 i lov om kapitalmarkeder. Forældelsesfristen er således oftest 2 år.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det findes hensigtsmæssigt, at den 5-årige forældelsesfrist udvides til også at omfatte overtrædelse af bestemmelser i forordninger eller regler udstedt i medfør af forordninger, hvor der i lov om kapitalmarkeder er fastsat regler om strafansvar. Herved vil der ske en fravigelse af den almindelige forældelsesfrist på 2 år efter § 93, stk. 1, nr. 1, i straffeloven.

En 5-årig forældelsesfrist er den almindeligt gældende forældelsesfrist i den finansielle lovgivning. Fravigelse af den almindelige forældelsesfrist på 2 år er begrundet med, at sager på det finansielle område ofte vedrører komplekse forhold, som kan medføre omfattende sagsbehandling og efterforskning. En forældelsesfrist på 2 år vil medføre, at en lang række overtrædelser potentielt ikke kan sanktioneres, fordi der er nået at indtræde forældelse. En forældelsesfrist på 2 år indebærer derfor en høj risiko for, at håndhævelse af området ikke vil være effektiv.

Det er således hensigten, at forældelsesfristen på 5 år også skal gælde for overtrædelse af bestemmelser i forordninger og regler udstedt i medfør af

forordninger, og at dette skal medvirke til at sikre en øget og styrket håndhævelses- og sanktioneringsmulighed.

Den foreslåede ændring af § 255, stk. 4, vil medføre, at overtrædelse af bestemmelser i forordninger eller regler udstedt i medfør af forordninger, hvor der i lov om kapitalmarkeder er fastsat regler om strafansvar, ikke længere følger den almindelige forældelsesfrist i straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, men vil være omfattet af den 5-årige forældelsesfrist.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 6, nr. 12, og samt de specielle bemærkninger hertil.

2.12. Ændringer som følge af forordningen om europæiske grønne obligationer

2.12.1. Gældende ret

I dag er der ikke gennemført særskilt regulering for udstedere af grønne obligationer, hverken i Danmark eller i EU, men der eksisterer flere forskellige frivillige initiativer og standarder vedrørende miljømæssigt bæredygtige eller grønne obligationer. Med miljømæssigt bæredygtige eller grønne obligationer henvises der sædvanligvis til obligationer, hvor et beløb svarende til provenuet fra udstedelsen af obligationen anvendes til helt eller delvist at finansiere egnede og på forhånd fastlagte grønne eller miljømæssigt bæredygtige aktiviteter eller investeringer.

Der findes for nuværende ikke en reguleret standard for miljømæssigt bæredygtige eller grønne obligationsudstedelser. Som eksempel på en ikke reguleret standard for grønne eller miljømæssigt bæredygtige obligationer, kan der henvises til Green Bonds Principles (GBP), som er et frivilligt initiativ og er udarbejdet af International Capital Market Association (ICMA). Principperne er en samling globale retningslinjer og anbefalinger, som er bredt anvendt ved udstedelser af obligationer med sociale og/eller miljømæssigt bæredygtige formål. Principperne øger gennemsigtighed og åbenhed overfor investorer og øger kvaliteten af de bæredygtige investeringer, der finansieres med grønne obligationer.

Af præambelbetragtningerne til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2023/2631/EU af 22. november 2023 om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer (forordningen om europæiske grønne obligationer) følger det, at omstillingen til en klimaneutral, bæredygtig, energi- og ressourceeffektiv, cirkulær og retfærdig økonomi er afgørende for at sikre Unionens

økonomiske konkurrenceevne på lang sigt og dens befolkningers velfærd. Parisaftalen, der blev vedtaget inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer, blev godkendt af Den Europæiske Union den 5. oktober 2016. I artikel 2, stk. 1, litra c, i Parisaftalen fastsættes målet om at styrke den globale reaktion på truslen fra klimaændringer, bl.a. ved at lede finansielle strømme i retning af lave drivhusgasemissioner og klimarobust udvikling. Den Europæiske Unions mål om at skabe klimaneutralitet senest i 2050 er i overensstemmelse med dette mål.

Forordningen om europæiske grønne obligationer omfatter tre hovedområder. Obligationsprovenu skal anvendes i overensstemmelse med taksonomiforordningen. Gennemsigtigheden i rapporteringen øges ved anvendelsen af prædefinerede rapporteringsskabeloner, som sikrer ensartede og fyldestgørende investeroplysning. En ekstern vurdering af uafhængige vurderingsvirksomheder skal sikre objektivitet og transparens i de offentliggjorte investeroplysninger.

I medfør af lov om kapitalmarkeder har Finanstilsynet en række tilsynsbeføjelser med aktører og adfærd på kapitalmarkederne, idet Finanstilsynet bl.a. påser overholdelsen af lov om kapitalmarkeder og regler udstedt i medfør heraf samt en række forordninger på kapitalmarkedsområdet. Finanstilsynets beføjelser fremgår af kapitel 37 og omfatter bl.a., at Finanstilsynet efter § 214, stk. 1, kan kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed mv. Finanstilsynets beføjelser omfatter også, at Finanstilsynet efter § 215, stk. 1, til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation kan foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser på forretningsstedet hos virksomheder under tilsyn og virksomheder, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Forordningen om europæiske grønne obligationer finder direkte anvendelse og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt at indføre regler i lov om kapitalmarkeder, som sikrer de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser for, at Finanstilsynet som kompetent myndighed kan føre et effektivt tilsyn med overholdelse af forordningen.

Forordningen er et resultat af og en del af arbejdet med den europæiske grønne pagt, hvor Kommissionen i sin meddelelse af 14. januar 2020 med titlen ”Investeringsplan for et bæredygtigt Europa. Investeringsplan for den europæiske grønne pagt” stillede i udsigt, at der skulle indføres en standard for miljømæssigt bæredygtige obligationer for yderligere at øge mulighederne for at målrette investeringer og lette identifikationen af miljømæssigt bæredygtige investeringer gennem tydelig mærkning.

Formålet med forordningen om europæiske grønne obligationer er at skabe lige markedsvilkår og reducere risikoen for grønvaskning og forvridning af investeringsbeslutninger, samt lette identificeringen af obligationer, hvis provenu er i overensstemmelse med eller bidrager til de miljømål, der er fastsat i Parisaftalen. Erhvervsministeriet støtter dette formål, og vurderer, at det er væsentligt, at der indføres ensartede specifikke krav vedrørende europæiske grønne obligationer.

Forslaget indebærer, at Finanstilsynet udpeges som national kompetent myndighed til at påse overholdelsen af de forhold, som fremgår af artikel 44 i forordningen om europæiske grønne obligationer. Som kompetent myndighed bliver Finanstilsynet bl.a. beføjet til at indhente oplysninger og gennemføre inspektioner samt at påse overholdelsen af forordningen, herunder f.eks. ved at give påtale eller påbud.

Forslaget indebærer derudover, at der fastsættes regler, som giver Finanstilsynet de nødvendige beføjelser til at påse overholdelse af forordningen om europæiske grønne obligationer. Det vil betyde, at Finanstilsynet f.eks. ved begrundet mistanke om overtrædelser af forordningen vil kunne suspendere et udbud eller optagelse til handel på et reguleret marked af europæiske grønne obligationer.

Endelig foreslås en ny strafbestemmelse, hvorefter overtrædelser af relevante artikler i forordningen om europæiske grønne obligationer vil blive strafbelagt med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Forordningen om europæiske grønne obligationer kræver, at en række overtrædelser af forordningens artikler strafbelægges. Det omfatter eksempelvis udstederens forpligtelse til at udfylde faktabladet om europæiske grønne obligationer (forordningens bilag I), herunder sikre, at det udfyldte faktablad har været genstand for et kontroltjek med en positiv udtalelse fra en ekstern kontrollant.

2.13. Straf for overtrædelse af ændrede bestemmelser i CSDR

2.13.1. Gældende ret

Det følger af § 253 i lov om kapitalmarkeder, at en række bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler (CSDR) er stafbelagte.

CSDR fastsætter fælles EU-regler for afviklingen af værdipapirhandler med henblik på at øge afviklingsdisciplinen. Samtidig fastsætter CSDR også et fælles europæisk regelsæt for værdipapircentraler (CSD'er), som er de virksomheder, der driver de systemer, hvor værdipapirafviklingen finder sted.

En CSD er i CSDR defineret som en juridisk person, der driver et værdipapirafviklingssystem og i tilknytning hertil varetager udstedelse af værdipapirer og udbyder og fører værdipapirkonti.

CSDR fastsætter krav om tilladelse til udøvelse af CSD-aktiviteter, organisatoriske krav til en CSD, krav om god forretningsskik og krav til de tjenesteydelser, der ydes af en CSD. Endvidere fastsætter CSDR krav til en CSD's håndtering af risiko, et kapitalkrav for CSD'er, krav om udstedere af værdipapirers adgang til CSD'en. CSDR indeholder også et forbud mod, at en CSD tilbyder visse bankmæssige ydelser, førend CSD'en har opnået en udvidet tilladelse til at udføre visse bankmæssige aktiviteter, som CSDR giver mulighed for.

Hvis der er opnået tilladelse til at udøve visse bankmæssige ydelser, er der særskilte krav til håndtering af kreditmæssige og likviditetsmæssige risici, der er forbundet med disse tjenesteydelser.

Efter § 253 i lov om kapitalmarkeder er CSDR's krav til en CSD's virksomhed herunder krav til ejere og ledelsen samt kapitalkrav stafbelagte. CSDR blev ændret ved forordning (EU) nr. 2023/2845 af 13. december 2023 om ændring af forordning (EU) nr. 909/2014 for så vidt angår afviklingsdisciplin, grænseoverskridende levering af tjenesteydelser, tilsynssamarbejde, levering af bankmæssige accessoriske tjenesteydelser og krav til tredjelands værdipapircentraler (CSDR Refit).

CSDR Refit ændrer i kravene om godkendelse af en CSD's ejere og ledelsen, idet der er fastsat mere detaljerede krav hertil, end hvad der hidtil har fulgt af CSDR. Tilsvarende er en del af de tilsynsmæssige regler om planer for genopretning og velordnet afvikling udvidet med CSDR Refit.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med ændringerne i CSDR Refit til kravene om godkendelse af en CSD's ejere og ledelse, er der fastsat mere detaljerede krav, end hvad der tidligere har fulgt af CSDR. De udvidede regler er indsat i en ny artikel, som derfor ikke er strafbelagt i den gældende § 253 i lov om kapitalmarkeder.

De udvidede regler om planer for genopretning og velordnet afvikling er flyttet fra en artikel, som hidtil har været strafbelagt, til en ny bestemmelse i CSDR Refit, som derfor ikke er strafbelagt i den gældende § 253 i lov om kapitalmarkeder.

Den foreslåede ændring af § 253 vil medføre, at bestemmelsen tilpasses de ændringer, der følger af CSDR Refit, og således også at bestemmelserne om krav til nye ejere og ledelsen samt tilsynsmæssige krav til genopretningsplaner m.v. fortsat er strafbelagte efter CSDR med senere ændringer.

2.14. Pengeoverførselsforordningen

2.14.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler (2. pengeoverførselsforordning) indeholder regler om oplysninger om betalere og betalingsmodtagere, der skal medsendes ved pengeoverførsler uanset valuta.

Formålet med pengeoverførselsforordningen er at sikre, at der ved elektroniske pengeoverførsler medsendes oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren, og at dette anvendes konsekvent i hele EU. Den nugældende pengeoverførselsforordning finder alene anvendelse på pengeoverførsler af sedler, mønter, kontopenge og elektroniske penge.

Overtrædelse af artikel 4-8, 10-12 og 16 i 2. pengeoverførselsforordning, som omhandler krav om, at der medsendes oplysninger om betaleren og betalingsmodtageren af disse overførsler, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens regler. Ved særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser kan straffen stige til fængsel indtil 2 år, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 2.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Pengeoverførselsforordningen er senest blevet ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2023/1113 af 31. maj 2023 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler og ved overførsler af visse kryptoaktiver og om ændring af direktiv (EU) 2015/849 (3. pengeoverførselsforordning). Bestemmelserne i 3. pengeoverførselsforordning finder anvendelse fra den 30. december 2024.

Med ændringen af pengeoverførselsforordningen udvides anvendelsesområdet af forordningen til også at omfatte de oplysninger om ordregivere og ordremottagere, som skal medsendes ved overførsler af kryptoaktiver, når mindst en af udbyderne af kryptoaktivtjenester, der er involveret i overførslen af kryptoaktiver, er etableret eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted, alt efter hvad der er relevant, i EU.

Den primære ændring af forordningen er derfor, at udbydere af kryptoaktivtjenester ved overførsler af kryptoaktiver skal medsende oplysninger om ordregiveren og ordremottageren af disse overførsler.

Med ændringen af forordningen er det samtidig et krav, at udbydere af kryptoaktivtjenester skal indhente, opbevare og dele disse oplysninger med deres modparter i den anden ende af overførslen af kryptoaktiver og efter anmodning stille dem til rådighed for de kompetente myndigheder.

Det foreslås, at bestemmelserne i 3. pengeoverførselsforordning vedrørende kryptoaktivtjenester strafbelægges på tilsvarende måde som forordningens bestemmelser om pengeoverførsler.

Desuden anvender 3. pengeoverførselsforordning begrebet betalingstjenesteudbyder fremfor betalingsformidler, som 2. pengeoverførselsforordning gjorde. Det foreslås derfor at ændre begrebet betalingsformidler til betalingstjenesteudbyder, så det er i overensstemmelse med ordlyden i 3. pengeoverførselsforordning. En betalingstjenesteudbyder er på samme måde som en betalingsformidler en fysisk eller juridisk person, i hvis virksomhed det indgår at udbyde pengeoverførselsvirksomhed. De omfattede virksomheder er således f.eks. pengeinstitutter og pengeoverførselsvirksomheder. Virksomheder, der udbyder pengeoverførselsvirksomhed, er underlagt krav om tilladelse og tilsyn.

2.15. Beskyttelse af brugernes midler ved konkurs i betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter

2.15.1. Gældende ret

Sikring af brugermidler er reguleret i lov om betalinger og bekendtgørelse nr. 1360 af 30. november 2017 om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler. Formålet med reglerne er at etablere en ordning, hvor brugernes tilgodehavender er sikret mod udlæg eller krav fra betalingsinstitutternes og e-pengeinstitutternes kreditorer i tilfælde af betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets konkurs. Tryghed for brugerne i tilfælde af betalingsinstitutternes og e-pengeinstitutternes konkurs bidrager til tilliden til disse og derved til konkurrencen på markedet.

Reglerne indebærer, at betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre brugernes midler i tilfælde af, at de går konkurs. Hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet træffer de nødvendige forholdsregler, vil der være størst mulig sandsynlighed for at brugerne vil blive anset for at være såkaldte separatister. Det vil medføre, at brugeres midler kan udbetales til brugeren i tilfælde af et betalingsinstitut eller e-pengeinstituts konkurs fremfor at blive en del af konkursmassen.

Der er forskellige måder at beskytte brugernes midler på. Den mest anvendte blandt danske betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter er at indsætte midlerne på en såkaldt sikringskonto. Kontoen skal være oprettet i et kreditinstitut i Danmark eller i et andet EU/EØS-land. Derudover kan instituttet vælge at investere midlerne i værdipapirer og placere dem i et såkaldt sikkerhedsdepot oprettet i et kreditinstitut.

Midler, der ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger den dag, hvor midlerne er modtaget, endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden udbyder af betalingstjenester, skal senest på dette tidspunkt indsættes på sikringskontoen eller placeres i sikkerhedsdepotet.

Det følger af artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2336 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (PSD2), at medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver af betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester som omhandlet i pkt. 1-6 i bilag 1, at de skal beskytte alle midler, der er modtaget fra betalingstjenestebrugere eller gennem en anden betalingstjenesteudbyder til gennemførelse af betalingstransaktioner. Det fremgår ligeledes, at midlerne aldrig må blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end dem, som midlerne stammer fra. Derudover fastlægger direktivet, at midlerne i overensstemmelse med national ret i

UDKAST

betalingstjenestebrugernes interesse skal være beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2009/110 af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed (2. e-pengedirektiv) regulerer ligeledes beskyttelse af midler, der er modtaget som vederlag for de elektroniske penge, der er blevet udstedt. Direktivet fastsætter i artikel 7, stk. 1, at medlemsstaterne kræver, at e-pengeinstitutter i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 2007/64/EF (1. betalingstjenestedirektiv) (senere ændret til artikel 10, stk. 1 og 2 i PSD2) beskytter de midler, der er modtaget som vederlag for de elektroniske penge, der er blevet udstedt. Midler, der modtages i form af betalinger ved brug af et betalingsinstrument, skal ifølge bestemmelsen først beskyttes fra det øjeblik, hvor de krediteres betalingsregnskabet for e-pengeinstituttet eller på anden måde stilles til rådighed for e-pengeinstituttet.

Både for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter gælder således ifølge PSD2 og 2. e-pengedirektiv, at institutterne i overensstemmelse med national ret skal beskytte midlerne mod krav fra øvrige kreditorer i tilfælde af insolvens.

Både konkursretten og tingsretten har betydning for, hvad der skal til, for at den, som har krav på et pengebeløb, kan gøre gældende, at vedkommende har ejendomsret til beløbet og kan udtage dette af besidderens konkursbo som såkaldt separatist. Det fremgår af konkurslovens § 32, at konkursen omfatter skyldnerens formue ved afsigelsen af konkursdekretet, og hvad der under konkursen tilfalder ham. Modsætningsvis følger det af konkurslovens § 82, at konkursen ikke omfatter tredjemands aktiver.

De nærmere krav til, hvornår en brugers tilgodehavende i et konkursbos varetægt er tilstrækkeligt individualiseret til, at brugeren opnår en separatistret til sit krav, følger af retspraksis på området. Det skyldes, at reglerne i lov om betalinger og bekendtgørelse om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler ikke indeholder regler, der giver brugerne en lovfæstet ejendomsret over de midler, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet opbevarer på deres vegne.

Reglerne stiller derimod en række krav til håndteringen af de sikredes midler. Det indebærer krav om, at midler, der ved afslutningen af den arbejdsdag, som følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, adskilles

fra øvrige midler ved at indsætte dem på en særskilt konto eller investere dem i sikre, likvide aktiver med lav risiko. Derudover skal der føres en oversigt over de modtagne midler og der skal sikres korrekt registrering af midlerne. Overtrædelse af kravene til sikring af midler er bødesanktioneret.

Overholdelse af kravene vil som udgangspunkt medføre, at midlerne i tilfælde af en konkurs kan holdes ude af konkursmassen og udbetales direkte til de berettigede brugere. Dette gælder også, selvom midlerne opbevares på såkaldte omnibuskonti eller i omnibusdepoter eller samledepoter, hvor flere brugeres tilgodehavender samles. Formålet med reglerne er at sikre, at brugerne umiddelbart kan kræve midlerne udbetalt uden om konkursboet som separatister til midlerne på en sikringskonto eller med sikkerhedsret i værdipapirer i et sikkerhedsdepot og ikke mindst uden at afvente en endelig afslutning af konkursboet, jf. konkurslovens § 82.

For så vidt angår reglerne om sikringskonti, forudsætter de nuværende regler, at e-pengeinstituttet eller betalingsinstituttet har efterlevet reglerne om sikring af brugernes midler, før brugerne med en tilstrækkelig sandsynlighed kan antages at ville opnå separatiststilling. Enkelte transaktioner, f.eks. uretmæssige transaktioner mellem en driftskonto og sikringskontoen, kan medføre, at brugernes separatistret fortabes, og brugerne stilles som simple kreditorer i konkursboet. Transaktionerne kan således medføre, at midlerne på sikringskontoen ikke er tilstrækkeligt individualiseret, hvormed brugernes rettigheder fortabes.

Ligesom på området for sikringskonti er det ikke i lovgivningen i øvrigt præciseret nærmere, hvordan ordningen med sikkerhedsdepoter spiller sammen med de almindelige tings- og konkursretlige regler, herunder hvordan et sikkerhedsdepot håndteres i tilfælde af instituttets konkurs.

Dertil kommer, at der i lov om betalinger findes forbrugerbeskyttende regler, som medfører, at instituttet indimellem skal tilbageføre midler til forbrugeren. Det drejer sig bl.a. om andres uberettigede anvendelse af en betalingstjeneste, jf. § 100, stk. 1. Forbrugeren beskyttes ligeledes i medfør af § 112, også kaldet charge-back reglen, hvorefter betalers udbyder skal undlade at gennemføre en betalingstransaktion eller, hvis debitering er sket, kreditere betalernes konto, hvis det debiterede beløb eksempelvis er højere end det beløb, som er aftalt med betalingsmodtageren. Dertil kommer andre refusioner, som f.eks. skyldes andre forbrugerbeskyttende regler, herunder returret.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I modsætning til andre virksomheder på det finansielle område, som er i besiddelse af kundernes midler, f.eks. pengeinstitutter, er betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter ikke omfattet af et særligt krisehåndterings- og afviklingsregime. Hvis et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut går konkurs, er det konkursloven og de i praksis udviklede tings- og ejendomsretlige regler, der afgør, hvordan boet fordeles.

I efteråret 2021 gik det danske betalingsinstitut Yourpay ApS konkurs. I forbindelse med opgørelsen af konkursboet viste det sig, at der ikke var tilstrækkelige midler på virksomhedens sikringskonto til at dække de krav, som brugerne af Yourpay ApS' tjenester havde. Derudover havde der tilsyneladende været en sammenblanding af driftsmidler og sikrede midler. Det havde den konsekvens, at brugerne ikke fik udbetalt deres tilgodehavender, men indgik i boet som simple kreditorer. Fordi virksomheden havde foretaget uretmæssige transaktioner både til og fra sikringskontoen, var ingen midler på sikringskontoen individualiseret, og dermed bortfaldt beskyttelsen for samtlige brugere.

Som opfølging på sagen om Yourpay ApS har Finanstilsynet gennemført en undersøgelse af reglerne om betalingsinstitutters og e-pengeinstitutters efterlevelse af reglerne om sikring af brugermidler. Undersøgelsen viste, at de danske betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter generelt overholder reglerne om sikring af brugermidler. Undersøgelsen viser dog også, at betalingsinstitutternes og e-pengeinstitutternes administration af brugermidler sammenholdt med de tingsretlige principper giver udfordringer for den beskyttelse, som reglerne tilsigter. På baggrund af undersøgelsen er det Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for at tilpasse de nuværende regler for yderligere at sikre, at brugernes midler er beskyttede mod betalingsinstitutets eller e-pengeinstitutets øvrige kreditorer, herunder i tilfælde af betalingsinstitutets eller e-pengeinstitutets konkurs mv.

Betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter opbevarer midler for deres kunder i forbindelse med udbuddet af betalingstjenester, f.eks. afvikling af kortbetalinger i detailhandlen. Der er ikke fastsat en beløbsmæssig grænse i lovgivningen for, hvor mange midler der kan opbevares på sikringskontoen eller i sikkerhedsdepotet, så længe midlerne er modtaget som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion. Derfor kan det have vidtgående konsekvenser for betalingsinstitutternes og e-pengeinstitutternes brugere, hvis et institut går konkurs, og brugernes midler på sikringskontoen eller

UDKAST

sikkerhed i sikkerhedsdepotet ikke er beskyttet. Brugerne er typisk erhvervsdrivende, men kan også være forbrugere. Forbrugerne kan f.eks. være kunder hos et e-pengeinstitut, som fører en forudbetalt konto for deres kunder. Til en forudbetalt konto kan forbrugeren have tilknyttet et betalingsinstrument, f.eks. et betalingskort.

Det er almindelig praksis i markedet for betalinger, at brugerne (forretningerne) kan betale sig til en hurtigere udbetaling. Der er konkrete eksempler på, at en bruger kan vælge at få udbetalt transaktionsbeløb dagligt eller ugentligt. Navnlig mindre erhvervsdrivende kan have længere udbetalingsfrister end eksempelvis store detailhandelskæder fra betalingsinstitutterne og dermed have relativt større beløb stående på sikringskontoen. Det skyldes de mindre erhvervsdrivendes betalingsevne og forhandlingskraft. Beløbsmæssigt kan tilgodehavende derfor for nogle erhvervsdrivende være op mod en måneds omsætning.

Betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter har forskellige typer kunder, men alle butikker, der tager imod kortbetalinger, har brug for en såkaldt ”kortindløser”. Disse er normalt betalingsinstitutter med tilladelse efter lov om betalinger. Hvis et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut går konkurs, tager kurator stilling til, om de butikker, der har midler til gode hos betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet indsat på sikringskontoen, er separatister med mulighed for at udtage deres tilgodehavende af indeståendet. De danske kortindløser sikrer i dag brugermidler ved at indsætte midlerne på en sikringskonto. Kurators vurderinger vil om nødvendigt kunne prøves ved retten ved såkaldte fordringsprøvelsessager. Fordringsprøvelsessager kan være langvarige, fordi retstilstanden med de gældende regler kræver vurdering af individualiseringen af brugernes tilgodehavender. Det er op til den enkelte bruger at føre en fordringsprøvelsessag, hvilket også kan være omkostningstungt. Det kan derfor have lange udsigter for erhvervsdrivende, som benytter et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, at få udbetalt et tilgodehavende.

Det er afgørende for tilliden til digitale betalingsformer, at både betaler og betalingsmodtager kan være sikre på, at betalingsmodtager modtager sine midler. Hvis der opstår usikkerhed om, hvorvidt betalingsmodtagere vil modtage den betaling, betaler har afsendt, kan det rykke grundlæggende ved tilliden til digitale betalingsløsninger. Det kan endvidere have betydning for konkurrencen på markedet for kortindløsning, og dermed for små og nystartede virksomheders mulighed for sikkert og billigt at modtage betalinger.

UDKAST

Tilliden er især vigtig på betalingsmarkedet, fordi der ikke findes et afviklingsregime for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter. Brugere af disse tjenester må derfor have tillid til, at institutterne er indrettet således, at brugerne får deres penge, hvis instituttet skulle gå konkurs. Tilliden er derudover afgørende for, at iværksættere vil udvikle løsninger på betalingsmarkedet til gavn for konkurrencen og innovationen på markedet.

Grundet de regler, der findes i lov om betalinger vedrørende indsigelser og charge-back, som er forbrugerbeskyttende regler, der bl.a. beskytter forbrugeren mod andres uberettigede anvendelse af en betalingstjeneste, vil der i kortsystemer, som også kaldes fire-partssystemet, kunne forekomme tilfælde, hvor der i systemet afregnes beløb, som instituttet ikke kan få tilbage fra brugerne. Indsigelser vedrørende charge-backs kan ske op til 13 måneder efter, at transaktionen er gennemført. Det betyder, at det beløb, som betalingsinstituttet modtager fra kortnetværkene, kan være mindre, end hvad der skal sendes videre til betalingsmodtager. Det skyldes, at forbrugerens bank har søgt sig fyldestgjort ved kortnetværkene, som herefter fører kravet videre til betalingsinstituttet ved at fratække kravet fra de midler, der i øvrigt skal overføres til instituttet som led i gennemførelsen af betalingstransaktioner. Denne overførsel kan være en samlet mængde midler, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet modtager for flere brugere, men fratrukket eksempelvis charge-backs. Betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet kan herefter søge sig fyldestgjort ved at kræve beløbet fra sin bruger. Manglende opfyldelse af aftalen om levering kan dog f.eks. skyldes, at brugeren er i økonomiske vanskeligheder, og derfor risikerer betalingsinstituttet, at brugeren ikke kan tilbageføre det skyldige beløb ang. transaktionen.

Det betyder, at der indimellem vil mangle midler i den overførsel, der sker fra kortnetværket til betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet, bl.a. pga. charge-back sager og andre refusioner, hvilket igen betyder, at det enkelte institut risikerer at modtage færre midler, end hvad der skal videreføres til betalingsmodtager. Dette kan skabe en risiko for, at sikringen af midler ikke opretholdes i praksis, fordi de praksisudviklede regler om individualisering ikke kan anses for opretholdt. Det er afgørende for beskyttelsen af midlerne, at det er muligt kontinuerligt at identificere præcis hvilke midler, der er brugernes.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at brugernes midler ikke er tilstrækkeligt sikrede med den implementering, der er gennemført med reglerne i lov om betalinger. De gældende regler i lov om betalinger bør

UDKAST

derfor tilpasses for at sikre, at reglerne lever op til formålet om, at midlerne på en sikringskonto eller indeståendet i et sikkerhedsdepot ikke må kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra instituttets øvrige kreditorer, jf. artikel 10, stk. 1, i PSD2.

Erhvervsministeriet har konstateret, at der findes en lignende ordning i spillelovgivningen om sikring af spillernes midler i bekendtgørelse om onlinekasino (bekendtgørelse nr. 1274 af 29. november 2019) og bekendtgørelse om online væddemål (bekendtgørelse nr. 1276 af 29. november 2019). Spillernes midler skal således også indestå på en modregningsfri konto i et pengeinstitut til spiludbyderens rådighed, og midlerne skal holdes adskilt fra spiludbyderens egne midler. Det fremgår videre af lovgivningen på området, at midlerne kun kan udbetales til spilleren, og at midlerne skal være sikret i tilfælde af insolvens m.v. hos tilladelsesindehaver.

Derudover er Erhvervsministeriet opmærksom på, at der ligeledes findes lignende regler på advokatområdet, idet advokater er forpligtede til at føre en såkaldt klientkonto. Klienter har ifølge retspraksis på området separatistret til beløb, som opbevares på en klientkonto, i tilfælde af advokatens konkurs. Dette ses også umiddelbart at være tilfældet, selvom reglerne i klientkontovedtægten ikke er iagttaget, herunder f.eks. regler om adskillelse af midler. Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det skyldes en langvarig retspraksis, som ikke findes på andre områder, og som baseret på den nuværende retspraksis for betalingsinstitutter heller ikke kan udstrækkes til at gælde for dem.

Dette er blevet bekræftet i Sø- og Handelsrettens dom af 5. marts 2024 Sag BS-25530/2023-SHR, hvor en spiller hos en konkursramt spiludbyder ikke havde separatistret til sit krav. I sagen henviste sagsøger både til ordningen for advokaters klientkonti og til reglerne om sikring af brugermidler for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, men dette medførte ikke, at spillerens krav blev anerkendt som separatist.

Finanstilsynets rapport om temaundersøgelse om betalingsinstitutters og e-pengeinstitutters sikring af brugermidler fastsætter, at håndtering af charge-backs og refunderinger kan ske med midler fra sikringskontoen, så længe det er dokumenteret, hvis midler der indestår på sikringskontoen, og én brugers midler ikke anvendes til at dække en anden brugers refunderinger eller charge-back sager. Det bør ifølge rapporten i videst muligt omfang tilstræbes, at det er brugernes egne midler, der anvendes til at dække

beløbene. Dette kan eksempelvis gøres ved at aftale med brugerne, at en vis del af de modtagne midler tilbageholdes som en løbende buffer.

I tilfælde af, at en bruger ikke har tilstrækkeligt med sikrede midler indestående på sikringskontoen til at dække charge-back sager eller refunderinger vedrørende brugeren, vurderer Finanstilsynet i rapporten, at instituttet må tilføre egne midler for at dække udeståendet. Instituttet kan undtagelsesvist tilføre midler for at dække udeståendet, hvis det viser sig, at der er utilstrækkelige midler til at håndtere charge-backs og refunderinger. Finanstilsynet understreger samtidig, at bogføringen til enhver tid skal være retvisende, og at det kun må ske undtagelsesvist, da der med de nuværende regler kan være usikkerhed om sikringens virkning, når der tilføres egne midler til at dække udeståendet.

Uanset kan der dog forekomme tilfælde, hvor betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet er nødsaget til at tilføre egne midler til sikringskontoen. Der er derfor behov for regler, som præciserer hvordan denne situation skal håndteres for at sikre, at separatistretten for brugerne ikke samtidig forsvinder.

Der er derfor behov for, at der på markedet for betalinger foretages justeringer af retsgrundlaget med henblik på at sikre betalingsmodtagernes separatiststilling til midlerne på sikringskontoen, også i de tilfælde hvor instituttet er nødsaget til at tilføre egne midler grundet de forbrugerbeskyttende regler.

Efter Erhvervsministeriets vurdering er det formålet med reglerne i PSD2, at brugernes tilgodehavender er beskyttede i tilfælde af betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets konkurs. I stedet for at have et afviklingsregime som på andre områder i den finansielle sektor, udgør sikring af brugermidler den centrale beskyttelse for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutters kunder. I henhold til dansk insolvensret er det et krav, at de midler, der skal beskyttes, adskilles fra resten af virksomhedens formue. Brugernes forventning om beskyttelse omfatter hele det beløb, som en betalingsmodtager skal modtage. Der er derfor behov for at præcisere, at det ikke alene er midler, der er modtaget, der skal sikres, idet der ikke altid modtages tilstrækkeligt med midler til at dække brugernes tilgodehavender. Det er derimod det krav, en bruger har, som er det relevante at sikre.

UDKAST

Det krav som i dag findes om, at det er modtagne midler, der skal sikres, bør derfor efter Erhvervsministeriets vurdering suppleres for det tilfælde, hvor betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet modtager færre midler.

Formålet med reglerne er fortsat, at brugerne opnår separatistret til de midler, som et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut har i besiddelse ved indtræden af konkurs. For at opnå det formål, er det nødvendigt at præcisere, hvordan betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet skal håndtere brugernes midler i tilfælde af, at betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet modtager færre midler end brugerne har krav på. Erhvervsministeriet vurderer på den baggrund, at ændringen bør gennemføres for at gøre det nemmere at beskytte brugernes midler, uden at forslaget indeholder nye byrder for erhvervslivet. Det foreslåede fastsætter regler for den praktiske håndtering af de midler, der skal sikres.

Det bemærkes, at formålet med lovforslaget er at sikre, at hvis betalingsinstitutterne og e-pengeinstitutterne har sikret midlerne i overensstemmelse med reglerne, så kan brugerne trække deres midler ud af boet i tilfælde af konkurs, inden de øvrige kreditorers krav skal dækkes. Det betyder, at en forretning f.eks. kan have vished om, at den vil modtage de penge, den har til gode for et salg, når kunden har foretaget betalingen. Reglerne skal således understøtte de regler, som allerede er fastsat, men som kan være sårbare, da selv meget små fravigelser fra den tiltænkte praksis kan medføre, at brugernes tilgodehavender kommer til at indgå i konkursmassen til fordeling blandt samtlige kreditorer. Det foreslås derfor, at der fastsættes regler, der præciserer kravene til betalingsinstitutterne og e-pengeinstitutternes håndtering af midlerne. Derudover bør formålet med reglerne præciseres i lovbemærkningerne for at lette kurators afvikling af boet efter et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut.

Tilsvarende ses der behov for at fastsætte, at brugerne af et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut har sikkerhed i de værdipapirer, der til enhver tid er placeret i sikkerhedsdepotet for det beløb, som brugerne har til gode hos instituttet. Ved at etablere denne sikkerhed vil de værdipapirer, der indestår på sikkerhedsdepotet, ikke kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra instituttets øvrige kreditorer, og midlerne skal holdes uden for konkursmassen i tilfælde af betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttets konkurs.

Der henvises til lovforslagets 5, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.16. Dækning af voldsskedeforsikringer i Garantifonden for skadesforsikringsselskaber

2.16.1. Gældende ret

Ved lov nr. 1541 af 12. december 2023 blev der i lov om arbejdsskadesikring i de nye bestemmelser §§ 49 a og b indsat særskilte regler om en voldsskedeforsikring, hvorefter visse offentlige og private arbejdsgivere forpligtes til at tegne en voldsskedeforsikring for ansatte, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold på arbejdet fra borgere, som de drager omsorg for. Øvrige arbejdsgivere gives mulighed for det samme. Reglerne om en voldsskedeforsikring træder i kraft den 1. januar 2025.

Det følger af § 49 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at en voldsskedeforsikring dækker erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet foranlediget af personer, der drages omsorg for, mod ansatte, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt, jf. § 48, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring. Voldsskedeforsikringen omfatter hændelser, som anerkendes som en arbejdsulykke, jf. § 6 i lov om arbejdsskadesikring.

Det fremgår af § 49 a, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring, at arbejdsgivere for ansatte inden for socialområdet, ældreområdet, sundhedsområdet og undervisningsområdet, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, de drager omsorg for, har pligt til at tegne en voldsskedeforsikring.

I henhold til § 48, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, har staten, folkekirken, regionerne og kommunerne ikke pligt til at tegne forsikring mod følgerne af arbejdsulykker, jf. § 50 i lov om arbejdsskadesikring.

Det følger af § 49 a, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, at arbejdsgivere, som er selvforsikrede, jf. § 48, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, tilsvarende kan være selvforsikrede, for så vidt angår voldsskedeforsikringen. Selvforsikrede regionale og kommunale arbejdsgivere kan dog tegne en voldsskedeforsikring ved et forsikringsselskab.

Det følger af § 49 a, stk. 4, i lov om arbejdsskadesikring, at arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 1 og 2, i lov om arbejdsskadesikring, der har tegnet arbejdsulykkesforsikring, tegner voldsskedeforsikringen som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50 i lov om arbejdsskadesikring. Det betyder, at arbejdsgiveren skal tegne en udvidet arbejdsulykkesforsikring,

UDKAST

som også dækker skader, som er forårsaget af vold, i samme forsikringsselskab, hvor arbejdsgiveren i forvejen har tegnet forsikring mod ulykker.

I henhold til § 49 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, fastsætter beskæftigelsesministeren efter forhandling med børne- og undervisningsministeren, social- og boligministeren, ældreministeren og indenrigs- og sundhedsministeren nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere der er forpligtet til at tegne en voldsskadeforsikring. Beskæftigelsesministeren fastsætter desuden regler om anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet og sagens behandling.

Det følger af § 1, stk. 2, nr. 1 og 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden skal yde dækning til forsikringstagere og de sikrede i henhold til lovens § 5, jf. dog stk. 3, for forsikringer i forsikringsselskaber omfattet af lovens § 3, stk. 1 og 2, når erstatningskrav udspringer af en forsikringsaftale med et skadesforsikringsselskab, som bliver erklæret konkurs, eller et livs- eller skadesforsikringsselskab får tilbagekaldt sin tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 200, stk. 3, § 205 eller § 264, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed.

Det fremgår af § 5, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at når Fonden tager et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, overtager Fonden de rettigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring. Rettighederne og forpligtelserne omfatter behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 i lov om arbejdsskadesikring og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59 i lov om arbejdsskadesikring.

Lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder i dag ikke regler om, at voldsskadeforsikringer efter lov om arbejdsskadesikring § 49 a, stk. 1, skal dækkes af Fonden, uagtet om den er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring eller, om den er tegnet som en selvstændig forsikring. Derudover findes der i dag ikke en definition af en arbejdsulykkesforsikringsbestand i lov om forsikringsvirksomhed. Dette har betydning for, hvad arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal indeholde,

UDKAST

hvis Finanstilsynet træffer afgørelse om, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Fonden, jf. nedenfor.

Det følger af § 200, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, at for forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet, når Finanstilsynet har inddraget et forsikringsselskabs tilladelse, beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden) efter § 204 i lov om forsikringsvirksomhed.

Det fremgår derudover af § 203 i lov om forsikringsvirksomhed, at et forsikringsselskab, der har tilladelse til at tegne arbejdsulykkesforsikringer, ikke kan opløses, medmindre det forinden har overdraget hele sin arbejdsulykkesforsikringsbestand til et andet forsikringsselskab i overensstemmelse med § 195 i lov om forsikringsvirksomhed, eller selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand er taget under administration af Fonden efter § 204 i lov om forsikringsvirksomhed.

Det følger af § 204, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at når et forsikringsselskab overdrager en arbejdsulykkesforsikringsbestand til Fonden, jf. § 200, stk. 3, 3. pkt., § 205 eller § 264, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, så skal forsikringsselskabet samtidig overdrage de forsikringsmæssige hensættelser til regnskab, der knytter sig til bestanden. Forsikringsselskabet skal endvidere overdrage aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser. Endelig skal forsikringsselskabet overdrage et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver. Størrelsen af de beløb, som forsikringsselskabet skal overdrage til Fonden fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand, jf. § 204, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed.

Det fremgår af § 204, stk. 6, i lov om forsikringsvirksomhed, at når Fonden har taget en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration og modtaget de beløb, som fastsættes ved den uvildige undersøgelse, jf. stk. 2, 1. pkt., kan Fonden ikke gøre krav gældende over for forsikringsselskabet for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser. Tilsvarende kan forsikringsselskabet ikke gøre krav gældende over for Fonden for eventuelle overskydende beløb efter afviklingen af den overtagne bestand.

Det følger af § 205 i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab omfattet af § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det fremgår af § 209, stk. 4, i lov om forsikringsvirksomhed, at hvis et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, erklæres konkurs, og har forsikringsselskabet tegnet arbejdsulykkesforsikringer, tages arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse.

Det følger af § 264, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, at hvis forbud udstedt efter § 264, stk. 1 og 2, i lov om forsikringsvirksomhed, vedrører et forsikringsselskab, som har tegnet arbejdsulykkesforsikringer her i landet, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er i dag ikke klart defineret i lov om forsikringsvirksomhed, om en arbejdsulykkesforsikringsbestand indeholder en voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, uagtet om den er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring eller, om den er tegnet som en selvstændig forsikring. Dette har betydning for, hvad arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal indeholde, hvis Finanstilsynet træffer afgørelse om, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Fonden.

Det følger af § 5, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at når Fonden tager et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, overtager Fonden de rettigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring, hvilket omfatter behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 i lov om arbejdsskadesikring og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59 i lov om arbejdsskadesikring.

UDKAST

Voldsskedeforsikringer omfatter i henhold til § 49 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om arbejdsskadesikring, hændelser, der anerkendes som en arbejdsulykke, jf. § 6 i lov om arbejdsskadesikring. Voldsskedeforsikringen dækker dog ikke erstatning og godtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring, men den dækker derimod erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven.

På trods af at en voldsskedeforsikring tegnes som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen, og at tegning af voldsskedeforsikringen er et krav efter lov om arbejdsskadesikring, så vil voldsskedeforsikringen ikke omfatte rettigheder og forpligtelser i henhold til lov om arbejdsskadesikring, da voldsskedeforsikringen dækker erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar.

Voldsskedeforsikringen falder derfor uden for de rettigheder og forpligtelser, som Fonden efter gældende regler skal overtage, hvis Fonden tager et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, da fonden kun overtager de rettigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring og ikke efter lov om erstatningsansvar.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at voldsskedeforsikringer bliver omfattet af en arbejdsulykkesforsikringsbestand, uagtet om voldsskedeforsikringen er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, eller om den er tegnet som en selvstændig forsikring, da voldsskedeforsikringer omfatter hændelser, der anerkendes som en arbejdsulykke. Hermed sikres en samlet og koordineret indsats over for forsikringstagere og sikrede under arbejdsulykkesforsikringer og voldsskedeforsikringer, uagtet om de er tegnet sammen eller hver for sig.

Det vurderes, at hvis et forsikringsselskab vil udbyde voldsskedeforsikringer, så kræver det tilladelse til forsikringsklasse 1 i bilag 1 til lov om forsikringsvirksomhed, der dækker '*Ulykker (herunder arbejdsulykker og erhvervssygdomme): summaforsikring, erstatning af økonomiske tab, kombinationer heraf og personbefordring.*' Det vil derfor være hensigtsmæssigt at behandle voldsskedeforsikringer, der dækker erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven, sammen med arbejdsulykkesforsikringer, der dækker erstatning og godtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring, når et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.

UDKAST

Det foreslås, at der i § 9, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, indsættes en ny definition af arbejdsulykkesforsikringsbestand, som skal sikre, at voldsskadeforsikringer indeholdes i en arbejdsulykkesforsikringsbestand, hvis denne overtages af Fonden efter reglerne i lov om forsikringsvirksomhed.

Formålet er, at hvis et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden enten efter beslutning fra Finanstilsynet, eller hvis et skadesforsikringsselskab går konkurs, så skal Fonden også overtage og dække voldsskadeforsikringer, uagtet om de er tegnet som en del af en arbejdsulykkesforsikring, eller om de er tegnet som en selvstændig forsikring.

Det foreslås derudover at ændre § 3, stk. 3, nr. 2, og § 3, stk. 5, i lov om en garantifond, så det fremadrettet fremgår, at mindst 200 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer, herunder voldsskadeforsikringer tegnet som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen og selvstændigt tegnede voldsskadeforsikringer, i Danmark for risici i Danmark, og at forsikringsselskabernes bidrag til Fonden også skal omfatte et fastsat årligt beløb pr. sikrede under en selvstændig voldsskadeforsikringspolice.

Ændringen vil medføre, at Fondens formue til dækning af arbejdsulykkesforsikringer også kan anvendes til at dække voldsskadeforsikringer, og at forsikringsselskaber, der tegner voldsskadeforsikringer selvstændigt, også skal betale bidrag til Fonden for disse. Det forventes, at kun en mindre del af de samlede udgifter til dækning af voldsskadeforsikringer vil skulle dækkes af forsikringsselskaber. Pligten til at tegne voldsskadeforsikringer vil primært omfatte arbejdsgivere på det sociale område, hvor størstedelen af arbejdsgiverne er enten kommuner eller regioner. Størstedelen af arbejdsgiverne vil derfor være selvforsikrede, og de vil derfor ikke tegne voldsskadeforsikringen i et forsikringsselskab. Det er derfor ikke vurderet nødvendigt at hæve Fondens formue på 200 mio. kr. til dækning af arbejdsulykkesforsikringer.

Det foreslås, at ændre § 5, stk. 1, nr. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, og indsætte et nyt nr. 7 i § 5, stk. 1, så Fonden fremadrettet skal dække sikrede i henhold til en arbejdsulykkesforsikring, herunder voldsskadeforsikringer, hvis de er tegnet som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen og sikrede i henhold til voldsskadeforsikringer, hvis de er tegnet som selvstændig forsikring.

De foreslåede ændringer vil indebære, at Fonden fremadrettet får pligt til at dække sikrede under en voldsskadeforsikring, og at det ikke har betydning for denne pligt, om voldsskadeforsikringen er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, eller om den er tegnet selvstændigt.

Det foreslås at ændre § 5, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, så Fonden fremadrettet skal overtage de rettigheder og forpligtelser, som et forsikringsselskab har i henhold til lov om arbejdsskadesikring, herunder til voldsskadeforsikringer, når et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.

Formålet med ændringen er at fastslå, at Fonden også skal overtage rettigheder og forpligtelser i henhold til en voldsskadeforsikring, uagtet om den er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, eller om den er tegnet selvstændigt.

2.17. Nye anordningshjemler for Grønland

2.17.1. Gældende ret

Det følger af hvidvasklovens § 85, stk. 1, at hvidvaskloven ikke gælder for Grønland, men at den ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det følger videre af hvidvasklovens § 85, stk. 2, at de dele af § 57, stk. 1, 1. pkt., som i medfør af stk. 1 er sat i kraft for Grønland, ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft på ny for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Hvidvaskloven (lov nr. 651 af 8. juni 2017) blev sat i kraft for Grønland ved anordning nr. 956 af 17. maj 2021 om ikrafttræden for Grønland af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven).

Hvidvaskloven, som sat i kraft for Grønland (herefter den grønlandske hvidvasklov), blev senere ændret ved anordning nr. 2627 af 28. december 2021, der sætter lov nr. 553 af 7. maj 2019 i kraft for Grønland, anordning nr. 920 af 26. juni 2023, der sætter lov nr. 1563 af 27. december 2019 i kraft for Grønland, anordning [afventer kundgørelse], der sætter lov nr. 1940 af 15. december 2020, lov nr. 1163 af 8. juni 2021, lov nr. 1155 af 8. juni 2021, lov nr. 2382 af 14. december 2021, lov nr. 409 af 31. marts 2022, lov nr. 570 af 10. maj 2022 og lov nr. 480 af 12. maj 2023 i kraft for Grønland og

UDKAST

anordning nr. 150 af 20. februar 2024, der sætter lov nr. 2601 af 28. december 2021 i kraft for Grønland.

Ved anordning nr. 956 af 17. maj 2021, som ændret ved anordning nr. 2627 af 28. december 2021, blev § 1, stk. 1, nr. 17, sat i kraft for Grønland, hvoraf det følger, at loven finder anvendelse på virksomheder og personer, der i øvrigt erhvervsmæssigt leverer samme ydelser som advokater efter nr. 14 samt revisorer og revisionsvirksomheder godkendt i henhold til revisorloven, herunder revisorer, som ikke er godkendt i henhold til revisorloven, skatterådgivere og eksterne bogholdere og enhver anden person, der forpligter sig til at yde hjælp, bistand eller rådgivning om skatteanliggender som sin vigtigste erhvervsmæssige virksomhed.

I den danske hvidvasklov er § 1, stk. 1, nr. 17, ved lov nr. 2382 af 14. december 2021 sidenhen blevet rykket til nr. 16.

Det følger videre af den danske hvidvasklov, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 16, er forpligtet til at oprette en indberetningsordning for ansatte, jf. § 35, stk. 1, 1. pkt., og til ikke at udsætte den ansatte eller den tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet til en tilsynsmyndighed eller til virksomhedens indberetningsordning, jf. § 36, stk. 1, 1. pkt.

Videre fremgår det af hvidvasklovens § 38, stk. 5, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 16, kan videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1. Oplysningerne kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 16, advokater efter § 1, stk. 1, nr. 13, revisorer og revisionsvirksomheder godkendt i henhold til revisorloven eller lignende virksomheder, hvis både den person, der videregiver oplysningerne, og den person, oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Af den grønlandske hvidvasklov følger det, at virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, ikke er forpligtet at oprette en indberetningsordning for ansatte efter den grønlandske hvidvasklovs § 35, stk. 1, 1. pkt., eller til at undlade at udsætte den ansatte eller den tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller

UDKAST

ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet til en tilsynsmyndighed eller til virksomhedens indberetningsordning, jf. den grønlandske hvidvasklovs § 36, stk. 1, 1. pkt.

Virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan heller ikke videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1. Ifølge den grønlandske hvidvasklovs § 38, stk. 5, kan oplysningerne kun videregives mellem advokater efter § 1, stk. 1, nr. 14, revisorer og revisionsvirksomheder godkendt i henhold til revisorloven eller lignende virksomheder, hvis både den person, der videregiver oplysningerne, og den person, oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Ved anordning nr. [afventer kundgørelse], blev § 64 a, stk. 3, sat i kraft for Grønland, hvoraf det følger, at offentliggørelse af en fysisk persons navn, alene kan ske ved personens alvorlige, gentagne eller systematiske overtrædelser af § 10, nr. 1, 2, 4 og 5, § 11, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1., 3. og 4. pkt., § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 og 5, § 17, stk. 1 og 2, § 18, § 21, stk. 1, 2. pkt., § 25, stk. 1, § 26, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., og § 30.

Det følger af den danske hvidvasklovs § 64 a, stk. 3, at offentliggørelse af en fysiske persons navn kan ske ved personens alvorlige, gentagne eller systematiske overtrædelse af hvidvasklovens § 10, nr. 1, 2, 4 og 5, § 11, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1., 3. og 4. pkt., § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 og 5, § 17, stk. 1 og 2, § 18, § 21, stk. 1, 2. pkt., § 25, stk. 1, § 26, stk. 1 og 3, stk. 4, 1. pkt., og stk. 6, 1. pkt., og § 30.

I hvidvasklovens § 64 a, stk. 3, blev henvisningen til hvidvasklovens § 26, stk. 6, 1. pkt., tilføjet til bestemmelsen ved § 3, nr. 6, i lov nr. 2601 af 28. december 2021.

Efter hvidvasklovens § 26, stk. 6, 1. pkt., skal virksomheder og personer undlade at gennemføre transaktioner, indtil der er sket underretning til Hvidvasksekretariatet, og de har indhentet godkendelse fra Hvidvasksekretariatet, hvis de har viden om, mistanke om eller rimelig grund til at formode, at transaktionen vedrører finansiering af terrorisme.

I den grønlandske hvidvasklovs § 64 a, stk. 3, er der ikke en henvisning til § 26, stk. 6, 1. pkt., hvorfor der ikke kan ske offentliggørelse af en fysisk

persons navn i Grønland, hvor en person alvorligt, gentagende og systematisk gennemfører transaktioner uden at underrette og indhente godkendelse fra Hvidvasksekretariatet for Grønland, selvom personen har viden om, mistanke om eller rimelig grund til at formode, at transaktionen vedrører finansiering af terrorisme.

De ændringer, som er foretaget i hvidvaskloven ved lov nr. 1546 af 12. december 2023 er ikke sat i kraft for Grønland.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet foreslår, at det skal være muligt på ny at sætte § 35, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1, 1. pkt., og § 38, stk. 5, i kraft for Grønland, så virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan omfattes af den regulering, som følger af de pågældende bestemmelser. Videre foreslår erhvervsministeriet, at det skal være muligt på ny at sætte § 64 a, stk. 3, i kraft for Grønland.

Den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, omfatter virksomheder og personer, der i øvrigt erhvervsmæssigt leverer samme ydelser som advokater efter nr. 14 samt revisorer og revisionsvirksomheder godkendt i henhold til revisorloven, herunder revisorer, som ikke er godkendt i henhold til revisorloven, skatterådgivere og eksterne bogholdere og enhver anden person, der forpligter sig til at yde hjælp, bistand eller rådgivning om skatteanliggender som sin vigtigste erhvervsmæssige virksomhed.

Erhvervsministeriet foreslår dermed, at der på ny indføres hjemmel til, at det ved anordning vil være muligt at fastsætte, at virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, bliver forpligtet til at oprette en indberetningsordning for ansatte, samt at virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, ikke må udsætte en ansat eller en tidligere ansat for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet til en tilsynsmyndighed eller til virksomhedens indberetningsordning.

Erhvervsministeriet foreslår desuden, at der på ny indføres hjemmel til, at det ved anordning vil være muligt at fastsætte, at virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at det overvejes at indgive en underretning, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1. Oplysningerne kan kun

videregives mellem virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, advokater efter § 1, stk. 1, nr. 14, revisorer og revisionsvirksomheder godkendt i henhold til revisorloven eller lignende virksomheder, hvis både den person, der videregiver oplysningerne, og den person, oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Endelig foreslår erhvervsministeriet, at der på ny indføres hjemmel til, at det ved anordning vil være muligt at fastsætte, at offentliggørelse af en fysiske persons navn også kan ske i Grønland, hvor en person alvorligt, gentagende og systematisk gennemfører transaktioner uden at underrette og indhente godkendelse fra Hvidvasksekretariatet for Grønland, selvom personen har viden om, mistanke om eller rimelig grund til at formode, at transaktionen vedrører finansiering af terrorisme.

2.18. Nye anordningshjemler Færøerne

2.18.1. Gældende ret

Det følger af hvidvasklovens § 85, stk. 1, at hvidvaskloven ikke gælder for Færøerne, men at den ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det følger videre af hvidvasklovens § 85, stk. 3, at de dele af § 27, stk. 1, som i medfør af § 85, stk. 1, er sat i kraft for Færøerne, ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft på ny for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Hvidvaskloven (lov nr. 651 af 8. juni 2017, lov nr. 706 af 8. juni 2018 og lov nr. 1535 af 18. december 2018) blev sat i kraft for Færøerne ved anordning nr. 813 af 12. august 2019 om ikrafttræden for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven).

Ved anordning nr. 813 af 12. august 2019, blev hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 17, sat i kraft for Færøerne, hvoraf det følger, at loven finder anvendelse på virksomheder og personer, der i øvrigt erhvervsmæssigt leverer samme ydelser som advokater efter nr. 14.

I den danske hvidvasklov er § 1, stk. 1, nr. 17, ved lov nr. 2382 af 14. december 2021 sidenhen blevet rykket til nr. 16.

UDKAST

Det følger af hvidvasklovens § 14, stk. 6, 2. pkt., at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 16, er undtaget fra pligten til at afbryde eller afvikle en forretningsforbindelse ved manglende opfyldelse af kravene til den indledende kundekendingsprocedure, når de bistår en advokat, i samme omfang som den advokat, de bistår.

Det følger videre af hvidvasklovens § 27, stk. 3, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 16, er undtaget fra pligten til at foretage underretning af Hvidvasksekretariatet efter § 26 på baggrund af oplysninger, som disse modtager fra eller indhenter om en klient i forbindelse med at advokaten fastslår den pågældende klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg, når de bistår en advokat før, under og efter en retssag eller bistår med at fastslå en klients retsstilling, i samme omfang som den advokat, de bistår.

Herudover fremgår det af hvidvaskloven, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 16, er forpligtet til at oprette en indberetningsordning for ansatte, jf. § 35, stk. 1, 1. pkt., og til ikke at udsætte den ansatte eller den tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet til en tilsynsmyndighed eller til virksomhedens indberetningsordning, jf. § 36, stk. 1, 1. pkt.

Videre fremgår det af hvidvasklovens § 38, stk. 5, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 16, kan videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1. Oplysningerne kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 16, advokater efter § 1, stk. 1, nr. 13, revisorer og revisionsvirksomheder godkendt i henhold til revisorloven eller lignende virksomheder, hvis både den person, der videregiver oplysningerne, og den person, oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Det fremgår herudover af hvidvasklovens § 38, stk. 6, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 16, kan videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, når oplysningerne videregives mellem virksomheder og

UDKAST

personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-14, 16, 18, 20 og 22-26, forudsat at 1) oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, 2) modtageren af oplysningerne er underlagt krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, og 3) modtageren er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger.

Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 17, som sat i kraft for Færøerne (herefter den færøske hvidvasklov), derimod ikke undtaget fra pligten til at afbryde eller afvikle en forretningsforbindelse ved manglende opfyldelse af kravene til den indledende kundekendingsprocedure, når de bistår en advokat, i samme omfang som den advokat, de bistår, jf. den færøske hvidvasklovs § 14, stk. 6, 2. pkt.

Herudover er virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, ikke undtaget fra pligten til at foretage underretning af Hvidvasksekretariatet efter § 26 på baggrund af oplysninger, som disse modtager fra eller indhenter om en klient, i forbindelse med, at advokaten fastslår den pågældende klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg, når de bistår en advokat før, under og efter en retssag eller bistår med at fastslå en klients retsstilling, i samme omfang som den advokat, de bistår, jf. den færøske hvidvasklovs § 27, stk. 3.

Desuden er virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, heller ikke forpligtet til at oprette en indberetningsordning for ansatte efter den færøske hvidvasklovs § 35, stk. 1, 1. pkt., eller til at undlade at udsætte den ansatte eller den tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet til en tilsynsmyndighed eller til virksomhedens indberetningsordning, jf. den færøske hvidvasklovs § 36, stk. 1, 1. pkt.

Virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan heller ikke videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1. Ifølge den færøske hvidvasklovs § 38, stk. 5, kan oplysningerne kun videregives mellem advokater efter § 1, stk. 1, nr. 14, eller lignende virksomheder, hvis både den person, der videregiver oplysningerne, og den person,

oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Endelig fremgår det af den færøske hvidvasklovs § 38, stk. 6, at oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kun kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 1, 3, 5-6, 8-11, 14, 19 og 21, forudsat at 1) oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, 2) modtageren af oplysningerne er underlagt krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, og 3) modtageren er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger.

Hvidvaskloven, som sat i kraft for Færøerne, er senere ændret ved anordning nr. 922 af 26. juni 2023, der sætter lov nr. 553 af 7. maj 2019 og lov nr. 1563 af 27. december 2019 i kraft for Færøerne.

De ændringer, som er foretaget i hvidvaskloven ved lov nr. 1546 af 12. december 2023 er ikke sat i kraft for Færøerne.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet foreslår, at det skal være muligt på ny at sætte § 14, stk. 6, 2. pkt., § 27, stk. 3, § 35, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1, 1. pkt., samt § 38, stk. 5 og 6, i kraft for Færøerne, så virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan omfattes af den regulering, som følger af de pågældende bestemmelser.

Den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, omfatter virksomheder og personer, der i øvrigt erhvervsmæssigt leverer samme ydelser som advokater efter nr. 14.

Erhvervsministeriet foreslår, at der på ny indføres hjemmel til, at det ved anordning vil være muligt at fastsætte, at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, vil være undtaget fra pligten til at afbryde eller afvikle en forretningsforbindelse ved manglende opfyldelse af kravene til den indledende kundekendingsprocedure, når de bistår en advokat, i samme omfang som den advokat, de bistår.

UDKAST

Endvidere foreslår erhvervsministeriet, at der på ny indføres hjemmel til, at det ved anordning vil være muligt at fastsætte, at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, vil være undtaget fra pligten til at foretage underretning af Hvidvasksekretariatet efter § 26 på baggrund af oplysninger, som disse modtager fra eller indhenter om en klient, i forbindelse med, at advokaten fastslår den pågældende klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg, når de bistår en advokat før, under og efter en retssag eller bistår med at fastslå en klients retsstilling, i samme omfang som den advokat, de bistår.

Erhvervsministeriet foreslår også, at der på ny indføres hjemmel til, at det ved anordning vil være muligt at fastsætte, at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, bliver forpligtet til at oprette en indberetningsordning for ansatte, samt at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, ikke må udsætte en ansat eller en tidligere ansat for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet til en tilsynsmyndighed eller til virksomhedens indberetningsordning.

Erhvervsministeriet foreslår herudover, at der på ny indføres hjemmel til, at det ved anordning vil være muligt at fastsætte, at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at det overvejes at indgive en underretning, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1. Oplysningerne kan kun videregives mellem virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, advokater efter § 1, stk. 1, nr. 14, eller lignende virksomheder, hvis både den person, der videregiver oplysningerne, og den person, oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Erhvervsministeriet foreslår desuden, at der på ny indføres hjemmel til, at det ved anordning vil være muligt at fastsætte, at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, mellem virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 1, 3, 5-6, 8-11, 14, 17, 19 og 21, forudsat at 1)

oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, 2) modtageren af oplysningerne er underlagt krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, og 3) modtageren er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger.

2.19. Tilsyn med skadesforsikringsselskabers overholdelse af finansielle sanktioner

2.19.1. Gældende ret

§ 1 i hvidvaskloven fastlægger lovens anvendelsesområde. Det følger af § 1, stk. 1, nr. 1-26, hvilke virksomheder og personer, som er omfattet af loven. Omfattet er en række finansielle virksomheder og personer samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer. Omfattet er desuden en række ikke-finansielle virksomheder og personer samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer herunder revisorer, spiludbydere og advokater. Skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder er ikke omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde.

§ 47 i hvidvaskloven fastsætter Finanstilsynets tilsynsansvar. Det følger af § 47, stk. 1, at Finanstilsynet påser, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-12, 18 og 22, og filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

§ 49, stk. 1-5, i hvidvaskloven omhandler Finanstilsynets adgang til oplysninger, som er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

§ 51 i hvidvaskloven fastsætter Finanstilsynets mulighed for at udstede påbud. Finanstilsynet kan inden for en af Finanstilsynet fastsat frist påbyde virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-12, 18 og 22, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU om oplysninger, der skal medsendes om betalinger ved pengeoverførsler, eller forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af § 1 i lov om forsikringsvirksomhed, at loven finder anvendelse på forsikringsselskaber, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, samt virksomhed omfattet af §§ 2-8.

Det er i lovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, fastsat, at skadesforsikringsselskaber er aktieselskaber, der har tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår desuden at skadesforsikringsvirksomhed skal forstås som den forsikringsvirksomhed, der er omfattet af lovens bilag 1.

Det følger af § 259, stk. 2, nr. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Rådets forordning 2017/1509/EU af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder er ikke omfattet af Finanstilsynets tilsyn efter hvidvaskloven. Det betyder, at Finanstilsynet ikke i dag påser, om skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder overholder andre forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer, end Rådets forordning 2017/1509/EU af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea. Det kunne eksempelvis være forordninger indeholdende regler om de finansielle sanktioner, som EU har vedtaget mod Rusland og Hviderusland.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at Danmarks internationale forpligtelser nødvendiggør, at Finanstilsynets tilsynsansvar i relation til skadesforsikringsselskaber udvides, så Finanstilsynet kan påse overholdelse af enhver forordning, der indeholder regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det foreslås derfor, at det i hvidvaskloven fastsættes, at Finanstilsynet påser, at skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder overholder forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det foreslås samtidigt, at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides til at omfatte sådanne virksomheder, for så vidt angår overholdelse af forordningerne.

Det foreslås desuden, at hvidvasklovens § 49, stk. 1-5, i hvidvaskloven, der fastsætter Finanstilsynets adgang til oplysninger, som er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed og lovens § 51, der fastsætter Finanstilsynets mulighed for at udstede påbud, finder tilsvarende anvendelse på skadesforsikringsselskabers overholdelse af forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

De foreslåede ændringer vil medføre, at Danmark lever op til de internationale forpligtelser vedrørende tilsynet med overholdelse af forordninger, der indeholder regler om finansielle sanktioner.

For en nærmere gennemgang af de foreslåede ændringerne henvises til lovforslagets § 3, nr. 2, 3 og 6, og bemærkningerne hertil.

2.20. Forpligtelse til at indsende oplysninger til brug for Finanstilsynets krisehåndtering

2.20.1. Gældende ret

Banker, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og visse andre virksomheder er i dag forpligtede til at have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at de inden for 24 timer kan tilvejebringe visse finansielle oplysninger til brug for Finanstilsynets krisehåndtering, hvis virksomhederne måtte blive økonomisk nødlidende, jf. § 245 a i lov om finansiell virksomhed og § 182 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det fremgår af § 245 a, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed og § 182, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte nærmere regler om, hvilke oversigter og oplysninger virksomhederne skal tilvejebringe, herunder om kravene til registeret over finansielle kontrakter, og hvilke tiltag og systemer der er nødvendige for at sikre dette.

I bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab er der fastsat en pligt for virksomhederne til at indsende oplysningerne til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet inden for 12 timer efter dagsafslutning (dog 24 timer efter dagsafslutning for så vidt angår

serieregnskaber fra realkreditinstitutter). Der er ligeledes fastsat regler, som skal understøtte en effektiv afvikling. Dette omfatter krav om et system til orientering af kunder og kreditorer om anvendelse af afviklingsforanstaltninger, krav der skal understøtte tilvejebringelse af oplysninger, som skal bruges til værdiansættelse af virksomheden og krav om overblik over vigtige og kritiske kontrakter, herunder kontrakter, der er centrale for instituttets umiddelbare videreførelse.

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

§ 245 a i lov om finansiel virksomhed og § 182 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter regulerer alene indretningen af virksomhedernes sagsgange og systemer til brug for Finanstilsynets vurdering af, om en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, eller når Finanstilsynet skal udøve sin nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse. Selve forpligtelsen til at indsende oplysningerne og fristerne herfor, samt forpligtelsen til at have systemer, som efterfølgende understøtter en effektiv afvikling, er fastsat i bekendtgørelse om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab. Det er imidlertid usikkert, om disse forpligtelser og de tilhørende frister er udstedt med tilstrækkelig hjemmel, da de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 245 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed og § 182, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter alene giver ret til at fastsætte bestemmelser om karakteren af oplysningerne samt tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre, at indsendelsen til brug for de beskrevne tilfælde kan ske.

Det foreslås derfor, at forpligtelsen til at indsende oplysningerne til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet samt de tilhørende frister for indsendelse af oplysninger på 12 timer efter dagsafslutning (dog 24 timer efter dagsafslutning for serieregnskaber fra realkreditinstitutter), og forpligtelsen til at have systemer, som understøtter en effektiv afvikling, indsættes i lov om finansiel virksomhed og i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter frem for i bekendtgørelse.

Ved dagsafslutning forstås det tidspunkt på døgnet, hvor bogføringen af virksomhedens transaktioner finder sted i virksomhedens systemer eller i en fælles datacentral, hvis virksomheden har indgået aftale med en sådan.

Med forslaget indføres der i lov om finansiel virksomhed og lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter en selvstændig forpligtelse for virksomhederne til at indsende visse finansielle oplysninger

til brug for Finanstilsynets krisehåndtering af virksomhederne inden for de ovennævnte frister på henholdsvis 12 og 24 timer efter dagsafslutning og til at have systemer, som understøtter en effektiv afvikling. Forpligtelserne kommer til at gælde i tillæg til den hidtil gældende forpligtelse om, at virksomhederne skal have sagsgange og systemer, som sikrer, at virksomhederne kan levere oplysningerne inden for de fastsatte frister.

2.21. Ændringer som følge af Daisy Chains-direktivet

2.21.1. Gældende ret

Kravet om nedskrivningsegne passiver påhviler pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber. Finanstilsynet kan endvidere fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for fondsmæglerholdingselskaber og visse finansielle holdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter. Passiverne skal have karakter af kapitalgrundlagsinstrumenter eller gældsinstrumenter og skal opfylde en række nærmere krav. Formålet med passiverne er at sikre, at en virksomhed kan absorbere de tab, som den måtte lide (tabsabsorbering) og gendanne virksomhedens kapital til et niveau, der er nødvendigt for at opretholde tilladelsen til at drive den pågældende type virksomhed (rekapitalisering), hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal afvikles eller restruktureres under Finansiell Stabilitet, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Finanstilsynet fastsætter i afviklings- og koncernafviklingsplaner, hvorvidt en virksomhed skal afvikles eller restruktureres, hvis den bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende. En sådan virksomhed betegnes en afviklingsenhed. Hvis afviklingsenheden indgår i en koncern med dattervirksomheder, vil afviklingsenheden og dens dattervirksomheder blive betegnet som en afviklingskoncern. Afviklingsenheden skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag, dvs. for hele afviklingskoncernen. Kravet skal som udgangspunkt opfyldes ved hjælp af kapital- eller gældsudstedelser til eksterne investorer. Hvis afviklingsenheden er modervirksomhed til en eller flere virksomheder, som også er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, skal dattervirksomhederne opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, det vil sige hver for sig. Kravet skal som udgangspunkt opfyldes ved hjælp af interne kapital- eller gældsudstedelser, som erhverves af afviklingsenheden.

Hvis en virksomhed ifølge dens afviklingsplan eller koncernafviklingsplan skal tages under konkursbehandling i stedet for afvikling eller

restrukturering under Finansiell Stabilitet, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, skal Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet vurdere, om kravet om nedskrivningsegne passiver skal begrænses til virksomhedens tabsabsorberingsbeløb.

2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Ifølge præamblen til Daisy Chains-direktivet, kan de nuværende regler for fastsættelse og opgørelse af kravet om nedskrivningsegne passiver ramme uforholdsmæssigt hårdt i finansielle koncerner, hvor selskaberne er forbundet i såkaldte "daisy chains". Disse finansielle koncerner er karakteriseret ved at være opbygget med et holdingselskab øverst. Holdingselskabet ejer et mellemliggende selskab, som selv ejer et eller flere underliggende selskaber. Det forudsættes, at holdingselskabet udpeges som afviklingsenhed i en koncernafviklingsplan, og at holdingselskabet, det mellemliggende selskab og mindst ét underliggende selskab alle skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. dog nedenfor om likvidationsenheder. Der findes p.t. ikke finansielle koncerner i Danmark, som er opbygget på denne måde.

Kravet om nedskrivningsegne passiver rammer sådanne koncerner uforholdsmæssigt hårdt, fordi et mellemliggende selskab, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed, alene har mulighed for at opfylde det interne krav om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau. Det har den følge, at et mellemliggende selskab skal fradrage dets besiddelser af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver, som er udstedt af underliggende selskaber, ved opgørelsen af egne nedskrivningsegne passiver, som er udstedt til afviklingsenheden, jf. artikel 72 e, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR). Baggrunden for reglen om fradrag er, at et mellemliggende selskab ellers ville kunne indregne nedskrivningsegne passiver, som er udstedt af underliggende selskaber, ved opgørelsen af dets egen beholdning af nedskrivningsegne passiver. Dette ville medføre en risiko for, at der ikke ville være tilstrækkeligt med midler i det mellemliggende selskab til at kunne rekapitalisere et underliggende selskab, i tilfælde af afvikling eller restrukturering af det underliggende selskab.

Europa-Kommissionen har vurderet, at disse fradrag i daisy chains-koncerner typisk vil få et større omfang end i koncerner, der f.eks. er opbygget med et driftsselskab øverst. Det skyldes, at det mellemliggende selskab, som er placeret under holdingselskabet, som er afviklingsenhed,

UDKAST

centraliserer koncerninterne eksponeringer og kanaliserer de interne nedskrivningsegnete passiver, der er placeret af afviklingsenheden, videre til de underliggende virksomheder. Europa-Kommissionen fastholder, at fradragsreglerne er nødvendige for at sikre nedskrivningsegnete passiver på alle niveauer i afviklingskoncernen med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering. Europa-Kommissionen vurderer dog samtidig, at mellemliggende selskaber i daisy chains-koncerner bør have mulighed for at opfylde det interne krav om nedskrivningsegnete passiver på konsolideret grundlag. Dette vil medføre, at de mellemliggende virksomheder ikke skal foretage de nævnte fradrag ved opgørelsen af deres nedskrivningsegnete passiver, jf. artikel 72 e, stk. 5, i CRR. Dette vurderes navnlig relevant, hvis anvendelsen af fradrag vil øge det interne krav om nedskrivningsegnete passiver på en uforholdsmæssig måde. Baggrunden herfor er, at en virksomheds opfyldelse af det interne krav om nedskrivningsegnete passiver på konsolideret grundlag har en virkning, som svarer til fradragene.

Direktivet har også betydning for finansielle virksomheder, som ifølge deres afviklingsplan eller koncernafviklingsplan skal undergives konkursbehandling, i stedet for afvikling eller restrukturering i regi af Finansiell Stabilitet, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, uanset om virksomheden indgår i en koncern, og uanset hvordan en eventuel koncern er opbygget. Fradragsreglerne finder således også anvendelse for det mellemliggende selskab, hvis selskaberne nederst i koncernen, som ejes af det mellemliggende selskab, i henhold til deres afviklingsplan eller koncernafviklingsplanen skal undergives konkursbehandling, i stedet for afvikling eller restrukturering. Dette gælder uanset, at selskabet ikke skal rekapitaliseres, hvis det kommer under konkursbehandling, hvorfor rationalet bag fradragsreglerne bortfalder. Europa-Kommissionen har derfor vurderet, at sådanne selskaber skal undtages fra fradragsreglerne. Da kravet om nedskrivningsegnete passiver for sådanne virksomheder i praksis svarer til virksomhedernes solvensbehov, er det ligeledes fundet hensigtsmæssigt som udgangspunkt at undtage dem for kravet om nedskrivningsegnete passiver.

Direktivet imødegår de nævnte uforholdsmæssige virkninger som beskrevet. Direktivet indeholder bestemmelser, som direkte undtager et mellemliggende selskabs besiddelser af kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegnete passiver i en finansiell virksomhed, som skal undergives konkursbehandling i stedet for afvikling eller restrukturering, fra fradragsreglerne i artikel 72 e, stk. 5, i CRR. Direktivet undtager endvidere

virksomheder, som skal undergives konkursbehandling i stedet for afvikling eller restrukturering, fra forpligtelsen til at ansøge om forhåndsgodkendelse ved førtidsindfrielse af nedskrivningsegne passiver, jf. artikel 77, stk. 2, og artikel 78 a, i nævnte forordning. Disse undtagelser forventes implementeret i bekendtgørelse om krav til nedskrivningsegne passiver, jf. bekendtgørelse nr. 2028 af 9. november 2021.

Lovforslaget vil medføre, at virksomheder i den finansielle sektor, som ifølge deres afviklingsplan eller koncernafviklingsplan skal undergives konkursbehandling, i stedet for afvikling eller restrukturering under Finansiell Stabilitet, jf. lov om afvikling og restrukturering af visse finansielle virksomheder, vil blive defineret som likvidationsenheder. Sådanne virksomheder vil som udgangspunkt ikke længere skulle opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver og vil følgelig heller ikke skulle indberette eller offentliggøre oplysninger om størrelsen af deres kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver m.v., som tilfældet er i dag. Finanstilsynet vil dog efter høring af Finansiell Stabilitet kunne træffe afgørelse om, at likvidationsenheder alligevel skal opfylde et nærmere fastsat krav om nedskrivningsegne passiver, hvis der vurderes at være risiko for, at en likvidationsenheds konkurs vil få negativ indvirkning på den finansielle stabilitet eller medføre negativ afsmitning på det finansielle system. I det tilfælde vil virksomhederne også være forpligtet til at indberette eller offentliggøre oplysninger om størrelsen af deres kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver m.v. i et omfang, som fastsættes af Finanstilsynet. Dette følger ligeledes af Daisy Chains-direktivet.

Ifølge direktivet kan afviklingsmyndighederne beslutte, at mellemliggende selskaber, som er dattervirksomheder af afviklingsenheder, men som ikke selv er afviklingsenheder, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag, det vil sige samlet for både det mellemliggende selskab og de underliggende selskaber under nærmere betingelser. Som nævnt vil dette medføre, at fradragsreglerne i artikel 72 e, stk. 5, i CRR ikke vil finde anvendelse. Reglerne om opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for de nævnte dattervirksomheder forventes implementeret i bekendtgørelse om krav til nedskrivningsegne passiver, jf. bekendtgørelse nr. 2028 af 9. november 2021.

2.22. Udpegningsperioden for Finanstilsynets bestyrelse

2.22.1. Gældende ret

Etableringen af Finanstilsynets bestyrelse blev besluttet i forbindelse med Bankpakke 6 fra oktober 2013, og bestyrelsen blev nedsat 1. juli 2014. Bestyrelsens rolle er bl.a. at give faglig, organisatorisk og ledelsesmæssig sparring til Finanstilsynets direktion samt tage stilling til Finanstilsynets afgørelser i større og principielle sager, der har videregående betydelige følger, og dermed sikre kvaliteten af Finanstilsynets afgørelser. Desuden godkender bestyrelsen tilsynsvirksomhedens tilrettelæggelse og fastlægger de strategiske mål for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Det følger af § 345, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynets bestyrelse udpeges af erhvervsministeren.

Bestyrelsen skal samlet have juridisk, økonomisk og finansiel indsigt. Bestyrelsen bestod oprindeligt af syv medlemmer, hvilket i 2019 blev ændret, så bestyrelsen i dag består af op til ni medlemmer, jf. § 345, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 2, nr. 8, i lov nr. 1563 af 27. december 2019. Bestyrelsen sammensættes af tre medlemmer med juridisk, økonomisk og finansiel sagkundskab (nr. 1), et eller to medlemmer med særlig indsigt i forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet, dataanalyse og cyberrisici (nr. 2), to medlemmer med ledelsesmæssige baggrund fra den finansielle sektor (nr. 3), et medlem med ledelsesmæssig baggrund fra det øvrige erhvervsliv (nr. 4) og et medlem fra Danmarks Nationalbank (nr. 5), jf. § 345, stk. 2.

Det følger af § 345, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren udpeger medlemmer af Finanstilsynets bestyrelse og observatøren for op til 2 år ad gangen med mulighed for genudpegning. Der er som udgangspunkt ikke begrænsning i antallet af gange et medlem kan genudpeges, men bestyrelsen skal til stadighed samlet set have juridisk, økonomisk og finansiel indsigt, indsigt i dataanalyse og cyberrisici og indsigt i forebyggelse og bekæmpelse af finansiel kriminalitet samt ledelsesmæssig baggrund fra den finansielle sektor og det øvrige erhvervsliv for at kunne varetage dens opgaver.

2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Finanstilsynets bestyrelse har til opgave at sikre den nødvendige kontrol af Finanstilsynets arbejde. Det er derfor vigtigt, at bestyrelsesmedlemmerne har en reel mulighed for at kunne sætte sig grundigt ind i ansvarsområderne og herefter anvende deres viden herom for en ikke uvæsentlig tidsperiode.

UDKAST

Siden etableringen af Finanstilsynets bestyrelse i 2014 er Finanstilsynet løbende blevet pålagt flere opgaver og ansvar, hvilket stiller stadigt stigende krav til bestyrelsens kompetencer. I og med, der ligger et betydeligt arbejde forbundet med læring og indførelse i Finanstilsynets fagområder, som er omfangsrige og komplekse, gælder det særligt for nye bestyrelsesmedlemmer. Derfor er en valgperiode på to år en kort periode i forhold til, at det enkelte medlem kan udføre sit hverv optimalt.

Hvert medlem er udpeget med baggrund i vedkommendes særlige kompetencer og erfaring som ekspert. Herudover kommer medansvaret for alle bestyrelsens beslutninger. Dermed skal et medlem, udover at være ekspert på sit eget område, også have eller tilegne sig bred viden om alle Finanstilsynets ansvarsområder. Ved at forlænge udpegningsperioden forventes det, at erhvervsministeren får mulighed for at rekruttere medlemmer til bestyrelsen fra en bredere kreds.

Finanstilsynet og dermed bestyrelsen er uafhængig af erhvervsministeren, for så vidt angår selve tilsynsvirksomheden med de finansielle virksomheder, hvilket er i fuld overensstemmelse med internationale tilsynsstandarder. En forlængelse af udpegningsperioden vil yderligere underbygge den uafhængighed, som Finanstilsynet har og skal have i forhold til tilsynsvirksomheden samt sikre en effektiv og velfungerende tilsynsvirksomhed. I takt med at et bestyrelsesmedlem opbygger erfaring og får en vis kontinuitet i de sager, som bestyrelsen behandler, vil medlemmet nemmere kunne tilegne sig et overblik over tilsynsvirksomheden, herunder ved at være med til at fastlægge de strategiske mål for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og godkende tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden.

Det følger desuden af artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV), at medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder i nødvendigt omfang har ekspertise, ressourcer, operationel kapacitet, de beføjelser og den uafhængighed, der er nødvendige for at varetage funktionerne vedrørende de tilsyn, undersøgelser og sanktioner, der er fastlagt i direktivet og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR).

Det foreslås med lovforslaget, at udpegningsperioden forlænges fra op til 2 år til op til 3 år med fortsat mulighed for genudpegning, ligeledes for op til endnu en 3-årig periode.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 23, og de specielle bemærkningerne hertil.

2.23. Egnetheds- og hæderlighedskrav i kreditservicevirksomheder

2.23.1. Gældende ret

Det fremgår af § 7, stk. 1, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos en kreditservicevirksomhed skal opfylde en række krav til egnethed og hæderlighed. Tilsvarende gælder for indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion. Kravene fremgår af § 7, stk. 1, nr. 1-5.

Det fremgår af § 7, stk. 2, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, at når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør i en kreditservicevirksomhed, påser Finanstilsynet, at personen opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i stk. 1. Finanstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt personen kan bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed.

Det fremgår bl.a. af § 7, stk. 5, at medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i en kreditservicevirksomhed skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 i forbindelse med deres indtræden i kreditservicevirksomhedens ledelse og meddele såfremt forholdene efterfølgende ændres.

2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Egnetheds- og hæderlighedskravene gælder for både medlemmer af bestyrelsen og direktionen samt for indehaveren af en kreditservicevirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, og for den eller de ledelsesansvarlige, hvis kreditservicevirksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.

Ved en fejl fremgår indehavere og ledelsesansvarlige imidlertid ikke direkte af § 7, stk. 2 og 5 om, hvilke forhold Finanstilsynet skal påse. Da egnetheds- og hæderlighedskravene i stk. 1 gælder for denne personkreds, vurderes det at Finanstilsynet også bør påse opfyldelse af kravene i forbindelse med den

pågældende persons indtræden i virksomheden, på samme måde som Finanstilsynet påser overholdelsen af kravene for medlemmer af bestyrelsen og direktionen. Af samme årsag bør indehavere og ledelsesansvarlige omfattes af pligten til at meddele Finanstilsynet om forhold nævnt i stk. 1 i forbindelse med deres indtræden, og hvis forhold efterfølgende ændres, på samme måde som pligten gælder for medlemmer af bestyrelsen og direktionen.

Det foreslås derfor at indsætte indehaveren af en kreditservicevirksomhed, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, og den eller de ledelsesansvarlige, såfremt kreditservicevirksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, i § 7, stk. 2 og 5, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere.

2.24. Investorfradragsfondes indskud i målselskaber

2.24.1. Gældende ret

Investorfradragsfonde er en særlig kategori af alternative investeringsfonde, der gør det muligt at investere i opstarts- og iværksættervirksomheder med skattefradrag via en alternativ investeringsfond.

Der gælder en række krav, når der investeres via investorfradragsfonde. Det følger bl.a. af § 154 b, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en investorfradragsfond maksimalt må placere 15 pct. af sin indskudte kapital i ét målselskab ved første investering i målselskabet. Dette krav skal sikre, at risikoen spredes på flere målselskaber. Fonden må efterfølgende investere yderligere i målselskabet, men opfølgende investeringer i målselskabet kan tidligst foretages 6 måneder efter første investering. 6-måneders reglen skal sikre, at ”gode penge ikke kastes efter dårlige” og medfører, at der først kan placeres mere end 15 pct. af investeringsfradragsfondens kapital til målselskabet, når forvalteren af fonden har et bedre grundlag at vurdere målselskabet på. På tidspunktet for den opfølgende investering i målselskabet skal fonden have investeret minimum 30 pct. af sin indskudte kapital i minimum fire andre målselskaber.

Kravene i § 154 b, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er udtryk for en afvejning mellem muligheden for at investere i opstarts- og iværksættervirksomheder med skattefradrag via en alternativ investeringsfond og sikring af en passende investorbeskyttelse.

2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervslivets EU- og Regelforum har givet en anbefaling om at forøge procentsatsen for placering af investorfradragsfondes maksimale indskudte kapital i ét målselskab ved første investering i målselskabet. Anbefalingen er at øge procentsatsen fra 15 pct. til 25 pct. Baggrunden for anbefalingen er et ønske fra Erhvervslivets EU- og Regelforum om i højere grad at udnytte det potentiale, der ligger i at investere i unoterede selskaber. Formålet er at skabe bedre adgang til at investere i unoterede selskaber og for iværksættervirksomheder at sikre bedre adgang til risikovillig kapital i de tidlige faser. Det vurderes hensigtsmæssigt at følge anbefalingen fra Erhvervslivets EU- og Regelforum.

Det foreslås derfor at øge procentsatsen for placering af investorfradragsfondes maksimale indskudte kapital i ét målselskab ved første investering i målselskabet fra 15 pct. til 25 pct.

Den foreslåede ændring har til hensigt at øge interessen for at forvalte investorfradragsfonde og dermed øge udbuddet af risikovillig kapital for opstarts- og iværksættervirksomheder i de tidlige faser.

Ændringen vil dog også kunne indebære en øget risiko for de investorer, som investerer i investorfradragsfonden, da kapitalen i investorfradragsfonden kan fordeles på færre målselskaber, hvorved risikoen spredes mindre ud. Uanset den foreslåede ændring udgør investeringer via investorfradragsfonde fortsat investeringer med høj risiko. Det vurderes, at de gældende regler for bl.a. markedsføring af alternative investeringsfonde, herunder investorfradragsfonde, og de gældende krav i investorfradragsloven allerede udgør et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau i forhold til den høje risiko ved investeringer via investorfradragsfonde. Kravene for investering i investorfradragsfondene foreslås i øvrigt ikke ændret.

2.25. Direktivnær implementering af cross border-direktivet

2.25.1. Gældende ret

En dansk UCITS kan i henhold til § 28 i lov om investeringsforeninger markedsføres grænseoverskridende i en medlemsstat eller i et land, som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område. Ved implementeringen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EU 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter (cross border-direktivet), blev § 28 a indsat i lov om investeringsforeninger m.v. Bestemmelsen fastlægger krav i forbindelse

med ophør af den markedsføring, som er anmeldt i henhold til § 28 i lov om investeringsforeninger m.v.

Det fremgår af § 28 a, stk. 5, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., at en dansk UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, og Finanstilsynet de oplysninger, der er nævnt i afsnit VI og VII eller er nævnt i regler udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VI og VII i forbindelse med ophør af grænseoverskridende markedsføring.

Når en dansk UCITS indgiver anmeldelse om ophør af aftaler, jf. § 28 a, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., er den danske UCITS i medfør af § 28 a, stk. 5, forpligtet til at give de investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS en række oplysninger som er fastlagt i afsnit VI og VII. Dette omfatter bl.a. de oplysningsforpligtelser der lægger sig til prospekter, dokument med central investorinformation og oplysninger om andelsklasser. Bestemmelsen omfatter også regler fastlagt i bekendtgørelser, der udstedt med hjemmel i bestemmelser i afsnit VI og VII.

Artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet) indeholder en række oplysningsforpligtelser, som skal gives til investorer.

Det fremgår af artikel 93 a, stk. 4, i UCITS-direktivet, at investeringsinstituttet skal give investorer, der vedbliver med at investere i investeringsinstituttet, såvel som de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 68-82 og artikel 94.

Artikel 94 i UCITS-direktivet er implementeret i § 7 i bekendtgørelse om udenlandske UCITS' markedsføring i Danmark, der fastsætter, hvilke dokumenter og oplysninger en udenlandsk UCITS løbende skal offentliggøre i Danmark samt hvilke sprog, dokumenter og oplysninger skal være affattet på.

Den del af artikel 93 a, stk. 4, i UCITS-direktivet, der henviser til artikel 94 i UCITS-direktivet er ikke i dag implementeret tekstnært i dansk lovgivning.

2.25.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det findes hensigtsmæssigt at foretage en mere tydelig og direktivnær implementering af cross border-direktivet i § 28 a, stk. 5, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., således at det fremhæves, at de oplysningsforpligtelser, der findes i art. 94 i UCITS-direktivet, og som er implementeret i § 7 i bekendtgørelse om udenlandske UCITS' markedsføring i Danmark, skal gives til de investorer, der vedbliver at investere i en UCITS, efter at den pågældende UCITS har indgivet ansøgning om ophør af markedsføring, jf. § 28 a, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. Forslaget vil gennemføre en direktivnær implementering af artikel 93a i UCITS-direktivet som indsat ved artikel 1, nr. 6, i cross border-direktivet.

Det foreslås derfor i § 28 a i lov om investeringsforeninger m.v. at indsætte en reference til artikel 94 i UCITS-direktivet.

Formålet med den foreslåede ændring er at skabe større overensstemmelse mellem direktivteksten og den danske implementering af direktivet. Der er således ikke tiltænkt en materiel ændring af bestemmelsen.

2.26. Årligt grundbeløb til Finanstilsynet for fondsmæglerholdingvirksomheder

2.26.1. Gældende ret

§ 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed foreskriver, at en række fysiske og juridiske personer skal betale et årligt grundbeløb i afgift til Finanstilsynet.

Det fremgår af § 361, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, at hver finansiel holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomhed betaler et grundbeløb på 11.000 kr. årligt.

Fondsmæglerholdingvirksomheder er omfattet af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Med lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter blev reguleringen af fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder m.v. udskilt fra lov om finansiel virksomhed med ikrafttræden den 26. juni 2021, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021.

§ 5, stk. 1, nr. 9, litra a og b, i lov om finansiel virksomhed definerer en finansiel holdingvirksomhed som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst en af dattervirksomhederne

i koncernen er en finansiel virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog stk. 7, eller en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

2.26.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Forinden fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder m.v. blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter var fondsmæglerholdingvirksomheder omfattet af definitionen af en finansiel holdingvirksomhed i § 5, stk. 1 nr. 9, i lov om finansiel virksomhed.

I forbindelse med udskillelsen blev der ved en fejl ikke indsat en hjemmel i § 361, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed til at opkræve grundbeløb fra fondsmæglerholdingvirksomheder.

Det foreslås med lovforslaget, at fondsmæglerholdingvirksomheder skal betale et grundbeløb på 11.000 kr. årligt til Finanstilsynet.

Forslaget vil sikre, at fondsmæglerholdingvirksomheder igen vil skulle betale et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på lige fod med finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

3. Forholdet til databeskyttelsesretten

Lovforslagets del vedrørende basale erhvervskonti medfører, at pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), i nogle tilfælde vil have behov for at behandle personoplysninger i forbindelse med vurdering af ansøgninger om en basal erhvervskonto og i det løbende kundeforhold. Institutterne behandler dog allerede i dag personoplysninger i forbindelse med behandling af ansøgninger om andre betalingskonti og i løbende kundeforhold. Lovforslagets del vedrørende basale erhvervskonti pålægger ikke institutterne yderligere forpligtelser i den forbindelse.

Lovforslagets del vedrørende registrering i Hvidvasksekretariatets underretningssystem indebærer en registreringspligt for de virksomheder og personer, der er underretningspligtige efter hvidvasklovens § 26. I forbindelse med registreringen skal de underretningspligtige virksomheders administrationsbrugere samt de underretningspligtige personer afgive

almindelige personoplysninger, så som navn, nationalitet, køn, og cpr.-nr. Registreringen skal ske elektronisk gennem det eksisterende system for underretninger, som Hvidvasksekretariatet allerede i dag stiller til rådighed. Hvidvasksekretariatet behandler således allerede i dag personoplysninger i forbindelse med underretningspligtige virksomheder og personers registrering i underretningssystemet. Lovforslaget medfører ikke yderligere forpligtelser i den forbindelse.

4. Konsekvenser for opfyldelsen af FN's verdensmål

Lovforslagets del vedrørende pengeoverførselsforordningen, har positive konsekvenser for verdensmålenes delmål 16.4 om at reducere ulovlige pengestrømme og bekæmpe alle former for organiseret kriminalitet, da det generelt vil gøre det vanskeligere for indehavere af pengesedler, der hidrører fra kriminalitet, at få disse omsat hos virksomheder, der ikke er omfattet af hvidvasklovens procedurer til forebyggelse af hvidvask.

Lovforslagets del om investeringsfradragsfonde vurderes at være relevant for FN's verdens mål nr. 8 og 9 om økonomisk vækst, da formålet med ændringen er at øge interessen for at forvalte investorfradragsfonde og dermed øge udbuddet af risikovillig kapital til nye virksomheder.

Lovforslagets del om Europæiske Grønne Obligationer forventes at indirekte at påvirke den grønne omstilling (mål nr. 7-9) ved at fastsætte tilsyn med overholdelse af forordningen om Europæiske Grønne Obligationer.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Finanstilsynet vil som konsekvens af lovforslagets del om basale erhvervskonti skulle kontrollere, om pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), håndterer de risici, der er forbundet med at tage kunder ind, som ikke tidligere var en del af institutternes risikoprofil. Det vil eksempelvis kunne være virksomheder, der har mange kontante indbetalinger. Tilsvarende vil Finanstilsynet skulle føre tilsyn med, at reglerne om adgang til en basal erhvervskonto for erhvervsdrivende og foreninger efterleves. Det vurderes på den baggrund, at lovforslagets del om basale erhvervskonti vil medføre behov for tilførsel af ressourcer til Finanstilsynet. Der forventes ikke at være implementeringskonsekvenser for det offentlige.

UDKAST

Det vurderes på baggrund af lovforslaget del om pengeoverførselsforordningen, at det vil medføre mindre økonomiske konsekvenser for det offentlige, da Finanstilsynet vil skulle sikre, at udbydere af kryptoaktivtjenester lever op til kravene i pengeoverførselsforordningen.

Finanstilsynet skal føre tilsyn med forordningen om grønne obligationer og udstedere af obligationerne. Det vil kræve ressourcer hos Finanstilsynet, som dog forventes at kunne indeholdes i Finanstilsynets eksisterende ressourcer, og at der derfor ikke er behov for tilføjelse af yderligere årsværk til Finanstilsynet. Der forventes ikke at være implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget del om implementering af Daisy Chains-direktivet vil på den ene side indebære, at Finanstilsynet ikke længere vil skulle træffe afgørelse om fastsættelse af krav om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, som ifølge deres afviklingsplan eller koncernafviklingsplan skal undergives konkursbehandling, i stedet for restrukturering eller afvikling i regi af Finansiell Stabilitet, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som foreslås defineret som likvidationsenheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 17, og § 8, nr. 7. Finanstilsynet træffer som udgangspunkt afgørelser om fastsættelse af nedskrivningsegne passiver én gang årligt. På den anden side vil Finanstilsynet skulle vurdere, hvorvidt en likvidationsenhed alligevel skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, såfremt det kan forventes, at dens eventuelle konkurs vil få negativ indvirkning på den finansielle stabilitet eller få afsmittende virkning på det finansielle system. I så fald vil Finanstilsynet skulle fastsætte det nærmere omfang af indberetningspligter vedrørende virksomhedens nedskrivningsegne passiver, m.v., jf. lovforslagets § 2, nr. 19, og § 8, nr. 9. Samlet set vurderes det offentliges udgifter ved administration af kravet om nedskrivningsegne passiver i al væsentlighed uændret.

Lovforslagets øvrige dele medfører ikke økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget efterlever princip nr. 1, 3, 4, 5 og 7 for digitaliseringsklar lovgivning.

For så vidt angår princip nr. 2 og 6 for digitaliseringsklar lovgivning, vurderes disse ikke at være af relevans for lovforslaget.

Lovforslaget efterlever princip nr. 1 og 4, da lovforslaget generelt bidrager til at præcisere og klargøre virksomhedernes retsstilling på de berørte områder, ligesom lovforslaget er i overensstemmelse med princip nr. 4 om sammenhæng på tværs, særligt for så vidt angår Konkurrence og Forbrugerstyrelsens offentliggørelse af afgørelser og bødevedtagelser på betalingsområdet samt virksomheders offentliggørelse af tilsynsreaktioner, hvorved ændringerne bidrager til at harmonisere regler på tværs af lovgivningen.

Lovforslaget er derudover i overensstemmelse med princip nr. 3 om at muliggøre automatisk sagsbehandling, idet den foreslåede ordning vedrørende udformningen og afgrænsningen af erhvervsdrivende og foreningers adgang til en basal erhvervskonto baseres på objektive konstaterbare kriterier.

Lovforslagets foreslåede justering af reglerne om tavshedspligt på hvidvaskområdet er udformet i overensstemmelse med princip nr. 5 om tryk og sikker datahåndtering.

Derudover er de i lovforslaget foreslåede ordninger om registreringspligt i Hvidvasksekretariatets underretningssystem, om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens offentliggørelse af afgørelser og af bødevedtagelser på betalingsområdet samt om udvidelse af forældelsesfristen for overtrædelse af kapitalmarkedsretlige regler og de foreslåede ændringer som følge af pengeoverførselsforordningen, udformet i overensstemmelse med princip nr. 7 om at undgå fejl og snyd.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslagets del vedrørende basale erhvervskonti vil medføre administrative konsekvenser for de omfattede pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI). Institutterne vil være forpligtet til at foretage en konkret vurdering af erhvervsdrivende og foreninger, der henvender sig med et ønske om en basal betalingskonto. I tilfælde af, at institutterne får kunder, som de ikke ellers ville have haft, vil der endvidere være administrative konsekvenser forbundet med fremvisning af dokumentation ved offentligt tilsyn og kontrol af instituttet.

UDKAST

Lovforslagets del om registreringspligt i Hvidvasksekretariatets underretningssystem forventes af medføre mindre administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Lovforslagets del om supplerende bestemmelser til forordningen om europæiske grønne obligationer vil medføre økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet i det omfang, at virksomheder vælger at benytte denne standard. Det er frivilligt for virksomhederne, om de ønsker at anvende EU-standard, og de virksomheder, som vælger at udstede obligationer i henhold til EU-standard, vil skulle indbergne ressourcer i forbindelse med rapportering til identificering, opgørelse og verificering af provenuanvendelse. EU-standard kan medføre potentielle meromkostninger forbundet med den obligatoriske anvendelse af EU-taksonomien.

Lovforslagets del om offentliggørelse af tilsynsreaktioner efter lov om kapitalmarkeder forventes at medføre mindre administrative konsekvenser i form af en byrdelempelse for erhvervslivet m.v. Der vil være tale om en lettelse af de administrative byrder som følge af, at offentliggørelsespligten begrænses til at vedrøre tilfælde om overtrædelse af bestemmelser, der relaterer sig til udøvelsen af den tilladelseskrævende virksomhed. Virksomhederne vil som følge heraf skulle offentliggøre tilsynsreaktioner i færre tilfælde.

Lovforslagets del om indsendelse af oplysninger til brug for krisehåndtering, vil medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet, da der vil skulle indsendes nødvendige oplysninger inden for 12 timer til brug for Finanstilsynets vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, eller i forbindelse med Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. Virksomhedernes sagsgange og systemer vil skulle understøtte dette.

Lovforslagets del om Daisy Chains-direktivet vurderes ikke at have øvrige efterlevelseskonsekvenser for erhvervslivet. For så vidt angår forslaget om, at likvidationsenheder som udgangspunkt ikke længere vil skulle opfylde et krav om nedskrivningsegnete passiver eller indberette oplysninger herom til Finanstilsynet, er vurderingen, at der er tale om en administrativ byrdelettelse for virksomhederne af mindre omfang. I særlige tilfælde kan der dog også være tale om administrative byrder for likvidationsenheder.

Lovforslagets del om et årligt grundbeløb til Finanstilsynet for fondsmæglerholdingvirksomheder vil medføre økonomiske konsekvenser for disse virksomheder i form af afgifter. Det har hele tiden været tiltænkt, at fondsmæglerholdingselskaber skulle betale et årligt grundbeløb til Finanstilsynet, men hjemlen hertil har ved en fejl ikke eksisteret siden ikrafttrædelsen af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, hvilket der ved lovforslaget vil blive rettet op på.

Det har ikke været muligt at opgøre de erhvervsøkonomiske konsekvenser ved lovforslaget nærmere inden den offentlige høring. Det skyldes bl.a. udfordringer med datagrundlaget. Der foretages en nærmere vurdering af de erhvervsøkonomiske konsekvenser frem mod fremsættelsen af lovforslaget. Hvis lovforslagets konsekvenser vurderes at overskride bagatelgrænserne, vil en kvantificering blive foretaget, når datagrundlaget kan tilvejebringes.

Det vurderes, at innovations- og iværksættertjekket ikke er relevant for lovforslaget.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

8. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes at medføre positive konsekvenser for klimaet. De positive konsekvenser for klimaet følger af, at lovforslaget supplerer forordningen om europæiske grønne obligationer, der forventes at have positive klimamæssige konsekvenser.

9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes at medføre positive konsekvenser for miljøet. De positive konsekvenser for miljøet følger af, at lovforslaget supplerer forordningen om europæiske grønne obligationer, der forventes at have positive miljø- og naturmæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

Det følger af forslaget til § 13 c, stk. 1, i lov om betalingskonti, jf. § 1, nr. 10, i lovforslaget, at de omfattede institutter skal tilbyde en

UDKAST

erhvervsdrivende eller en forening en basal erhvervskonto i danske kroner. Det fremgår af forslaget til § 13 c, stk. 2, nr. 1, at stk. 1, finder anvendelse på erhvervsdrivende, som har sin erhvervmæssige hovedaktivitet i Danmark, og hvor a) mindst ét medlem af direktionen har bopæl i Danmark, b) mindst én af indehaverne har bopæl i Danmark, hvis virksomheden drives uden en direktion, og c) mindst én af de ledelsesansvarlige har bopæl i Danmark, hvis virksomheden drives uden en direktion, og virksomheden ikke har nogen indehavere. Det fremgår endvidere af forslaget til § 13 c, stk. 2, nr. 2, at stk. 1, finder anvendelse på foreninger, som har sit vedtægtsmæssige hjemsted og hovedaktivitet i Danmark, og hvor mindst én af de for foreningen tegningsberettigede har bopæl i Danmark.

Da der i forslaget til § 13 c, stk. 2, nr. 1 og 2, stilles etablerings- og bopælskrav, har det været overvejet, hvorvidt bestemmelserne er i overensstemmelse med reglerne om fri bevægelighed i Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), herunder navnlig retten til fri udveksling af tjenesteydelser.

Den frie bevægelighed i TEUF kan begrænses af hensyn til bl.a. den offentlige orden og sikkerhed og alment tvingende hensyn under iagttagelse af proportionalitetsprincippet. Proportionalitetsprincippet indebærer, at sådanne begrænsninger skal være egnede til at opfylde formålet hermed og ikke må gå udover, hvad der er nødvendigt for at opnå dette formål. De nævnte etablerings- og bopælskrav er begrundet i alment tvingende hensyn, idet bestemmelserne har til formål at understøtte effektiv bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Et etablerings- og bopælskrav vil således medvirke til at sikre institutters adgang til at kunne komme hurtigt og nemt i kontakt med sine kunder eller disses ledelse, når formålet tilsiger det. Bestemmelserne anses derfor ikke for at være i strid med reglerne om fri bevægelighed i TEUF. Det er vurderingen, at de nævnte bestemmelser er egnede til at opfylde formålet og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå dette formål.

Lovforslaget indeholder justeringer til lov om betalinger på baggrund af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen, der ophæver Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Det følger af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen, at henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til

nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II. I den nævnte sammenligningstabel i bilag II fremgår det, at artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 ikke er videreført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021. Lovforslaget indeholder således ændringer til lov om betalinger som konsekvens af ophævelse af disse artikler om interbankgebyrer for grænseoverskridende direkte debiteringstransaktioner og interbankgebyrer for indenlandske direkte debiteringstransaktioner.

Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/886 af 13. marts 2024 om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår strakskreditoverførsler ændrer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer. Ændringen vil give betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter mulighed for at deltage i et registreret betalingssystem. Det sker ved at implementere en tilføjelse til definitionen af deltagere i lov om kapitalmarkeder.

Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/886 af 13. marts 2024 om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår strakskreditoverførsler ændrer også i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (PSD2). Ændringen vil medføre pligter for betalingssystemer, der er registreret i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer. Ændringen implementeres ved at ophæve en undtagelse til efterlevelse af disse pligter i den gældende § 64, stk. 2, i lov om betalinger. Medlemsstaterne gives desuden i artikel 35a, stk. 2, valgfrihed med hensyn til proceduren for, hvordan overholdelsen af artikel 35a, stk. 1, vurderes. Det foreslås, at Finanstilsynet på baggrund af oplysningerne i §§ 41 a-41 f og efter høring af Danmarks Nationalbank kan afvise at lade en anmoder deltage i et registreret betalingssystem, hvis Finanstilsynet vurderer, at deltagelsen vil medføre væsentlige risici for stabiliteten eller integriteten af systemet.

Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2023/2631/EU af 22. november 2023 om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer ved blandt andet at udpege Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse

UDKAST

overholdelsen af de forhold, som fremgår af artikel 44 i forordningen om europæiske grønne obligationer, herunder sikre de nødvendige beføjelser for Finanstilsynet.

Med lovforslaget foretages ændringer i § 253 i lov om kapitalmarkeder, som fastsætter, hvilke bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om forbedring af værdipapirafviklingen i den Europæiske Union og om værdipapircentraler (CSDR), der er strafbelagte. Ændringerne er aktuelle, fordi der er foretaget tilpasninger af CSDR i forbindelse med en revision af forordningen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2845 af 13. december 2023 om ændring af forordning (EU) nr. 909/2014 for så vidt angår afviklingsdisciplin, grænseoverskridende levering af tjenesteydelser, tilsynssamarbejde, levering af bankmæssige accessoriske tjenesteydelser og krav til tredjelands værdipapircentraler (CSDR Refit).

Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2023/1113 af 31. maj 2023 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler og ved overførsler af visse kryptoaktiver og om ændring af direktiv (EU) 2015/849 (3. pengeoverførselsforordning), udvider anvendelsesområdet af pengeoverførselsforordningen til også at omfatte de oplysninger om ordregivere og ordremodtagere, som skal medsendes ved overførsler af kryptoaktiver, når mindst en af udbyderne af kryptoaktivtjenester, der er involveret i overførslen af kryptoaktiver, er etableret eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted, alt efter hvad der er relevant, i EU. Lovforslaget strafpålægger de bestemmelser i 3. pengeoverførselsforordning, som vedrører kryptoaktivtjenester.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (Daisy Chains-direktivet). Fristen for gennemførelse i national ret er fastsat i direktivet til den 13. november 2024. Det er ikke vurderet praktisk muligt at overholde implementeringsfristen, som derfor forventes overskredet med ca. 1-1,5 måneder. Fristoverskridelsen forventes ikke at få betydning for virksomheder, som er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

§ 28 a i lov om investeringsforeninger implementerer artikel 93a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning

UDKAST

af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet) som indsat ved artikel 1, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EU 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter (cross border-direktivet). Den foreslåede ændring udgør en direktivnær implementering af den reference til artikel 94 som findes i artikel 93 a i UCITS-direktivet, der fastlægger, at investeringsinstituttet skal give investorer, der vedbliver med at investere i investeringsinstituttet, såvel som de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 68-82 og artikel 94. Bestemmelsen blev indsat ved artikel 1, nr. 6, i cross border-direktivet.

For så vidt angår den foreslåede ændring af lov om Danmarks Nationalbank udgør traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (traktaten) og statuten den retlige ramme for den fælles pengepolitik i EU. Med statuten blev både Den Europæiske Centralbank (ECB) og Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) grundlagt pr. 1. juni 1998. ECB udgør kernen i Eurosystemet og ESCB. ECB og de nationale centralbanker udfører sammen de opgaver, de er blevet pålagt.

Statuten indgår som protokol 4 til traktaten og indeholder bestemmelser om ESCB's etablering, mål og opgaver, organisation, de monetære funktioner og transaktioner, tilsynsvirksomhed samt finansielle bestemmelser for ESCB mv.

ESCB består af ECB og EU-medlemslandenes nationale centralbanker, jf. artikel 129 i traktaten og artikel 1 i statuten. ESCB omfatter således også de nationale centralbanker fra EU-lande, som ikke deltager i eurosamarbejdet, herunder Nationalbanken. ECB og de nationale centralbanker fra EU-lande, som deltager i eurosamarbejdet, benævnes Eurosystemet. De nationale centralbanker fra EU-lande, som ikke deltager i eurosystemet, herunder Nationalbanken, er undtaget fra en række af traktatens og statutens bestemmelser, jf. bl.a. artikel 139 i traktaten og artikel 42 i statuten. Undtagelserne omfatter bl.a. bestemmelserne om ESCB's opgaver, idet disse lande og deres centralbanker netop ikke er en integreret del af ESCB.

Alle EU-landene er dog underlagt kravet om centralbankuafhængighed, idet hverken ECB eller de nationale centralbanker må søge eller modtage instrukser fra fællesskabsinstitutioner og regeringer mv. under udøvelsen af deres beføjelser, jf. bl.a. artikel 130 i traktaten og artikel 7 i statuten.

Lovforslagets bestemmelser må således ikke indeholde bestemmelser, som er uforenelige med bestemmelser i traktaten og statuten om centralbankuafhængighed.

Traktatens bestemmelser om centralbankuafhængighed fremgår bl.a. af traktatens artikel 130 samt artikel 7 og 14 i statuten og stiller krav til den institutionelle uafhængighed. Der må bl.a. ikke søges eller modtages instrukser fra fællesskabsinstitutioner, regeringer mm.

Artikel 14, stk. 2, i statuten fastsætter embedsperioden for en national centralbankchef til mindst 5 år og afgrænser de mulige årsager til, at en centralbankchef kan afskediges. Denne bestemmelse er med til at sikre direktionens personlige uafhængighed.

Lovforslagets nye bestemmelser i § 1, nr. 1, om udpegning af direktører på åremål er i overensstemmelse med artikel 14, stk. 2, i statuten, der fastsætter embedsperioden for en national centralbankchef til mindst 5 år.

11. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Brancheforeningen for Aktive Ejere i Danmark, Capital Law CPH, CBS, CEPOS, Civilsamfundets Brancheforening, Computershare, CO:PLAY Advokatpartnerselskab, DAFINA, Danmarks Idrætsforbund (DIF), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Ejendoms kredit, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Folkeoplysnings Samråd, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF), Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Seniorer , Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Den Sociale Retshjælp, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), DGI, Drivkraft Danmark, e-nettet, EjendomDanmark, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og

UDKAST

Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Jesper Siddique Olsen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligcentre & Selvhjælp Danmark, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Gode penge, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Hvidvasksekretariatet, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, ISOBRO IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mellemfølkeligt Samvirke, Mobilepay, Mybanker, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Penneo A/S, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, SMVdanmark, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VISA, VP Securities A/S, Western Union, Transparency International Danmark, Ældresagen, Ørsted.

12. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vil medføre økonomiske konsekvenser for staten. De økonomiske konsekvenser er forårsaget af, at Finanstilsynet skal kontrollere, at pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI),

UDKAST

		<p>overholder de foreslåede regler om basal erhvervskonto, og om institutterne håndterer de risici, der er forbundet med at tage kunder ind, som ikke tidligere var en del af institutternes risikoprofil.</p> <p>Lovforslaget vil derudover medføre mindre økonomiske konsekvenser for det offentlige, da Finanstilsynet for det første vil skulle sikre, at udbydere af kryptoaktivtjenester lever op til kravene i pengeoverførselsforordningen, og for det andet vil skulle føre tilsyn med forordningen om grønne obligationer og udstedere af obligationer.</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Der forventes ikke at være implementeringskonsekvenser for det offentlige.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	De økonomiske konsekvenser for erhvervslivet vil blive yderligere kvantificeret frem mod lovforslagets fremsættelse.	De økonomiske konsekvenser for erhvervslivet vil blive yderligere kvantificeret frem mod lovforslagets fremsættelse.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslagets del om offentliggørelse af tilsynsreaktioner efter lov om kapitalmarkeder forventes at medføre en lettelse af de administrative byrder, fordi offentliggørelsespligten begrænses til at vedrøre tilfælde om overtrædelse af bestemmelser, der relaterer sig til udøvelsen af den	Lovforslaget vil medføre administrative konsekvenser for pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI). Institutterne vil være forpligtede til at foretage en konkret vurdering af erhvervsdrivende og foreninger, der henvender sig

UDKAST

	<p>tilladelseskrævende virksomhed.</p> <p>De administrative konsekvenser vil blive yderligere kvantificeret frem mod lovforslagets fremsættelse.</p>	<p>med et ønske om basal erhvervskonto.</p> <p>Lovforslagets del om registreringspligt i Hvidvasksekretariatets underretningssystem forventes af medføre mindre administrative konsekvenser for erhvervslivet.</p> <p>De administrative konsekvenser vil blive yderligere kvantificeret frem mod lovforslagets fremsættelse.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Lovforslaget supplerer forordningen om europæiske grønne obligationer, der forventes at have positive klimamæssige konsekvenser.	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Lovforslaget supplerer forordningen om europæiske grønne obligationer, der forventes at have positive klimamæssige konsekvenser.	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Da der i forslaget til § 13 c, stk. 2, nr. 1 og 2, stilles etablerings- og bopælskrav, er det overvejet, hvorvidt bestemmelserne er i overensstemmelse med reglerne om fri bevægelighed i Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), herunder navnlig retten til fri udveksling af tjenesteydelser. Bestemmelserne anses ikke for at være i strid med reglerne om fri bevægelighed i TEUF, da de er begrundet i alment tvingende hensyn.</p> <p>Lovforslaget indeholder justeringer til lov om betalinger på baggrund af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen, der ophæver Europa-Parlamentets og Rådets</p>	

	<p>forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.</p> <p>Lovforslaget gennemfører de ændringer af PSD2, der fremgår af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/886 af 13. marts 2024 om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår straskreditoverførsler (straksbetalingsforordningen). Straksbetalingsforordningen ændrer desuden i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer, som vil give betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter mulighed for at deltage i et registreret betalingssystem. Lovforslaget gennemfører dette ved at implementere en tilføjelse til definitionen af deltagere i lov om kapitalmarkeder.</p> <p>Lovforslagets ændringer til § 253 i lov om kapitalmarkeder strafbelægger overtrædelse af visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 909/2014, som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2845 af 13. december 2023 om ændring af forordning (EU) nr. 909/2014 for så vidt angår afviklingsdisciplin, grænseoverskridende levering af tjenesteydelser, tilsynssamarbejde, levering af bankmæssige accessoriske tjenesteydelser og krav til tredjelandes værdipapircentraler (CSDR Refit).</p> <p>Lovforslagets supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2023/2631/EU af 22. november 2023 om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer.</p> <p>Lovforslaget strafpålægger i hvidvaskloven de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2023/1113 af 31. maj 2023 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler og ved overførsler af visse kryptoaktiver og om ændring af direktiv (EU) 2015/849 (3. pengeoverførselsforordning), som vedrører</p>
--	---

UDKAST

	<p>kryptoaktivtjenester på tilsvarende måde, som forordningens bestemmelser om pengeoverførsler.</p> <p>Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (Daisy Chains-direktivet).</p> <p>Lovforslaget implementerer artikel 93a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), som indsat ved artikel 1, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EU 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter (cross border-direktivet).</p>	
<p>Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)</p>	<p>Ja</p>	<p>Nej</p> <p style="margin-top: 10px;">X</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (Lovens titel i lov om betalingskonti)

Den gældende lovs titel er lov om betalingskonti.

Det foreslås at ændre *lovens titel* til lov om betalingskonti og basale erhvervskonti.

Lovændringen sikrer, at lovens titel afspejler den foreslåede ændring af lovens anvendelsesområde, hvorved erhvervsdrivendes og foreningers adgang til en basal erhvervskonto styrkes.

Til nr. 2 (§ 1 a i lov om betalingskonti)

Det følger af den gældende § 1, stk. 1, i lov om betalingskonti, at loven finder anvendelse på betalingstjenesteudbydere, som tilbyder betalingskonti, hvorpå en forbruger kan indsætte midler, hæve kontanter samt udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand. Loven finder derfor ikke anvendelse på erhvervsdrivende og foreninger.

Kapitel 5 i lov om betalingskonti indeholder regler om tilsynet med lov om betalingskonti. Kapitel 6 indeholder regler om straffebestemmelser, mens kapitel 7 indeholder regler om ikrafttrædelse.

Det følger af § 308 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet senest den 30. juni hvert år udpeger systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) i Danmark i overensstemmelse med kriterierne i bestemmelsen.

Det foreslås at indsætte § 1 a i lov om betalingskonti, hvorefter kapitel 4 a, kapitel 5, bortset fra §§ 15 og 16, samt kapitel 6 og 7 endvidere finder anvendelse på pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) i medfør af § 308 i lov om finansiel virksomhed, og som tilbyder betalingskonti, hvorpå en erhvervsdrivende eller forening kan indsætte midler, hæve kontanter samt udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner til og fra tredjemand. Den foreslåede bestemmelse vil

UDKAST

udvide dele af lovens anvendelsesområde, fordi det med lovforslagets § 1, nr. 10, foreslås at indsætte et nyt kapitel 4 a om basal erhvervskonto, hvorefter erhvervsdrivendes og foreningers adgang til en basal erhvervskonto styrkes. Det vil kun være pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der til enhver tid er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), i medfør af § 308 i lov om finansiell virksomhed, som skal tilbyde en basal erhvervskonto. Hvis et pengeinstitut eller en filial af et udenlandsk kreditinstitut ophører med at være udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), er instituttet ikke længere omfattet af lovforslagets bestemmelser. Instituttet vil derfor kunne opsigte en betalingskonto til erhvervsdrivende og foreninger i overensstemmelse med § 75 i lov om betalinger, hvis dette i øvrigt er hjemlet i den konkrete aftale.

Det foreslåede vil medføre, at § 15 i lov om betalingskonti om Forbrugerombudsmandens kompetence og § 16 i lov om betalingskonti om Finanstilsynets underretningspligt overfor Forbrugerombudsmanden ikke finder anvendelse på de nye regler om basale erhvervskonti. Dette skyldes, at Forbrugerombudsmanden i sin virksomhed særligt varetager hensynet til forbrugerne, mens dette lovforslag primært vedrører erhvervsforhold.

For en nærmere definition af begreberne betalingskonto, erhvervsdrivende, forening, betalingstransaktion og kredittransaktion henvises til definitionsbestemmelsen i § 2 med de ændringer, der foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 3-7.

Det er kun de pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), og som udbyder betalingskonti, som har samtlige de tre funktioner, der fremgår af den foreslåede § 1 a til erhvervsdrivende og foreninger, som vil være omfattet af de nævnte kapitler. Hvis et pengeinstitut eller en filial af et udenlandsk kreditinstitut, der er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), kun udbyder konti, hvor kun en eller to af de nævnte funktioner er mulige, eksempelvis en konto, hvorpå der kun kan indsættes midler og hæves kontanter, vil instituttet ikke være omfattet af de nævnte kapitler.

Til nr. 3 (§ 2, nr. 3 og 4, i lov om betalingskonti)

§ 2 i lov om betalingskonti fastsætter definitioner for en række centrale begreber, der anvendes i loven.

UDKAST

Loven indeholder i dag ikke en definition af en erhvervsdrivende eller en forening, da loven i dag udelukkende finder anvendelse på forbrugere. Det foreslås med lovforslagets § 1, nr. 2, at udvide lovens anvendelsesområde, så blandt andet et nyt kapitel 4 a finder anvendelse på erhvervsdrivende og foreninger.

Det foreslås i § 2 at indsætte definitioner af en erhvervsdrivende og en forening som nye numre 3 og 4.

Med forslaget til *nr. 3* defineres en erhvervsdrivende som en fysisk eller juridisk person, der som led i sin hoved- eller bibeskæftigelse handler inden for den pågældendes erhverv.

En erhvervsdrivende kan være både en fysisk eller juridisk person. Det er derfor ikke afgørende, om den erhvervsdrivende er en enkeltmandsvirksomhed, eller om den erhvervsdrivende driver virksomhed i selskabsform, f.eks. som et aktie- eller anpartsselskab.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at det er tilstrækkeligt for at være omfattet af definitionen som erhvervsdrivende, at den fysiske eller juridiske person handler inden for den pågældendes erhverv som led i sin bibeskæftigelse. Som eksempel kan nævnes en fysisk person, der som enkeltmandsvirksomhed på deltid driver håndværksvirksomhed.

Erhverv skal forstås som alle former for erhverv, herunder handlende, håndværkere, industridrivende eller udøvere af et liberalt erhverv.

Med forslaget til *nr. 4* defineres en forening som en forening, der ikke er erhvervsdrivende.

Begrebet foreninger omfatter som udgangspunkt alle former for foreninger, herunder frivillige foreninger, almindelige foreninger, andelsboligforeninger og særlige foreninger. Hvis foreningen er erhvervsdrivende, vil den ikke blive anset for at være en forening efter den foreslåede definition. Erhvervsdrivende foreninger vil i stedet være omfattet af definitionen på en erhvervsdrivende.

Det forudsættes, at foreningen har vedtægter, mindst to medlemmer, en vekslende medlemskreds, at det øverste organ er en generalforsamling eller et repræsentantskab, og at foreningen har en ledelse valgt af medlemmerne på en generalforsamling.

Til nr. 4 (§ 2, nr. 3, i lov om betalingskonti)

Den gældende § 2, nr. 3, i lov om betalingskonti definerer en betalingskonto som en konto oprettet i en eller flere forbrugeres navne med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner.

Det foreslås i § 2, *nr. 3*, der bliver nr. 5, at indsætte efter »forbrugeres«: », erhvervsdrivendes eller foreningers«.

Med ændringen vil en betalingskonto blive defineret som en konto, der er oprettet i en eller flere forbrugeres, erhvervsdrivendes eller foreningers navne med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 5 (§ 2, nr. 6, i lov om betalingskonti)

§ 2 i lov om betalingskonti fastsætter definitioner for en række centrale begreber, der anvendes i loven.

Der findes i dag ikke en definition af en basal erhvervskonto, da loven i dag udelukkende finder anvendelse på forbrugere. Det foreslås med lovforslagets § 1, nr. 2, at udvide lovens anvendelsesområde, så blandt andet et nyt kapitel 4 a finder anvendelse på erhvervsdrivende og foreninger.

Det foreslås at indsætte § 2, *nr. 6*, der definerer en basal erhvervskonto som en betalingskonto oprettet i en erhvervsdrivendes eller en forenings navn, der omfatter tjenesteydelserne anført i § 13 a.

En betalingskonto er i medfør af lovforslaget defineret i § 2, nr. 3, der bliver nr. 5, som en konto, der er oprettet i en eller flere forbrugeres, erhvervsdrivendes eller foreningers navne med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner. Bestemmelsen foreslås ændret ved dette lovforslags § 1, nr. 4.

Der henvises til forslaget til § 13 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 10. Forslaget til § 13 a indeholder en opregning af de tjenesteydelser, som skal være tilknyttet en basal erhvervskonto, og som en erhvervsdrivende eller en forening skal kunne gøre brug af i ubegrænset omfang.

Til nr. 6 (§ 2, nr. 11, i lov om betalingskonti)

UDKAST

Den gældende § 2, nr. 11, i lov om betalingskonti definerer et varigt medium som et middel, der sætter en forbruger i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Det foreslås i § 2, *nr. 11*, der bliver nr. 14, at indsætte efter »forbruger«: », en erhvervsdrivende eller en forening«.

Med den foreslåede ændring vil et varigt medium blive defineret som et middel, der sætter en forbruger, en erhvervsdrivende eller en forening i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 7 (§ 2, nr. 16, i lov om betalingskonti)

Den gældende § 2, nr. 16, i lov om betalingskonti definerer gebyrer som alle eventuelle omkostninger og strafafgifter, forbrugeren skal betale betalingstjenesteudbyderen for eller vedrørende de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto.

Det foreslås med ændringen af § 2, *nr. 16*, der bliver nr. 19, at indsætte efter »forbrugeren«: », den erhvervsdrivende eller foreningen «.

Med den foreslåede ændring vil et gebyr blive defineret som alle eventuelle omkostninger og strafafgifter, forbrugeren, den erhvervsdrivende eller foreningen skal betale betalingstjenesteudbyderen for eller vedrørende de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 8 (§ 11, stk. 4, 5. pkt., i lov om betalingskonti)

§ 11, stk. 4, i lov om betalingskonti fastsætter krav til pengeinstitutters afslag på en ansøgning om en basal betalingskonto. Det fremgår af den gældende § 11, stk. 4, 5. pkt., at et afslag skal indeholde nærmere oplysninger om forbrugers mulighed for at påklage afgørelsen til

UDKAST

Pengeinstitutankenævnet og muligheden for at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet. Pengeinstitutankenævnet blev 1. februar 2019 sammenlagt med Realkreditankenævnet og Ankenævnet for investeringsfonde til ét samlet ankenævn, Det finansielle ankenævn. Forbrugere, der ønsker at klage over et afslag på en basal betalingskonto, skal derfor nu klage til Det finansielle ankenævn.

Det foreslås i § 11, stk. 4, 5. pkt., at ændre » Pengeinstitutankenævnet« til »Det finansielle ankenævn«.

Med den foreslåede ændring vil at afslag på en ansøgning om en basal betalingskonto skulle indeholde nærmere oplysninger om forbrugerens mulighed for at påklage afgørelsen til Det finansielle ankenævn og muligheden for at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet.

Til nr. 9 (§ 13, stk. 2, i lov om betalingskonti)

§ 13, stk. 2, i lov om betalingskonti fastsætter krav til pengeinstitutters opsigelse af en basal betalingskonto. Det fremgår af den gældende § 13, stk. 2, 4. pkt., at et afslag skal indeholde nærmere oplysninger om forbrugerens mulighed for at påklage afgørelsen til Det finansielle ankenævn og muligheden for at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet. Der er her tale om en fejl, når ordet afslag indgår i bestemmelsen, idet bestemmelsen omhandler opsigelse af en basal betalingskonto. Fejlen har ikke medført en forkert anvendelse af bestemmelsen i praksis.

Det foreslås i § 13, stk. 2, 4. pkt., at ændre »Et afslag« til »En opsigelse«.

Med den foreslåede ændring vil en opsigelse af en basal betalingskonto skulle indeholde nærmere oplysninger om forbrugerens mulighed for at påklage afgørelsen til Det finansielle ankenævn og muligheden for at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet.

Til nr. 10 (Kapitel 4 a i lov om betalingskonti)

Det følger af § 9 i lov om betalingskonti, hvilke tjenesteydelser en forbruger i ubegrænset omfang skal kunne gøre brug af i forbindelse med en basal betalingskonto.

UDKAST

Det følger af § 10 i lov om betalingskonti, at et pengeinstitut vederlagsfrit skal stille en række oplysninger til rådighed for forbrugerne om den basale betalingskonto, som pengeinstituttet udbyder.

Det følger af § 11 i lov om betalingskonti, at et pengeinstitut skal tilbyde en forbruger en basal betalingskonto i danske kroner.

Det følger af § 12 i lov om betalingskonti, at et pengeinstitut skal tilbyde de tjenesteydelser, der er nævnt i § 9, vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.

Det følger af § 13 i lov om betalingskonti, i hvilke situationer et pengeinstitut kan opsigge en rammeaftale, der giver adgang til en basal betalingskonto.

Bestemmelserne i §§ 9-13 i lov om betalingskonti finder kun anvendelse i forbrugerforhold.

Det foreslås derfor at indsætte et nyt *kapitel 4 a* om en basal erhvervskonto. Det foreslåede kapitel indeholder bestemmelserne §§ 13 a-13 e.

Til § 13 a

Med forslaget til § 13 a foreslås det, at en erhvervsdrivende eller en forening skal kunne gøre brug af en række tjenesteydelser i ubegrænset omfang i forbindelse med en basal erhvervskonto.

Den foreslåede bestemmelse tager udgangspunkt i § 9 i lov om betalingskonti, der fastlægger de tjenesteydelser, som en forbruger skal kunne gøre brug af i ubegrænset omfang i forbindelse med en basal betalingskonto. I modsætning til § 9 er det efter forslaget til § 13 a kun muligt at indsætte kontanter på erhvervskontoen svarende til i alt 20.000 kr. om måneden. Der er ingen begrænsninger i forhold til direkte debiteringer efter § 9, hvorimod det foreslås, at direkte debiteringer efter § 13 a kun kan foretages med henblik på betaling af husleje og andre udgifter vedrørende fast ejendom, hvorfra den erhvervsdrivende driver virksomheden, eller hvorfra foreningen drives. Bestemmelsen sikrer en minimumsadgang til direkte debitering for de udgifter, som er fælles for alle erhvervsdrivende og foreninger.

UDKAST

Det foreslås således i *stk. 1*, at en basal erhvervskonto skal omfatte de tjenesteydelser, som er opregnet i *stk. 1*, nr. 1-5, i den foreslåede bestemmelse. Disse tjenesteydelser skal en erhvervsdrivende eller en forening kunne gøre brug af i ubegrænset omfang. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget til § 13 d, hvor der foreslås en regulering af institutteres adgang til at opkræve gebyrer for en basal erhvervskonto.

Det foreslås i *stk. 1*, *nr. 1*, at det skal være muligt at åbne, anvende og lukke erhvervskontoen. Ved åbning af en erhvervskonto forstås de foranstaltninger, som vil skulle gennemføres for, at en erhvervsdrivende eller forening kan få adgang til en basal erhvervskonto. Dette omfatter f.eks. behandling af en ansøgning om en erhvervskonto og gennemførelse af kundekendskabsproceduren efter hvidvaskloven. Begrebet anvendelse af en basal erhvervskonto skal ses i sammenhæng med de øvrige tjenesteydelser, der er opregnet i forslaget til § 13 a, *stk. 1*. Lukning af en basal erhvervskonto vil omfatte de foranstaltninger, der skal gennemføres med henblik på at ophæve en basal erhvervskonto.

Det foreslås i *stk. 1*, *nr. 2*, at det skal være muligt at indsætte midler på erhvervskontoen bortset fra kontanter. Begrebet midler er i § 7, nr. 17, i lov om betalinger defineret som sedler og mønter, indestående på en konto og elektroniske penge. Da den foreslåede bestemmelse ikke foreslås at omfatte indsættelse af kontanter, som er nærmere reguleret i forslaget til *stk. 1*, nr. 3, vil *stk. 1*, nr. 2, kun omfatte den tjenesteydelse, der består i indsættelse af elektroniske penge og indsættelse af penge, der stammer fra overførsler fra en anden konto.

Ved kontanter forstås danske mønter og sedler.

Det foreslås i *stk. 1*, *nr. 3*, at det skal være muligt at indsætte kontanter på erhvervskontoen svarende til i alt 20.000 kr. pr. måned. Ved kontanter forstås danske mønter og sedler. Den foreslåede bestemmelse vil ikke give ret til at indsætte kontanter på mere end 20.000 kr. i alt pr. måned. Institutterne er dog ikke afskåret fra generelt eller efter individuel aftale at lade erhvervsdrivende og foreninger indsætte kontanter i større omfang. .

Den foreslåede bestemmelse vil kun give mulighed for at indsætte danske kroner på kontoen, da instituttet kun vil skulle tilbyde en erhvervsdrivende eller en forening en basal erhvervskonto i danske kroner, jf. forslaget til § 13 c, *stk. 1*.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at det skal være muligt at hæve kontanter fra erhvervskontoen i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ved henvendelse i instituttets forretningslokale eller i pengeautomater både inden for og uden for instituttets åbningstider.

Denne bestemmelse skal ses i sammenhæng med forslaget til § 13 a, stk. 2, hvorefter et institut kun vil skulle tilbyde de tjenesteydelser, der er nævnt i stk. 1, til erhvervsdrivende eller foreninger i det omfang, tjenesteydelserne i forvejen udbydes til erhvervsdrivende eller foreninger, som har andre betalingskonti end en basal erhvervskonto.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at det skal være muligt at foretage de tjenesteydelser, der er opregnet i denne bestemmelse i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 5, litra a*, at det skal være muligt at gennemføre direkte debiteringer med henblik på betaling af husleje og andre udgifter vedrørende fast ejendom, hvorfra den erhvervsdrivende driver virksomhed eller hvorfra foreningen drives.

Den foreslåede bestemmelse vil kun give adgang til at gennemføre direkte debiteringer for udgifter, som vedrører fast ejendom. Ud over husleje kan nævnes betaling af el, vand og varme. Det vil være en betingelse, at de nævnte udgifter vedrører en ejendom, hvorfra den erhvervsdrivende driver virksomhed, eller hvorfra foreningen drives. Som eksempel herpå kan nævnes lokaler til virksomhedens administration eller produktion eller de lokaler, hvorfra en forening har sin administration, eller hvor foreningens medlemmer mødes. En erhvervsdrivende, der tilbyder udlejning af fast ejendom, vil alene kunne anvende direkte debitering i forbindelse med udgifter til de lokaler, hvorfra udlejningsejendommene administreres.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke give ret til at gennemføre direkte debiteringer for andre udgifter end husleje og andre udgifter vedrørende fast ejendom. Institutterne er dog ikke afskåret fra generelt eller efter individuel aftale at lade erhvervsdrivende og foreninger anvende direkte debitering til betaling af andre udgifter end husleje og andre udgifter vedrørende fast ejendom.

UDKAST

For en definition af direkte debiteringer henvises til den gældende § 2, nr. 12, i lov om betalingskonti. Direkte debitering er her defineret som en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, når betalingsmodtageren på grundlag af samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 5, litra b*, at det skal være muligt at gennemføre betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder ved online betalinger. Ved online betalinger forstås betalinger med betalingskort på internettet. Et betalingskort kan eksempelvis være et debetkort med saldokontrol eller et kreditkort. Det vil være op til instituttet at vurdere, om det vil tilbyde den erhvervsdrivende eller foreningen et debetkort med saldokontrol eller et kreditkort.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5, litra c*, at det skal være muligt at foretage kredittransaktioner, herunder stående ordrer, ved, hvis de forefindes, terminaler, henvendelse i instituttets forretningslokale og via onlinefaciliteter. For en definition af begrebet kredittransaktion henvises til den gældende § 2, nr. 13, i lov om betalingskonti, der definerer kredittransaktion som en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren.

En kredittransaktion omfatter enkeltstående konto-til-konto overførsler, der iværksættes af betaleren. En stående ordre er defineret i den gældende § 2, nr. 14, i lov om betalingskonti som en instruks fra en betaler til den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, om med regelmæssige mellemrum eller på forudbestemte datoer at udføre kredittransaktioner. Dette omfatter en fast kontooverførsel, der gennemføres via kundens netbank.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2*, at et institut kun skal tilbyde tjenesteydelser nævnt i *stk. 1* til erhvervsdrivende eller foreninger, i det omfang tjenesteydelserne i forvejen udbydes til erhvervsdrivende eller foreninger, som har andre betalingskonti end en basal erhvervskonto.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at et institut ikke vil være forpligtet til at indføre de tjenesteydelser, der er nævnt i *stk. 1*, hvis disse

ikke allerede tilbydes til erhvervsdrivende eller foreninger, som har andre betalingskonti end en basal erhvervskonto. Som eksempel kan nævnes, at hvis et institut ikke tilbyder adgang til kontanthævning i sit forretningslokale, så vil denne adgang heller ikke skulle tilbydes en erhvervsdrivende eller en forening med en basal erhvervskonto.

Hvis et institut udbyder en eller flere af ydelserne nævnt i stk. 1 til enten erhvervsdrivende eller foreninger, som har andre betalingskonti end en basal erhvervskonto, vil instituttet skulle tilbyde de samme ydelser til både erhvervsdrivende og foreninger i forbindelse med en basal erhvervskonto

Det foreslås i *stk. 3*, at en erhvervsdrivende eller en forening skal kunne styre og initiere betalingstransaktioner fra sin basale erhvervskonto i instituttets eventuelle forretningslokale og via onlinefaciliteter, hvis disse tjenesteydelser i forvejen udbydes til en erhvervsdrivende eller en forening, som har andre betalingskonti end en basal erhvervskonto.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke gribe ind i institutternes adgang til at fastsætte, i hvilket omfang erhvervsdrivende og foreninger skal betjenes i filialer eller gennem netbanksløsninger. Hvis et institut udbyder adgang til netbank til enten erhvervsdrivende og foreninger med andre betalingskonti, vil denne adgang også skulle tilbydes både erhvervsdrivende og foreninger, der opretter en basal erhvervskonto.

Til § 13 b

Med forslaget til § 13 b foreslås det, at et institut vederlagsfrit skal stille en række oplysninger til rådighed for erhvervsdrivende og foreninger om den basale erhvervskonto, som instituttet udbyder. Bestemmelsen vil ikke stille krav til hvilket medium, der kan anvendes til at give disse oplysninger. Et institut vil derfor eksempelvis kunne opfylde oplysningskravet ved at angive de opregnede oplysninger på instituttets hjemmeside.

Det følger af forslaget til § 13 b, nr. 1, at et institut skal oplyse om de specifikke tjenesteydelser tilknyttet den basale erhvervskonto, jf. § 13 a, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at de erhvervsdrivende og foreningerne kan tilgå oplysninger om de tjenesteydelser, som er tilknyttet den basale betalingskonto, som instituttet udbyder, så de

UDKAST

erhvervsdrivende og foreningerne er oplyst om deres ret til en basal erhvervskonto.

Det følger af forslaget til § 13 b, nr. 2, at et institut skal oplyse om gebyrer og vilkår for anvendelsen af den basale erhvervskonto, jf. § 13 d.

Der henvises til forslaget til § 13 d, som fastlægger, at en række gebyrer i forbindelse med en basal erhvervskonto, skal være rimelige.

Det følger af forslaget til § 13 b, nr. 3, at et institut skal oplyse om, at køb af yderligere tjenesteydelser eller aktier, andele eller garantbeviser ikke er en forudsætning for adgangen til en basal erhvervskonto, jf. § 13 c, stk. 8. Dette vil sikre, at erhvervsdrivende og foreninger bliver oplyst om forbuddet mod, at institutter betinger adgangen til en basal erhvervskonto af køb af yderligere tjenesteydelser eller aktier, andele eller garantbeviser hos instituttet, jf. forslaget til § 13 c, stk. 8.

Til § 13 c

Det følger af forslaget til § 13 c, stk. 1, at institutter skal tilbyde en erhvervsdrivende eller en forening en basal erhvervskonto, jf. § 13 a, i danske kroner.

Der henvises til forslaget til § 13 a for en beskrivelse af, hvilke tjenesteydelser der skal være tilknyttet en basal erhvervskonto.

Den basale erhvervskonto vil skulle tilbydes i danske kroner. En erhvervsdrivende eller forening vil ikke have krav på en konto i en anden valuta end danske kroner. En erhvervsdrivende eller en forening, der ønsker at indsætte fremmed valuta på en basal erhvervskonto vil derfor først skulle veksle denne valuta til danske kroner. Lovforslaget vil ikke sikre en ret til veksling af kontanter.

Det foreslås i § 13 c, stk. 2, at stk. 1 kun finder anvendelse på visse erhvervsdrivende og foreninger.

Det følger af forslaget til § 13 c, stk. 2, nr. 1, at stk. 1 finder anvendelse på erhvervsdrivende, som har sin erhvervsmæssige hovedaktivitet i Danmark, og opfylder betingelserne oplistet i litra a-c.

UDKAST

Kravet om, at den erhvervsdrivende skal have sin erhvervsmæssige hovedaktivitet i Danmark vil være opfyldt, når den erhvervsdrivendes aktiviteter hovedsageligt er rettet mod fysiske og juridiske personer med bopæl i Danmark.

Det følger af forslaget til § 13 c, stk. 1, litra a, at stk. 1 finder anvendelse på erhvervsdrivende, hvor mindst ét medlem af direktionen har bopæl i Danmark. Denne betingelse vil være opfyldt, hvis mindst et medlem af virksomhedens direktion har folkeregisteradresse i Danmark. Ved et medlem af virksomhedens direktion forstås en person, som er registreret som en del af virksomhedens direktion i Det Centrale Virksomhedsregister.

Det følger af forslaget til § 13 c, stk. 1, litra b, at stk. 1 finder anvendelse på erhvervsdrivende, hvor mindst én af indehaverne har bopæl i Danmark, hvis virksomheden drives uden en direktion. Denne betingelse vil være opfyldt, hvis mindst én af virksomhedens indehavere har folkeregisteradresse i Danmark.

Det følger af forslaget til § 13 c, stk. 1, litra c, at stk. 1 finder anvendelse på erhvervsdrivende, hvor mindst én af de ledelsesansvarlige har bopæl i Danmark, hvis virksomheden drives uden en direktion, og virksomheden ikke har nogen indehavere. Denne betingelse vil være opfyldt, hvis mindst en af de ledelsesansvarlige har folkeregisteradresse i Danmark. Ved en af de ledelsesansvarlige forstås en person, som varetager den daglige drift og ledelse af virksomheden.

Det følger af forslaget til § 13 c, stk. 2, nr. 2, at stk. 1 finder anvendelse på foreninger, som har sit vedtægtsmæssige hjemsted og hovedaktivitet i Danmark, og hvor mindst én af de for foreningen tegningsberettigede har bopæl i Danmark.

Det vil efter bestemmelsen være et krav, at foreningen har sit vedtægtsmæssige hjemsted i Danmark. Det skal derfor fremgå af vedtægterne, at foreningen har hjemsted i Danmark.

Foreningen vil endvidere skulle have sin hovedaktivitet i Danmark. Det vil i denne vurdering indgå, om flertallet af foreningens medlemmer har bopæl i Danmark, og om foreningens aktiviteter udøves i Danmark eller med udgangspunkt i Danmark. Som eksempel kan nævnes en teaterforening, der arrangerer teaterture for medlemmer med bopæl i Danmark uanset, at teaterturene ikke begrænser sig til Danmark. Derimod vil en forening

bestående af personer med bopæl i Danmark, som udelukkende har til formål at varetage politiske interesser i et andet land, ikke have sin hovedaktivitet i Danmark.

Det foreslås i § 13 c, stk. 3, at et institut kan afslå at åbne en basal erhvervskonto til en erhvervsdrivende eller forening med henvisning til hvidvaskloven i de i nr. 1 og 2 oplistede tilfælde.

Ifølge forslaget til § 13 c, stk. 3, nr. 1, kan instituttet afslå at åbne en basal erhvervskonto til en erhvervsdrivende eller forening, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen ikke leverer de oplysninger, som instituttet stiller krav om for at gennemføre kundekendskabsproceduren efter kapitel 3 i hvidvaskloven.

Hvidvasklovens kapitel 3 indeholder krav til gennemførelse af kundekendskabsprocedurer i forbindelse med bl.a. etablering af forretningsforbindelser. Kundekendskabsprocedurerne er en forpligtelse, som instituttet har gennem hele forretningsforbindelsen med en kunde.

Kundekendskabsprocedurerne omfatter en række krav ved oprettelsen af en forretningsforbindelse, herunder bl.a. krav relateret til indhentelse og kontrol af identitetsoplysninger, klarlæggelse af juridiske personers ejer- og kontrolstruktur, samt indhentelse af oplysninger om forretningsforbindelsens formål og den tilsigtede beskaffenhed heraf. Disse oplysninger skal opdateres med passende intervaller, samt når en kundes relevante omstændigheder ændrer sig.

Det er fastsat i hvidvasklovens § 11, at kundekendskabsprocedurerne kan gennemføres ud fra en vurdering af, hvilken risiko for hvidvask og terrorfinansiering det konkrete kundeforhold indebærer. De relevante risikofaktorer i det enkelte kundeforhold skal afdækkes for at vurdere omfanget af de kundekendskabsprocedurer, der skal gennemføres. I vurderingen skal som minimum inddrages oplysninger om forretningsforbindelsens formål, omfang, regelmæssighed og varighed samt de faktorer, som fremgår af hvidvasklovens bilag 2 og 3. En risikovurdering af en kunde kan aldrig føre til, at der ikke indhentes nogen oplysninger om kunden, men den fastlægger i hvilket omfang, kravene i § 11 skal udføres, samt om der skal iværksættes yderligere foranstaltninger henholdsvis færre foranstaltninger i tilfælde med øget risiko henholdsvis begrænset risiko.

UDKAST

Det er op til instituttet at beslutte, hvordan instituttet gennemfører kundekendskabsprocedurerne, herunder hvilke oplysninger og dokumentation, instituttet vil indhente.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at hvis den erhvervsdrivende eller foreningen ikke leverer de oplysninger, som instituttet ud fra en risikovurdering har vurderet, er nødvendige for at opfylde sine forpligtelser efter hvidvaskloven, så vil instituttet kunne afslå at åbne en basal betalingskonto.

For yderligere beskrivelser af indholdet af forpligtelsen til at foretage kundekendskabsprocedurer henvises der til afsnit 3.5.3 i de almindelige bemærkninger i forslag til hvidvaskloven, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 41 som fremsat, s. 35, samt til bemærkningerne til hvidvasklovens §§ 10-21, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 41 som fremsat, s. 94ff.

Det følger af forslaget til § 13 c, stk. 3, nr. 2, at instituttet kan afslå at åbne en basal erhvervskonto til en erhvervsdrivende eller forening, hvis der i øvrigt er en viden om, en mistanke eller en rimelig grund til at formode, at den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har udført eller vil udføre transaktioner eller aktiviteter, som har medført eller vil medføre underretningspligt efter § 26, stk. 1, i hvidvaskloven.

Ved personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, forstås ledelsen, øvrige ansatte eller personer, der i øvrigt har fuldmagt til at optræde på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.

Det følger af § 26 i hvidvaskloven, at virksomheder og personer omfattet af loven omgående skal underrette Hvidvasksekretariatet, hvis virksomheden eller personen er vidende om, har mistanke om eller rimelig grund til at formode, at en transaktion, midler eller en aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Underretningspligten gælder også ved mistanke, der er opstået i forbindelse med forsøg på at foretage en transaktion, eller ved en henvendelse fra en potentiel kunde med ønske om gennemførelse af en transaktion eller aktivitet.

UDKAST

Det er ikke hensigten, at den underretningspligtige skal gå ind i en nærmere strafferetlig vurdering af forholdet. De virksomheder og personer, der er omfattet af hvidvaskloven, skal derimod se på, om der er forhold, der er atypiske i forhold til normale kundeforhold, herunder om transaktionen vedrører beløbsstørrelser eller betalingsmåder, der i den konkrete sammenhæng forekommer atypiske. Det kan også være, at der ikke umiddelbart er tale om noget atypisk, men at virksomheden eller personen er i besiddelse af andre oplysninger, der konkret giver anledning til mistanke. På baggrund af en samlet vurdering med udgangspunkt i den underretningspligtiges kendskab til sit sagsområde må den pågældende tage stilling til, om der er en mistanke, der skal underrettes om.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at instituttet vil kunne afvise at oprette en basal erhvervskonto, hvis der foreligger en underretningspligt eller har foreligget en underretningspligt, og der derfor er gennemført eller skal gennemføres en underretning til Hvidvasksekretariatet vedrørende transaktioner eller aktiviteter, der vedrører enten den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.

For yderligere beskrivelser af indholdet af forpligtelsen til at foretage underretning henvises der til afsnit 3.7 i de almindelige bemærkninger i forslag til hvidvaskloven, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 41 som fremsat, side 41, samt til bemærkningerne til hvidvasklovens § 26, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 41 som fremsat, side 127.

Med forslaget til *stk. 4*, foreslås det, at et institut endvidere kan afslå at åbne en basal erhvervskonto til en erhvervsdrivende eller forening i de tilfælde, der er opregnet i nr. 1-6. Der er tale om en udtømmende opregning af de tilfælde, som kan medføre afslag med hjemmel i *stk. 4*.

Det foreslås med § 13 c, *stk. 4, nr. 1*, at et institut kan afslå at åbne en basal erhvervskonto, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen allerede har en betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende tjenesteydelserne anført i § 13 a, medmindre den erhvervsdrivende eller foreningen erklærer, at have fået meddelelse om, at denne betalingskonto vil blive lukket.

Et institut vil kun kunne anvende denne undtagelse, hvis instituttet kan dokumentere, at den erhvervsdrivende eller foreningen har en anden betalingskonto i Danmark. Det vil ikke være en betingelse, at denne anden betalingskonto er en basal erhvervskonto. Det vil være tilstrækkeligt, at

UDKAST

denne konto mindst gør det muligt at anvende de tjenesteydelser, der anført i forslaget til § 13 a. Et institut vil derfor ikke kunne nægte at oprette en basal erhvervskonto, hvis en erhvervsdrivende eller forening erklærer over for instituttet, at denne ikke har en betalingskonto i Danmark, med de tjenesteydelser, der er anført i forslaget til § 13 a, medmindre instituttet på anden måde har viden herom.

Det foreslås med § 13 c, stk. 4, nr. 2, at et institut kan afslå at åbne en basal erhvervskonto, hvis den erhvervsdrivende, ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har udøvet strafbare handlinger mod instituttet, og instituttet derfor vil forhindre disse i at misbruge deres ret til at have adgang til en basal erhvervskonto.

De strafbare handlinger vil f.eks. kunne være dokumentfalsk, røveri eller hacking, men vil ikke være begrænset hertil. Det vil være en betingelse, at den strafbare handling skal være udført overfor det institut, som der ansøges om en konto i. Det forhold, at der har været udøvet en strafbar handling mod et andet institut, vil ikke kunne begrunde et afslag.

Et institut vil ikke kunne nægte at oprette en basal erhvervskonto på det tidspunkt, hvor den kriminelle handling ikke længere fremgår af straffeattesten for den nævnte personkreds. For juridiske personer vil strafbare forhold blive vurderet på grundlag af tilsvarende forhold som for fysiske personer.

Ved personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, forstås ledelsen, øvrige ansatte eller personer, der i øvrigt har fuldmagt til at optræde på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.

Det foreslås med § 13 c, stk. 4, nr. 3, at et institut kan afslå at åbne en basal erhvervskonto, hvis den erhvervsdrivende ikke har tilladelse til at udøve virksomhed, når tilladelse er påkrævet i medfør af lovgivningen.

Bestemmelsen vil kun finde anvendelse på erhvervsdrivende og vil medføre, at et institut kan afslå at åbne en basal erhvervskonto, hvis den erhvervsdrivende udøver virksomhed, uden en tilladelse, som ellers måtte være påkrævet i medfør af lovgivningen. Som eksempel kan nævnes, at det er en betingelse for at kunne udbyde forsikringsformidling, at virksomheden har en tilladelse som forsikringsformidler. Dette følger af § 3, stk. 1, i lov om forsikringsformidling.

UDKAST

Det foreslås med § 13 c, stk. 4, nr. 4, at et institut kan afslå at åbne en basal erhvervskonto, hvis den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har optrådt anstødeligt eller til gene for instituttets øvrige kunder eller ansatte.

Institutter vil derfor ikke skulle acceptere kunder, som eksempelvis optræder voldeligt eller forulemper de øvrige kunder i forbindelse med ekspedition i en filial. Bestemmelsen skal fortolkes restriktivt, og institutter bør derfor som udgangspunkt først søge at finde andre løsninger, f.eks. ved at afskære kunden fra personlig betjening.

Ved personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, forstås ledelsen, øvrige ansatte eller personer, der i øvrigt har fuldmagt til at optræde på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.

Det foreslås med § 13 c, stk. 4, nr. 5, at et institut kan afslå at åbne en basal erhvervskonto, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal erhvervskonto.

Denne afvisningsadgang skal fortolkes restriktivt. Erhvervsdrivende vil som udgangspunkt have en reel interesse i at åbne en basal erhvervskonto, idet virksomhedsdrift forudsætter en betalingskonto til at kunne modtage og gennemføre betalinger. Det vil derimod ikke være alle foreninger, der har en reel interesse i at åbne en basal erhvervskonto. Som eksempel kan nævnes foreninger med meget få medlemmer, lav aktivitet og ingen faste udgifter.

Det foreslås med § 13 c, stk. 4, nr. 6, at et institut kan afslå at åbne en basal erhvervskonto, hvis den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen eller ledelsen af den erhvervsdrivende eller foreningen tidligere groft eller gentagne gange har misligholdt sine forpligtelser over for instituttet.

Bestemmelsen vil give instituttet mulighed for at afslå at åbne en basal erhvervskonto, hvis instituttet på baggrund af tidligere kundeforhold med den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen eller ledelsen af den erhvervsdrivende eller foreningen har oplevet, at disse har misligholdt deres forpligtelser over for instituttet. Det vil være en betingelse, at misligholdelsen kan betegnes som enten grov eller gentagen. Det er derfor ikke enhver misligholdelse, som vil kunne anvendes som begrundelse for et afslag på at åbne en basal erhvervskonto. Det vil bero på en konkret vurdering, om der foreligger et groft eller gentagen forhold. Som eksempel

UDKAST

på gentagne forhold kan næves gentagne overtræk på en betalingskonto eller gentagne forsinkede betalinger på ydelser på et lån.

Ifølge forslaget til § 13 c, stk. 5, skal institutter hurtigst muligt og senest 10 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om en basal erhvervskonto åbne en sådan konto eller give afslag herpå.

Inden for denne frist vil instituttet enten skulle åbne en basal erhvervskonto eller afslå den erhvervsdrivendes eller foreningens ansøgning.

En ansøgning om en basal erhvervskonto er fuldstændig på det tidspunkt, hvor instituttet har modtaget alle nødvendige oplysninger og al nødvendig dokumentation fra den erhvervsdrivende eller foreningen. Fristen på 10 arbejdsdage for oprettelse eller afslag vil derfor løbe fra dette tidspunkt. Det vil være tidspunktet for instituttets modtagelse af en fuldstændig ansøgning, der er afgørende for, hvornår fristen løber, og ikke det tidspunkt, hvor instituttet har gennemgået ansøgningen og på den baggrund har vurderet, at ansøgningen indeholder alle nødvendige oplysninger og dokumentation.

Der er tale om en absolut frist, som ikke kan forlænges i forbindelse med spidsbelastningsperioder. Overskridelse af tidsfristen vil ikke medføre, at den erhvervsdrivende eller foreningen får krav på at åbne en basal erhvervskonto hos det pågældende institut. Den erhvervsdrivende eller foreningen, vil dog kunne forelægge dette for Finanstilsynet, som vil kunne inddrage forholdet i Finanstilsynets generelle tilsyn.

Ifølge forslaget til § 13 c, stk. 6, skal instituttet vederlagsfrit give den erhvervsdrivende eller foreningen en begrundelse for et afslag om basal erhvervskonto, jf. dog stk. 7. Afslaget skal gives i papirform eller på andet varigt medium, såfremt den erhvervsdrivende eller foreningen anmoder herom. Et afslag skal indeholde nærmere oplysninger om den erhvervsdrivendes eller foreningens mulighed for at påklage afgørelsen til et klagenævn, jf. § 13 f.

Instituttet vil vederlagsfrit skulle give den erhvervsdrivende eller foreningen en begrundelse for et afslag. Begrundelsen skal angive årsagen til, at den erhvervsdrivende eller foreningen ikke kan få en basal erhvervskonto.

Ved varigt medium forstås efter § 2, nr. 11, i lov om betalingskonti, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, et middel, som sætter en forbruger, en erhvervsdrivende eller en forening i stand til at lagre oplysninger rettet

UDKAST

personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Forslaget vil indebære, at en erhvervsdrivende eller en forening sammen med et afslag på en basal betalingskonto vil modtage oplysninger om klageadgang til et klagenævn.

Ifølge forslaget til § 13 c, stk. 7, kan begrundelse efter stk. 6, 1. pkt., udelades af hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden, eller hvis det er nødvendigt for at sikre fortrolighed om underretninger i henhold til hvidvaskloven. Som eksempel kan nævnes, at det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 1, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, ledelse og ansatte i disse virksomheder og hos disse personer samt revisorer eller andre, der udfører eller har udført særlige hverv for virksomheden eller personen, har pligt til at hemmeligholde, at der er givet underretning efter hvidvasklovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter hvidvasklovens § 25, stk. 1. Vurderingen af, om afslag kan gives uden begrundelse af hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden, vil ikke kunne foretages af instituttet alene, men vil også skulle involvere en offentlig myndighed. De nævnte undtagelsesadgange skal fortolkes meget restriktivt.

Ifølge forslaget til § 13 c, stk. 8, må institutter ikke betinge indgåelse af en aftale om en basal erhvervskonto af køb af yderligere tjenesteydelser, der ikke er tilknyttet en basal erhvervskonto eller aktier, andele eller garantbeviser i instituttet. Dette gælder dog ikke aktier, andele eller garantbeviser, som det er en betingelse at besidde for at være kunde i instituttet.

Forslaget skal sikre, at erhvervsdrivende og foreninger har adgang til en basal erhvervskonto uden samtidig at være nødt til at indgå aftale om yderligere finansielle tjenesteydelser, som ikke er tilknyttet en basal betalingskonto eller ejerandele. Besiddelse af ejerandele, som en betingelse for alle instituttets kunder, vil ikke være omfattet af dette forbud. I praksis vil det kun være visse andelskasser, der i dag stiller krav om, at alle kunder skal være andelshavere.

Bestemmelsen vil blandt andet indebære, at instituttet ikke kan stille krav om, at virksomhedens ejer skal flytte sit private engagement til instituttet.

Til § 13 d

Det følger af den foreslåede § 13 d, stk. 1, at et institut skal tilbyde de tjenesteydelser, der er nævnt i § 13 a, vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.

Den foreslåede bestemmelse vil fastlægge det overordnede princip om, at de tjenesteydelser, der er knyttet til det at have en basal erhvervskonto, enten skal være gratis eller alene være underlagt et rimeligt gebyr. Der henvises til forslaget til § 13 d, stk. 3, for en beskrivelse af, hvad der forstås ved et rimeligt gebyr.

Det følger af den foreslåede § 13 d, stk. 2, at et institut kan pålægge en erhvervsdrivende eller en forening et rimeligt gebyr i tilfælde af den erhvervsdrivendes eller foreningens manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til en rammeaftale for en basal erhvervskonto.

Definitionen på en rammeaftale følger af den gældende § 2, nr. 15, i lov om betalingskonti. Ved en rammeaftale forstås en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at et institut kan pålægge en erhvervsdrivende eller en forening et rimeligt gebyr i tilfælde af den erhvervsdrivendes eller foreningens manglende efterlevelse af aftalevilkårene i rammeaftalen for en basal erhvervskonto, f.eks. ved den erhvervsdrivendes eller foreningens manglende iagttagelse af sikkerhedsforanstaltninger ved brug af netbank, brug af betalingskort eller overholdelse af betingelserne for gennemførelse af direkte debiteringer. Der henvises til forslaget til § 13 d, stk. 3, for en beskrivelse af, kriterierne for, hvornår et gebyr er rimeligt.

Det følger af den foreslåede § 13 d, stk. 3, at ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr for erhvervsdrivende og foreninger, jf. stk. 1 og 2, må instituttet alene tage hensyn til instituttets omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal erhvervskonto.

Omkostninger vil både omfatte direkte og indirekte omkostninger. Ved direkte omkostninger forstås omkostninger, som direkte kan henføres til at udbyde en basal erhvervskonto, herunder drift af de tekniske systemer, der

UDKAST

håndterer en basal erhvervskonto og instituttets omkostninger til at gennemføre undersøgelse af den pågældende erhvervsdrivende eller forening i henhold til hvidvaskloven. Indirekte omkostninger vil eksempelvis omfatte omkostninger til husleje og andre omkostninger, der afholdes af instituttet, men som ikke direkte kan henføres til udbuddet af en basal erhvervskonto.

Ved fastlæggelsen af en rimelig fortjeneste vil der skulle tages udgangspunkt i, hvad en rimelig fortjeneste ville være under virksom konkurrence.

Kriterierne i bestemmelsen er udtømmende, og et institut vil derfor ikke kunne vælge at fastlægge gebyret ud fra andre forhold, f.eks. et ønske om adfærdsregulering. Bestemmelsen vil dog ikke være til hinder for, at gebyret for en basal erhvervskonto kan differentieres i forhold til forskellige målgrupper af erhvervsdrivende eller foreninger, så længe gebyret er rimeligt i forhold til den enkelte målgruppe. Instituttet vil i sådanne tilfælde skulle kunne dokumentere, at omkostningerne og en rimelig fortjeneste kan retfærdiggøre gebyret inden for den enkelte målgruppe.

Det vil påhvile det enkelte institut at fastsætte størrelsen for et rimeligt gebyr i henhold til de opregnede kriterier. Da Finanstilsynet fører tilsyn med institutternes efterlevelse af lov om betalingskonti, vil Finanstilsynet som led i sin virksomhed have til opgave at overvåge, at institutterne ikke opkræver et urimeligt gebyr for en basal erhvervskonto.

Er et gebyr ikke rimeligt, vil Finanstilsynet kunne påbyde instituttet at nedsætte gebyret. Finanstilsynet vil derimod ikke kunne pålægge instituttet at tilbagebetale gebyrer, der er i strid med stk. 1 og 2. I denne situation vil erhvervsdrivende og foreninger, der er blevet opkrævet et urimeligt gebyr, kunne anlægge en civilretlig sag om tilbagesøgning af det uretmæssigt opkrævede beløb.

Til § 13 e

Det følger af den foreslåede § 13 e, stk. 1, at et institut uanset § 75 i lov om betalinger kun kan opsigte en rammeaftale med en erhvervsdrivende eller en forening, der giver adgang til en basal erhvervskonto, såfremt en af de opregnede betingelser i nr. 1-11 er opfyldt.

UDKAST

Med denne bestemmelse gives en udtømmende opregning af de situationer, hvor et institut kan opsige en rammeaftale, der giver adgang til en basal erhvervskonto. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 13 c, der fastsætter betingelserne for, at et institut skal tilbyde en erhvervsdrivende eller en forening en basal erhvervskonto. Bestemmelsen regulerer ikke muligheden for at gøre misligholdelsesbeføjelser gældende, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen misligholder aftalen med instituttet.

Adgangen til at opsige en rammeaftale for en basal betalingskonto skal forstås i overensstemmelse med § 75 i lov om betalinger, der i stk. 2 fastsætter, at det kan aftales, at en betalingstjenesteudbyder kan opsige en rammeaftale med mindst 2 måneders varsel. Når der er tale om opsigelse af en basal erhvervskonto følger det, at opsigelsen skal være begrundet i de betingelser, der er nævnt i forslagets § 13 e, stk. 1.

Det foreslås i § 13 e, stk. 1, nr. 1, at et institut kan opsige en rammeaftale, hvis den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har anvendt den basale erhvervskonto til strafbare formål.

Som et eksempel på, at erhvervskontoen er anvendt til strafbare formål, kan nævnes hvidvask.

Instituttet skal sandsynliggøre, at erhvervskontoen er blevet anvendt til strafbare formål. Det kan eksempelvis være i tilfælde, hvor der er rejst tiltale.

Ved personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne forstås ledelsen, øvrige ansatte eller personer, der i øvrigt har fuldmagt til at optræde på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.

Det foreslås i § 13 e, stk. 1, nr. 2, at et institut kan opsige en rammeaftale, hvis den erhvervsdrivende, foreningen eller tredjemand ikke har foretaget nogen transaktioner på erhvervskontoen i over 24 på hinanden følgende måneder.

Kontohaveren vil i sådanne tilfælde typisk ikke have behov for den pågældende konto. En erhvervsdrivende eller en forening vil dog være berettiget til efterfølgende at oprette en ny basal erhvervskonto hos instituttet, hvis betingelserne efter forslaget til § 13 c er opfyldt. Instituttet

UDKAST

vil i denne situation kunne anmode den erhvervsdrivende eller foreningen om at redegøre særligt for, hvorfor denne nu har behov for en basal erhvervskonto. Hvis redegørelsen ikke er tilfredsstillende, vil instituttet kunne afvise at oprette kontoen i medfør af forslaget til § 13 c, stk. 4, nr. 5, fordi den erhvervsdrivende eller foreningen ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto.

Det foreslås i § 13 e, stk. 1, nr. 3, at et institut kan opsige en rammeaftale, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen har afgivet forkerte oplysninger for at få en basal erhvervskonto i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført et afslag.

Bestemmelsen vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor instituttet ville have været berettiget til at afslå at åbne en basal erhvervskonto, fordi betingelserne i den foreslåede § 13 c ikke var opfyldt. Som eksempel kan nævnes, at den erhvervsdrivende har givet urigtige oplysninger om sin erhvervsmæssige hovedaktivitet, jf. forslaget til § 13 c, stk. 2, nr. 1 eller 2. Det følger af forslaget til § 13 c, stk. 2, nr. 1, at den erhvervsdrivende skal have sin erhvervsmæssige hovedaktivitet i Danmark for at kunne få en basal erhvervskonto. Hvis en fremlæggelse af korrekte oplysninger om den erhvervsdrivende hovedaktivitet viser, at den erhvervsmæssige hovedaktivitet på ansøgningstidspunktet lå i udlandet, vil instituttet kunne opsige rammeaftalen.

Det følger af forslaget til § 13 e, stk. 1, nr. 4, at instituttet kan opsige rammeaftalen, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen ikke længere opfylder kravene i § 13 c, stk. 2.

Det foreslås i § 13 c, stk. 2, at institutter skal tilbyde en basal erhvervskonto til erhvervsdrivende og foreninger, der opfylder en række krav til tilknytning til Danmark. Som eksempel kan nævnes, at en erhvervsdrivende, skal have sin erhvervsmæssige hovedaktivitet i Danmark. Hvis de i stk. 2 nævnte forhold ændrer sig, så kravene om tilknytning til Danmark ikke længere er opfyldt, vil instituttet være berettiget til at opsige rammeaftalen.

Det følger af forslaget til § 13 e, stk. 1, nr. 5, at et institut kan opsige en rammeaftale, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen efterfølgende har åbnet en anden betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende tjenesteydelserne anført i § 13 a.

Det vil ikke være afgørende for opsigelsesadgangen efter den foreslåede bestemmelse, om den anden betalingskonto er en basal erhvervskonto. Opsigelsesadgangen vil finde anvendelse i alle tilfælde, hvor den anden betalingskonto gør det muligt at anvende de tjenesteydelser, der er nævnt i forslaget til § 13 a.

Bestemmelsen vil derimod ikke finde anvendelse, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen har oprettet en opsparingskonto eller en betalingskonto i et andet institut, hvor der kun er adgang til enkelte af de tjenesteydelser, der er nævnt i forslaget til § 13 a.

Det følger af forslaget til § 13 e, stk. 1, nr. 6, at et institut kan opsige en rammeaftale, hvis den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har begået strafbare handlinger mod instituttet, og instituttet derfor vil forhindre vedkommende i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal erhvervskonto.

Som eksempel kan nævnes, at en erhvervsdrivende eller forening misbruger sin ret til adgang til en basal erhvervskonto, fordi denne har udøvet strafbare handlinger mod instituttet, f.eks. dokumentfalsk, røveri eller hacking.

Ved personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne forstås ledelsen, øvrige ansatte eller personer, der i øvrigt har fuldmagt til at optræde på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.

Det følger af forslaget til § 13 e, stk. 1, nr. 7, at et institut kan opsige en rammeaftale, hvis den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne har optrådt anstødeligt eller til gene for instituttets øvrige kunder eller ansatte.

Bestemmelsen vil tydeliggøre, at institutter ikke vil skulle acceptere kunder, der eksempelvis optræder voldeligt eller forulemper de øvrige kunder i forbindelse med ekspedition i en filial eller groft forulemper instituttets ansatte. Bestemmelsen vil dog skulle fortolkes restriktivt, og institutter bør derfor som udgangspunkt først søge at finde andre løsninger, f.eks. ved at afskære den erhvervsdrivende eller foreningen fra personlig betjening og henvise denne til telefonisk kontakt med instituttet.

UDKAST

Ved personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne forstås ledelsen, øvrige ansatte eller personer, der i øvrigt har fuldmagt til at optræde på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.

Det følger af forslaget til § 13 e, stk. 1, nr. 8, at et institut kan opsig en rammeaftale om en basal erhvervskonto, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen groft eller gentagne gange har misligholdt sine forpligtelser i henhold til rammeaftalen over for instituttet.

Bestemmelsen vil give instituttet mulighed for at lukke den erhvervsdrivendes eller foreningens konto, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen har misligholdt deres forpligtelser i henhold til rammeaftalen over for instituttet. Det vil være en betingelse, at misligholdelsen kan betegnes som enten grov eller gentagen. Det vil derfor ikke være enhver misligholdelse, som vil kunne anvendes som begrundelse for et afslag på at åbne en basal erhvervskonto. Det vil bero på en konkret vurdering, om der foreligger et groft eller gentagen forhold. Som eksempel på gentagne forhold kan næves gentagne overtræk på en betalingskonto.

Forinden instituttet opsig en rammeaftale, forudsættes det, at instituttet har forsøgt at afhjælpe misligholdelsen ved mindre indgribende foranstaltninger. Som eksempel kan nævnes, at hvis misligholdelsen består i gentagne overtræk ved direkte debitering, hvor der ikke er dækning på kontoen for betalingerne, skal instituttet forsøge at begrænse den erhvervsdrivendes eller foreningens adgang til direkte debitering, inden instituttet opsig rammeaftalen.

Det følger af forslaget til § 13 e, stk. 1, nr. 9, at et institut kan opsig en rammeaftale, hvis instituttet har underrettet Hvidvasksekretariatet om transaktioner eller aktiviteter, der involverer den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne efter § 26, stk. 1, i hvidvaskloven.

Ved personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, forstås ledelsen, øvrige ansatte eller personer, der i øvrigt har fuldmagt til at optræde på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.

Efter § 26 i hvidvaskloven skal virksomheder og personer omfattet af loven omgående underrette Hvidvasksekretariatet, hvis virksomheden eller personen er vidende om, har mistanke om eller rimelig grund til at formode,

UDKAST

at en transaktion, midler eller en aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Underretningspligten gælder også ved mistanke, der er opstået i forbindelse med forsøg på at foretage en transaktion eller aktivitet eller ved en henvendelse fra en potentiel kunde med ønske om gennemførelse af en transaktion eller aktivitet.

Det er ikke hensigten, at den underretningspligtige skal gå ind i en nærmere strafferetlig vurdering af forholdet. De virksomheder og personer, der er omfattet af hvidvaskloven, skal derimod se på, om der er forhold, der er atypiske i forhold til normale kundeforhold, herunder om transaktionen vedrører beløbsstørrelser eller betalingsmåder, der i den konkrete sammenhæng forekommer atypiske. Det kan også være, at der ikke umiddelbart er tale om noget atypisk, men at virksomheden eller personen er i besiddelse af andre oplysninger, der konkret giver anledning til mistanke. På baggrund af en samlet vurdering med udgangspunkt i den underretningspligtiges kendskab til sit sagsområde må den pågældende tage stilling til, om der er en mistanke, der skal underrettes om.

For yderligere beskrivelser af indholdet af forpligtelsen til at foretage underretning henvises der til afsnit 3.7 i de almindelige bemærkninger i forslag hvidvaskloven, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 41 som fremsat, side 41, samt til bemærkningerne til hvidvasklovens § 26, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 41 som fremsat, side 127.

Det følger af forslaget til § 13 e, stk. 1, nr. 10, at et institut kan opsi en rammeaftale, hvis der er forekommet grov eller gentagen sammenblanding af midler mellem den erhvervsdrivende eller foreningen og ejere af virksomheden eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.

Ved sammenblanding af midler forstås, at midler, der tilhører to forskellige personer, herunder juridiske personer, indsættes på samme konto. Dette omfatter for eksempel indsættelse af en virksomheds midler på ejerens privatkonto eller omvendt.

Ved personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne forstås ledelsen, øvrige ansatte eller personer, der i øvrigt har fuldmagt til at optræde på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne.

UDKAST

Det vil være en betingelse for, at der kan ske opsigelse efter den foreslåede bestemmelse, at sammenblandingen vil kunne betegnes som grov eller gentagen. Som udgangspunkt vil en enkeltstående sammenblanding ikke kunne begrunde en opsigelse, medmindre denne sammenblanding vil kunne betegnes som grov, f.eks. fordi sammenblandingen er sket for at unddrage beskatning.

Den følger af forslaget til § 13 e, stk. 1, nr. 11, at et institut kan opsi en rammeaftale hvor instituttet har en pligt til at afbryde eller afvikle forretningsforbindelsen efter § 14, stk. 5, og § 15 i hvidvaskloven.

Det er fastsat i hvidvasklovens § 14, stk. 5, at hvis kundekendskabsprocedurerne i § 11, stk. 1, nr. 1-4, samt stk. 2 og 3, ikke kan opfyldes, skal en etableret forretningsforbindelse afbrydes eller afvikles, og der må ikke gennemføres yderligere transaktioner.

Det er desuden i hvidvasklovens § 15 fastsat, at hvis de kundekendskabsoplysninger, som er indhentet i medfør af hvidvasklovens kapitel 3, er utilstrækkelige og ikke kan ajourføres, skal der træffes passende foranstaltninger for at imødegå risikoen for hvidvask og terrorfinansiering, herunder overvejes om kundeforholdet skal afvikles.

Afvikling af en forretningsforbindelse er et stort indgreb over for den enkelte kunde, hvorfor adgangen til at afvikle en forretningsforbindelse skal afvejes over for kundens interesse i at bevare kundeforholdet. I tilfælde, hvor en kunde ikke ønsker at bidrage til kontrol af sin identitet, skal virksomheden eller personen forsøge på anden måde at klarlægge kundens identitet eller i øvrigt træffe andre passende risikobegrænsende foranstaltninger, hvilket kan være øget overvågning af kunden, begrænsning i kundens mulighed for nye produkter m.v. Dette betyder, at virksomheder og personer, som er omfattet af hvidvaskloven, kun med hjemmel i denne kan afvikle en forretningsforbindelse, hvis det, når alle muligheder for at gennemføre kundekendskabsprocedurerne er udtømt, fortsat ikke er muligt at gennemføre kundekendskabsprocedurerne.

For yderligere beskrivelser af indholdet af forpligtelsen til at afbryde eller afvikle en forretningsforbindelse efter hvidvaskloven, henvises der til afsnit 3.5.3 i de almindelige bemærkninger i forslag til hvidvaskloven, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 41 som fremsat, side 35, samt til bemærkningerne til hvidvasklovens §§ 14 og 15, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 41 som fremsat, side 106-110.

UDKAST

Det fremgår af forslaget til § 13 e, stk. 2, 1. pkt., at et institut, der opsiges en rammeaftale, efter stk. 1, vederlagsfrit skal meddele den erhvervsdrivende eller foreningen begrundelsen for opsigelsen i papirform eller på andet varigt medium med mindst 2 måneders varsel.

Det vil derfor ikke være berettiget at opkræve vederlag for begrundelsen for opsigelsen.

Varigt medium er defineret som et middel, som sætter en forbruger, en erhvervsdrivende eller en forening i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger. Dette følger af § 2, nr. 11, i lov om betalingskonti, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Det fremgår af forslaget til § 13 e, stk. 2, 2. pkt., at en opsigelse begrundet i en af betingelserne anført i stk. 1, nr. 1, 3, 6, 9 eller 11, har øjeblikkelig virkning.

Forslaget vil udgøre en undtagelse fra hovedreglen i 1. pkt., hvorefter en opsigelse skal ske med mindst 2 måneders varsel. Efter det foreslåede stk. 1, nr. 1, vil et institut kunne opsiges en rammeaftale, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen har anvendt erhvervskontoen til strafbare formål. Efter det foreslåede stk. 1, nr. 3, vil et institut kunne opsiges en rammeaftale, hvis den erhvervsdrivende eller foreningen har afgivet forkerte oplysninger for at få en basal erhvervskonto i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført et afslag. Efter det foreslåede stk. 1, nr. 6, vil et institut kunne opsiges rammeaftalen, hvis den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne, har begået strafbare handlinger mod instituttet, og instituttet derfor vil forhindre vedkommende i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal erhvervskonto. Efter det foreslåede stk. 1, nr. 9, vil et institut kunne opsiges rammeaftalen, hvis instituttet har underrettet Hvidvasksekretariatet om transaktioner eller aktiviteter, der involverer den erhvervsdrivende eller ejere heraf, foreningen, eller personer, der optræder på den erhvervsdrivendes eller foreningens vegne efter § 26, stk. 1, i hvidvaskloven. Efter det foreslåede stk. 1, nr. 11, vil et institut kunne opsiges rammeaftalen, hvis instituttet har en pligt til at afbryde eller afvikle forretningsforbindelsen efter § 14, stk. 5, og § 15 i hvidvaskloven.

UDKAST

Det fremgår af forslaget til § 13 e, stk. 3, at en opsigelse skal indeholde nærmere oplysninger om den erhvervsdrivendes eller foreningens mulighed for at påklage afgørelsen til et klagenævn, jf. § 13 f.

Forslaget vil indebære, at en erhvervsdrivende eller en forening sammen med en afgørelse om opsigelse vil modtage oplysninger om klageadgang til et klagenævn.

Det fremgår af forslaget til § 13 e, stk. 4, at begrundelsen, jf. stk. 2, 1. pkt., kan udelades af hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden, eller hvis det er nødvendigt for at sikre fortrolighed om underretninger i henhold til hvidvaskloven.

Som eksempel på det sidste kan nævnes, at institutter efter § 38, stk. 1, i hvidvaskloven har pligt til at hemmeligholde, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, i hvidvaskloven, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, i hvidvaskloven.

Vurderingen af om et institut kan opsiges en rammeaftale uden begrundelse af hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden vil ikke kunne foretages af instituttet alene, men vil også skulle involvere en offentlig myndighed. De nævnte undtagelsesadgange skal fortolkes meget restriktivt.

Til § 13 f

Det foreslås i § 13 f, at et institut skal etablere en klageordning samt være tilsluttet et uafhængigt, landsdækkende klagenævn, som institutterne skal oprette.

Den foreslåede bestemmelse i § 13 f indebærer, at de omfattede systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) skal etablere en klageordning. Det enkelte institut skal således etablere en administrativ ordning, hvorefter instituttet kan behandle og svare på de klager, som instituttet modtager over afslag på eller opsigelse af en rammeaftale om en basal erhvervskonto. Klager over en basal erhvervskonto er ikke omfattet af bekendtgørelse om den klageansvarlige og finansielle virksomheders håndtering af klager. Bekendtgørelsen vil dog kunne tjene til inspiration i forbindelse med instituttets udformning af adgangen til at klage over en basal erhvervskonto.

Den foreslåede § 13 c vil regulere, i hvilke situationer et institut skal tilbyde en erhvervsdrivende eller en forening en basal erhvervskonto i

danske kroner.

Den foreslåede § 13 e vil regulere, hvornår et institut kan opsig en rammeaftale med en erhvervsdrivende eller en forening, der giver adgang til en basal erhvervskonto.

Det pålægges de omfattede systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) at være tilsluttet ét uafhængigt, landsdækkende klagenævn, som institutterne pålægges at oprette. Forpligtelsen gælder uanset, om instituttet er medlem af en brancheforening, som er medstifter af klagenævnet. Det private klagenævn skal behandle civile tvister om afslag på eller opsigelse af en rammeaftale om en basal erhvervskonto. Det vil sige forhold, som er reguleret af forslaget til § 13 c og § 13 e. Den erhvervsdrivende eller foreningen skal først have rettet skriftlig henvendelse til instituttets klageordning og forgæves have forsøgt få en tilfredsstillende løsning med instituttet, inden den erhvervsdrivende eller foreningen kan klage til klagenævnet.

Det forudsættes, at institutterne alene opretter et enkelt klagenævn. Udgifterne til etablering og drift af klagenævnet vil skulle finansieres af institutterne. Institutterne står selv for oprettelsen af klagenævnet, ligesom institutterne selv tilrettelægger driften af nævnet.

Der foreslås med lovforslaget ikke en frist for at indbringe en afgørelse truffet af et institut for klagenævnet. Det vil derfor være op til klagenævnet at vurdere, om en erhvervsdrivende eller forening, der indbringer et instituts afgørelse meget sent, har fortabt sin ret til at anfægte afgørelsen i henhold til formueretlige grundsætninger om passivitet, eller om der er indtrådt forældelse efter forældelsesloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 19, stk. 1 og 2, i lov om betalingskonti)

Det fremgår af den gældende § 19, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalingskonti, at reaktioner givet efter § 14, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse, skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af navnet på betalingstjenesteudbyderen. Der kan dog forekomme undtagelser til dette, jf. § 19, stk. 3.

UDKAST

Af § 19, stk. 1, 2. pkt., fremgår det, at virksomheden skal offentliggøre de samme oplysninger som omfattet af stk. 1 på sin eventuelle hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme. Offentliggørelsen skal ske hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v.

Af § 19, stk. 2, 1. pkt. fremgår det, at hvis Finanstilsynet har overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og der er afsagt fældende dom eller vedtaget bøde, skal Finanstilsynet offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 3. Hvis dommen ikke er endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen, jf. § 19, stk. 2, 2. pkt.

Af § 19, stk. 2, 3. pkt., fremgår det, at virksomhedens offentliggørelse skal ske på virksomhedens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter at der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v.

Lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet den 3. januar 2018 ved ikrafttrædelse af lov om kapitalmarkeder, jf. lov nr. 650 af 8. juni 2017.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem § 19, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt., og henvisningen til lov om værdipapirhandel m.v. Der skal således ikke henvises til lov om værdipapirhandel m.v., da loven er ophævet, hvorimod der skal henvises til lov om kapitalmarkeder, som har erstattet lov om værdipapirhandel m.v.

Det foreslås i § 19, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt., at ændre »lov om værdipapirhandel m.v.« til »lov om kapitalmarkeder«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet ved § 258, stk. 2, i lov nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder.

Ændringen medfører, at § 19, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt., rettelig henviser til lov om kapitalmarkeder i stedet for lov om værdipapirhandel m.v., som betyder, at ved offentliggørelsen skal lov om kapitalmarkeder iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse.

Formålet med ændringen er således at rette henvisningen i § 19, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt., i lov om betalingskonti, fra lov om værdipapirhandel m.v. til lov om kapitalmarkeder. Ændringen vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 12 (§ 25, stk. 1, i lov om betalingskonti)

Det fremgår af den gældende § 25 stk. 1, i lov om betalingskonti, at overtrædelse af en række af lovens bestemmelser straffes med bøde.

Det foreslås i § 25, *stk. 1*, at indsætte en henvisning til § 13 b.

Med den foreslåede ændring vil overtrædelser af forslaget til § 13 b kunne straffes med bøde.

En overtrædelse af forslaget til § 13 b vil omfatte den situation, hvor et institut ikke stiller de oplysninger, der er nævnt i forslaget til § 13 b, nr. 1-3, til rådighed for erhvervsdrivende eller foreninger om den basale erhvervskonto, som instituttet udbyder, eller ikke stiller oplysningerne til rådighed vederlagsfrit. Ansvarssubjektet vil være det institut, der er forpligtet til at give oplysningerne i det foreslåede § 13 b, jf. § 25, stk. 4, i den gældende lov om betalingskonti.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten til lovens titel i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende fodnote til lov om finansiel virksomhed indeholder en opregning af de direktiver og forordninger, som lov om finansiel virksomhed gennemfører.

Fodnoten blev nyaffattet ved § 1, nr. 1, i lov nr. 641 af 19. maj 2020 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love, hvor ophævede direktiver og forordninger og mellemliggende ændringsdirektiver udgik af fodnoten. Henvisningen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter (BRRD I) udgik også i den forbindelse, uden at det var hensigten. Det foreslås derfor at genindføre henvisningen ved, i *fodnoten* til lovens titel *1. pkt.*, at indsætte efter »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014

UDKAST

(DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, « »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter (BRRD),«.

Med dette lovforslag gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver, (Daisy Chains-direktivet). Fodnoten til lov om finansiel virksomheds titel skal således som følge heraf opdateres.

Det foreslås derfor også i *fodnoten* til lovens titel *1. pkt.* at ændre »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/2556 af 14. december 2022, EU-Tidende 2022, nr. L 333, side 153-163« til »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/2556 af 14. december 2022, EU-Tidende 2022, nr. L 333, side 153-163, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, EU-Tidende, L af 22. april 2024«.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af fodnoten til lov om finansiel virksomhed, at loven gennemfører dele af Daisy Chains-direktivet, ligesom det igen vil fremgå af fodnoten, at loven gennemfører dele af BRRD.

Til nr. 2 (§ 5, stk. 1, nr. 57, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5 lov om finansiel virksomhed indeholder den centrale begrebsterminologi, der anvendes i loven.

Likvidationsenheder er ikke i dag defineret i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 57, at indsætte en definition af en likvidationsenhed som (a) en virksomhed, som ifølge en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 259 skal tages under konkursbehandling, (b) en virksomhed, som ifølge en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260 skal tages under konkursbehandling, og (c) en virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, og som er omfattet af en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260, for hvilken der ikke fastsættes udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. § 24, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse er ny og vil definere likvidationsenheder i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen vil implementere artikel 1, nr. 1, i Daisy Chains-direktivet, som indsætter artikel 2, stk. 1, nr. 83aa, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (BRRD I). Der er tale om en direktivnær implementering.

For så vidt angår kriterierne i pkt. a og b i den foreslåede bestemmelse, skal Finanstilsynet udarbejde, vedtage og vedligeholde afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, jf. §§ 259 og 260 i lov om finansiel virksomhed. Vedtagelsen sker efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. I planerne skal Finanstilsynet blandt andet fastlægge en afviklingsstrategi for de enkelte virksomheder, der kan undergives afviklingsforanstaltninger. Dette indebærer en angivelse af de afviklingstiltag, som vurderes anvendelige til brug for en given virksomheds afvikling, jf. § 12 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Vurderes virksomheden ikke at ville opfylde afviklingsbetingelserne, jf. § 4, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, må afviklingsplanen eller koncernafviklingsplanen forventes at indeholde en beskrivelse af, at virksomheden vil blive afviklet ved konkursbehandling. Hvis dette er tilfældet, vil virksomheden opfylde kriterierne i pkt. a eller b i den foreslåede bestemmelse alt efter, om virksomheden er omfattet af en afviklingsplan eller af en koncernafviklingsplan.

For så vidt angår kriteriet i pkt. c i den foreslåede bestemmelse, kan en afviklingsstrategi indebære udøvelsen af Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser ved brug af bail-in-værktøjet, dvs. Finansiell Stabilitets nedskrivning eller konvertering til ejerskabsinstrumenter af krav mod en virksomhed, som er taget under afvikling, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Hvis afviklingsplanen ikke fastsætter udøvelse af denne nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse for en virksomhed, som indgår i en afviklingskoncern, og som ikke selv er en afviklingsenhed, vil virksomheden opfylde kriteriet i pkt. c i den foreslåede bestemmelse.

Baggrunden for at definere likvidationsenheder er også, at afviklingsmyndighederne skal have fokus på at identificere likvidationsenheder i forbindelse med afviklingsplanlægningen. Afviklingsmyndighederne bør foretage en passende vurdering af de enkelte virksomheder, som kan undergives afviklingsforanstaltninger, når de udarbejder afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner. Det er i den

UDKAST

forbindelse centralt at fastslå, om en virksomhed udøver kritiske funktioner. Uden at det berører vurderingen af virksomhedens betydning på nationalt eller regionalt plan, forventes det også, at der foretages en analyse af den potentielle likvidationsenheds relevans i en afviklingskoncern. En virksomhed, der udgør en væsentlig del af en afviklingskoncerns samlede risikoeksponering, eksponeringsmål bag gearingsgraden eller driftsindtægter bør som udgangspunkt ikke identificeres som en likvidationsenhed. Omvendt vil afviklingsmyndighederne kunne betragte en virksomhed som en likvidationsenhed, hvis det i henhold til afviklingsplanen er muligt og troværdigt, at virksomheden vil blive undergivet konkursbehandling, eller hvis afviklingsplanen ikke fastsætter udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser for virksomheden ved brug af bail-in-værktøjet.

Til nr. 3 (§ 38, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 38, stk. 1, at en finansiel virksomhed, der ønsker at etablere en filial i et andet land, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med de oplysninger om filialen, der er opregnet i nr. 1-5.

Bestemmelsen blev ændret med § 335, nr. 61, i lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, hvor et nummer i bestemmelsen relateret til forsikringsvirksomhed blev ophævet som en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed ved lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslås i § 38, stk. 1, nr. 4, at ændre »ledelse,« til: »ledelse og«.

Forslaget vil rette op på en fejl, hvor der ved ophævelse af et nummer ikke samtidig blev indsat et »og« i § 38, stk. 1, nr. 4.

Forslaget har til formål at præcisere, at der er tale om kumulative betingelser. Forslaget vil ikke medføre materielle ændringer.

Til nr. 4 (§ 40, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 40, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed, der ønsker at etablere en dattervirksomhed (der er et kreditinstitut eller et investeringsselskab) i et

UDKAST

land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med, skal have Finanstilsynets tilladelse hertil.

Inden vedtagelsen af lov nr. 718 af 13. juni 2023 om finansiel virksomhed indgik forsikringsvirksomhed sammen med kreditinstitut og investeringsselskaber som en type af datterselskab, hvor etablering kræver tilladelse fra Finanstilsynet.

Ved en fejl blev forsikringsvirksomhed taget ud af bestemmelsen i forbindelse med, at reguleringen af forsikringsvirksomhed blev taget ud af lov om finansiel virksomhed, jf. § 335, nr. 71, i lov om forsikringsvirksomhed. Det følger af bemærkningerne, at ændringen var en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), Tillæg A, L88 som fremsat, s. 638.

Ændringen har forårsaget den utilsigtede materielle ændring, at situationen, hvor en finansiel virksomhed ønsker at etablere en dattervirksomhed, som er en forsikringsvirksomhed, ikke længere er omfattet af § 40 i lov om finansiel virksomhed.

En finansiel virksomheds etablering af en dattervirksomhed, som er en forsikringsvirksomhed, er heller ikke omfattet af § 64 i lov om forsikringsvirksomhed, da denne bestemmelse omhandler situationen, hvor det er en forsikringsvirksomhed, som ønsker at etablere en dattervirksomhed i et land uden for Den Europæiske Union.

Det foreslås derfor i § 40, stk. 1, 1. pkt., at ændre »kreditinstitut eller et investeringsselskab« til »kreditinstitut, et investeringsselskab eller en forsikringsvirksomhed«.

Ændringen vil medføre, at ordlyden af bestemmelsen bringes tilbage til den tidligere ordlyd, og formålet med ændringen er at genetablere retstilstanden, som den var, inden forsikringsvirksomhed ved en fejl udgik af bestemmelsen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at en finansiel virksomhed, der ønsker at etablere en dattervirksomhed, der er en forsikringsvirksomhed, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med, igen skal have Finanstilsynets tilladelse hertil.

UDKAST

Til nr. 5 (§ 56 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 56 a i lov om finansiel virksomhed, at Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse og brug af attester om erstatningskrav for skader, som berører et forsikret køretøj, for forsikringselskaber, der har tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed.

En enslydende bestemmelse findes i § 71 a i lov om forsikringsvirksomhed.

Både § 56 a i lov om finansiel virksomhed og § 71 a i lov om forsikringsvirksomhed er indført med hhv. § 1, nr. 3, og § 9, nr. 1, i lov nr. 1546 af 12. december 2023.

Det følger af bemærkningerne til § 56 a, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg B, tillægsbetænkning over L38, s. 3, at § 56 a er indført for at kunne gennemføre artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (motorkøretøjsforsikringsdirektivet).

Af bemærkningerne til forslaget til § 56 a fremgår det, at §§ 55-60 a i lov om finansiel virksomhed i medfør af § 335, nr. 81, i lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed ophæves pr. 1. januar 2024, som en konsekvens af at reguleringen af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed til lov om forsikringsvirksomhed. Det følger endvidere af bemærkningerne til forslaget til § 56 a, at denne bestemmelse derfor ville blive ophævet pr. 1. januar 2024, og at bestemmelsen ville blive erstattet af den foreslåede tilsvarende § 71 a i lov om forsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen i § 56 a er indført for at sikre rettidig implementering af motorkøretøjsforsikringsdirektivet. Rettidig implementering indebærer, at bestemmelsen skulle træde i kraft den 23. december 2023. Lov om forsikringsvirksomhed var på tidspunktet for fremsættelse af lov nr. 1546 af 12. december 2023 allerede vedtaget. Af lovtekniske årsager blev bestemmelsen således indført i lov om finansiel virksomhed med henblik på, at bestemmelsen skulle ophæves igen fra 1. januar 2024, hvor lov om forsikringsvirksomhed trådte i kraft.

Et lovforslag kan imidlertid ikke tage højde for bestemmelser, der ikke er vedtaget endnu, hvorfor § 335, nr. 81, i lov nr. 718 af 13. juni 2023 om

UDKAST

forsikringsvirksomhed, der ophæver §§ 50-60 a i lov om finansiel virksomhed, ikke kunne tage højde for § 56 a i lov om finansiel virksomhed, der hverken var fremsat eller vedtaget, da lov om forsikringsvirksomhed blev vedtaget. Som følge heraf er § 56 a i lov om finansiel virksomhed ikke ophævet.

I medfør af § 56 a er bekendtgørelse om udstedelse og brug af attester om erstatningskrav for forsikringselskaber der har tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed udstedt.

Det foreslås derfor at ophæve § 56 a. Det foreslås af ordensmæssige hensyn og for at undgå tvivl. Reguleringen af forsikringsvirksomhed er udskilt fra lov om finansiel virksomhed med lov om forsikringsvirksomhed, og forslaget har således til formål at foretage den ændring, der allerede var tiltænkt ved indsættelsen af § 56 a, og er således også en konsekvens af udskillelsen af forsikringsvirksomhed fra lov om finansiel virksomhed.

Der er i § 322 i lov om forsikringsvirksomhed indsat en overgangshjemmel, der skal sikre, at bekendtgørelse om udstedelse og brug af attester om erstatningskrav for forsikringselskaber der har tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed ikke bortfalder ved ophævelsen af § 56 a.

Da § 56 a ikke er ophævet i lov om finansiel virksomhed, foreslås det også, at der i § 16, stk. 7, indsættes en overgangsbestemmelse.

Der henvises til lovforslagets § 16, stk. 7, samt de specielle bemærkningerne hertil.

Til nr. 6 (§ 74 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 74, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at bestyrelsesformanden skal sørge for, at bestyrelsen holder møde, når dette er nødvendigt, og at denne skal påse, at samtlige medlemmer indkaldes. Ethvert medlem af bestyrelsen, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar i en finansiel virksomhed kan forlange, at bestyrelsen indkaldes. En direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har ret til at deltage i og udtale sig ved bestyrelsesmøder, medmindre bestyrelsen i den enkelte sag træffer anden bestemmelse.

UDKAST

Det følger af den gældende § 74, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at eksterne revisorer, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har pligt til at deltage i bestyrelsens behandling af de pågældende sager, såfremt det ønskes af blot ét bestyrelsesmedlem.

Det følger af den gældende § 74, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at der over forhandlingerne i bestyrelsen skal føres protokol, der underskrives af samtlige tilstedeværende medlemmer. Et bestyrelsesmedlem, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef eller den ansvarshavende aktuar, der ikke er enig i bestyrelsens beslutning, har ret til at få sin mening indført i protokollen.

Det foreslås at den ansvarshavende aktuar udgår af bestemmelsen.

Det foreslås således i § 74, stk. 1, 2. og 3. pkt., at ændre »en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar« til »en ekstern revisor og den interne revisionschef«.

I § 74, stk. 2, foreslås det at ændre »Eksterne revisorer, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar« til »Eksterne revisorer og den interne revisionschef«, og i § 74, stk. 3, foreslås det at ændre »en ekstern revisor, den interne revisionschef eller den ansvarshavende aktuar« til »en ekstern revisor eller den interne revisionschef«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomheder, ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed. Det fremgår af bemærkningerne til lov om forsikringsvirksomhed, at § 97 i lov om forsikringsvirksomhed viderefører § 74, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, og at § 98 i lov om forsikringsvirksomhed viderefører § 74, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), Tillæg A, L 88 som fremsat, side 262 og 263.

Til nr. 7 (§ 75, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 75, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at kravet om, at den finansielle virksomhed straks skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for den finansielle virksomheds fortsatte drift, og at den finansielle virksomhed hurtigst muligt skal meddele Finanstilsynet oplysninger, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn, jf. § 75, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, gælder

UDKAST

tilsvarende for det enkelte medlem af bestyrelsen, en direktør og den ansvarshavende aktuar i en finansiel virksomhed.

Det følger af den gældende § 75, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at hvis et medlem af en finansiel virksomheds bestyrelse eller direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar må formode, at den finansielle virksomhed ikke opfylder kapitalkravene efter § 126 a, stk. 2-6, kapitalgrundlagskravet efter artikel 92, stk. 1, minimumskapitalkravet i artikel 93 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter (CRR) eller solvensbehovet efter § 124, stk. 2, skal den pågældende straks meddele dette til Finanstilsynet.

Det foreslås i § 75, stk. 2, at ændre »bestyrelsen, en direktør og den ansvarshavende aktuar« til »bestyrelsen og en direktør«.

Det foreslås i § 75, stk. 3, at ændre »direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar« til »direktion eller den eksterne revision«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomheder, ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed. Det fremgår af bemærkningerne til lov om forsikringsvirksomhed, at § 138 i lov om forsikringsvirksomhed viderefører § 75 i lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), Tillæg A, L 88 som fremsat, side 336.

Til nr. 8 (§ 106 d, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 106 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at depotselskaber ikke kan delegerer opgaver omfattet af § 106 a, stk. 1, og § 106 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, til tredjemand.

Af § 106 d, stk. 6, fremgår det, at levering af ydelser via værdipapirafviklingssystemer, der er omfattet af reglerne i kapitel 18 i lov om værdipapirhandel m.v., og levering af ydelser via tredjelands værdipapirafviklingssystemer ikke anses som delegation af depotselskabets opgaver.

Lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet den 3. januar 2018 ved ikrafttrædelse af lov om kapitalmarkeder, jf. lov nr. 650 af 8. juni 2017.

UDKAST

Ifølge bemærkningerne til §§ 163-174, jf. Folketingstidende 2016-17 (1. samling), tillæg A, L 155 som fremsat, side 263-272, ses reglerne i kapitel 18 i lov om værdipapirhandel videreført i kapitel 31 i lov om kapitalmarkeder.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem § 106 d, stk. 6, og henvisningen til lov om værdipapirhandel m.v. Der skal således ikke henvises til kapitel 18 i lov om værdipapirhandel m.v., da loven er ophævet, hvorimod der skal henvises til kapitel 31 i lov om kapitalmarkeder, som har erstattet lov om værdipapirhandel m.v.

Det foreslås i § 106 d, stk. 6, at ændre »kapitel 18 i lov om værdipapirhandel m.v.« til »kapitel 31 i lov om kapitalmarkeder«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet ved § 258, stk. 2, i lov nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder.

Ændringen medfører, at § 106 d, stk. 6, rettelig henviser til lov om kapitalmarkeder i stedet for lov om værdipapirhandel m.v., hvilket vil medføre, at levering af ydelser via værdipapirafviklingssystemer, der er omfattet af reglerne i kapitel 31 i lov om kapitalmarkeder, ikke anses som delegation af depotselskabets opgaver.

Den foreslåede ændring vil medføre, at levering af ydelser via værdipapirafviklingssystemer, der er omfattet af reglerne i kapitel 31 i lov om kapitalmarkeder og levering af ydelser via tredjelandes værdipapirafviklingssystemer ikke anses som delegation af depotselskabets opgaver. Det betyder, at der ikke skal indgås en aftale om delegation med værdipapirafviklingssystemet, før depotbanken kan overdrage en UCITS' kontanter eller finansielle instrumenter til værdipapirafviklingssystemet med henblik på afvikling af indgåede handler. Formålet med den foreslåede ændring er at sikre, at henvisningen til reglerne om værdipapirafviklingssystemer bliver korrekt. Forslaget vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

Lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet den 3. januar 2018, jf. § 258, stk. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder. Reglerne i kapitel 18 i lov om værdipapirhandel m.v., som omfattede §§ 57-57 f, er videreført i kapitel 31 i lov om kapitalmarkeder, bortset fra § 57 a i lov om værdipapirhandel m.v., som er videreført i kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder og omhandler

UDKAST

registrerede betalingssystemer. Da § 106 d, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed vedrører levering af tjenesteydelser via værdipapirafviklingssystemer, er det kun relevant at henvise til kapitel 31 i lov om kapitalmarkeder, som omhandler disse.

Til nr. 9 (§ 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet i en finansiel virksomhed, der ikke er en sparekasse, revisorer og granskingsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, ansvarshavende aktuarer samt øvrige ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med, jf. dog stk. 3. Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingvirksomheder.

Det foreslås i § 117, stk. 1, 1. pkt., at »ansvarshavende aktuarer« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomheder, ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed. Det fremgår af bemærkningerne til lov om forsikringsvirksomhed, at § 82 i lov om forsikringsvirksomhed viderefører § 75 i lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), Tillæg A, L 88 som fremsat, side 241.

Til nr. 10 (§ 175 g, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 175 g, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at en modervirksomhed, som er en finansiel holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i Danmark, skal godkendes af Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet.

Den gældende § 175 g, stk. 14, angiver at § 175 g, stk. 1-13, ikke finder anvendelse for investeringsforvaltningsholdingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 14, i lov om finansiel virksomhed.

UDKAST

Af § 5, stk. 1, nr. 14, i lov om finansiel virksomhed, fremgår definitionen af eksponering, som er summen af alle de mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, og kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder.

Af § 5, stk. 1, nr. 12, i lov om finansiel virksomhed, fremgår definitionen af en investeringsforvaltningsholdingvirksomhed, som er en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive investeringsforvaltningsvirksomhed.

Det er således § 5, stk. 1, nr. 12, der indeholder definitionen af en investeringsforvaltningsholdingvirksomhed.

Det foreslås i § 175 g, stk. 14, at »nr. 14« ændres til »nr. 12«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at § 175 g, stk. 14, vil henvise til den rette definitionsbestemmelse for investeringsforvaltningsholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 12.

Til nr. 11 (§ 198, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 198, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder omfattet af § 79 a, stk. 1, årligt skal foretage indberetninger til Finanstilsynet af oplysninger relateret til de forpligtelser til at opstille måltal og udarbejde politikker for det underrepræsenterede køn i ledelsen, der følger af § 79 a.

Det foreslås i § 198, stk. 3, 1. pkt., at ændre »Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder« til »Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder«.

Forslaget indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder udgår af bestemmelsen.

Det foreslåede er en konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomheder ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed.

UDKAST

Til nr. 12 (§ 243 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 243 d, stk. 1, at et påbud fra Finanstilsynet i medfør af §§ 243 a-243 c ikke i sig selv udgør en fyldestgørelsesgrund eller insolvensbehandling som defineret i § 58 h, stk. 1, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v., såfremt den berørte virksomhed fortsat opfylder kontraktens væsentlige materielle forpligtelser, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og krav om sikkerhedsstillelse.

Af § 58 h, stk. 1, 2. pkt., fremgår det, at ved insolvensbehandling forstås konkurs, rekonstruktionsbehandling, insolvent dødsboskifte, gældssanering samt andre danske og udenlandske former for likvidation og saneringsforanstaltninger begrundet i skyldnerens insolvens, som defineret i artikel 2, nr. 1, litra j og k, i direktiv 2002/47/EF.

Lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet den 3. januar 2018, jf. § 258, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder. Definitionen af insolvensbehandling i § 58 h, stk. 1, 2. pkt., er videreført i § 5, nr. 7, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i § 243 d, stk. 1, at ændre »§ 58 h, stk. 1, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.« til »§ 5, nr. 7, i lov om kapitalmarkeder«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at henvisningen til definitionen af insolvensbehandling i § 243 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed rettes til § 5, nr. 7, i lov om kapitalmarkeder, så der ikke længere henvises til § 58 h, stk. 1, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ikrafttrædelsen af lov om kapitalmarkeder, der erstatter og viderefører mange af de hidtil gældende regler i lov om værdipapirhandel m.v. Ændringen har til formål at sikre, at henvisningen til definitionen af insolvensbehandling i bestemmelsen er korrekt. Ændringen vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 13 (§ 245 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Ifølge den gældende § 245 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal et pengeinstitut og et realkreditinstitut have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at virksomheden inden for 24 timer kan tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger umiddelbart forud for eller i

UDKAST

forbindelse med en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, eller når betingelserne i § 272 er opfyldt.

I bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab, som er udstedt i medfør af § 245 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, er der i § 7, stk. 3, fastsat pligt til indsendelse af oplysninger om balancer og opgørelser inden for 12 timer og i § 7, stk. 4, fastsat pligt til indsendelse af oplysninger om seriebalancer inden for 24 timer.

En egentlig pligt til at indsende oplysninger inden for bestemte frister følger imidlertid ikke af den gældende § 245 a, stk. 1, idet bestemmelsen alene stiller krav om, at virksomhedernes sagsgange og systemer skal understøtte tilvejebringelsen af oplysninger i de foreskrevne situationer, inden for en frist på 24 timer. Derudover giver bemyndigelsesbestemmelsen i den gældende § 245 a, stk. 4, alene ret til at fastsætte bestemmelser om karakteren af oplysningerne samt tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre, at indsendelsen kan ske, og det er således usikkert, om bemyndigelsen omfatter fastsættelsen af en indsendelsespligt i en bekendtgørelse. Det vurderes dog, at denne usikkerhed ikke har haft konsekvenser i praksis i forbindelse med krisehåndtering af nødlidende finansielle virksomheder.

Det foreslås at nyaffatte § 245 a, stk. 1. Efter den foreslåede bestemmelse skal et pengeinstitut og et realkreditinstitut, samt dattervirksomheder heraf, på anmodning fra Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet, senest 12 timer efter dagsafslutning, indsende de nødvendige oversigter og oplysninger til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, til brug for en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, når Finanstilsynet kan anvende beføjelserne i § 243 a-c, eller til brug for udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelsen, jf. § 272. Seriebalancer for realkreditinstitutter skal dog indsendes senest 24 timer efter dagsafslutning, jf. 1. pkt.

Det foreslåede vil medføre en egentlig pligt for pengeinstitutter og realkreditinstitutter til at indsende de nødvendige oversigter og oplysninger til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, senest 12 timer efter dagsafslutning. Seriebalancer for realkreditinstitutter vil dog skulle indsendes senest 24 timer efter dagsafslutning.

UDKAST

Ved dagsafslutning forstås det tidspunkt på døgnet, hvor bogføringen af virksomhedens transaktioner finder sted i virksomhedens systemer eller i en fælles datacentral, hvis virksomheden har indgået aftale med en sådan. Forslaget tager hensyn til, at realkreditinstitutter opstiller seriebalancer for de enkelte obligationsserier. Ved tilvejebringelsen af en seriebalance uden for de planlagte rapporteringsterminer vil der være et større skønselement, herunder i forbindelse med opgørelsen af tab, sammenlignet med en sædvanlig måneds- eller ultimobalance. Med den foreslåede længere frist for indsendelse af serieregnskaber, afsættes der tid til at foretage dette skøn. Fristerne på 12 og 24 timer regnes fra afslutningen af bogføringen.

Den foreslåede § 245 a, stk. 1, har til formål at sikre det hjemmelsmæssige grundlag for indsendelsespligten. De gældende krav i § 245 a, stk. 1, til selve indretningen af virksomhedernes sagsgange og systemer foreslås videreført i § 245 a, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

De oplysninger og oversigter, der som minimum vil skulle tilvejebringes, omfatter bl.a. en ajourført balance, en redegørelse for virksomhedens finansielle stilling, en oversigt over aktivernes bogførte værdi og en oversigt over balanceførte og ikke-balanceførte forpligtelser, således som de fremgår af virksomhedens regnskaber og optegnelser med angivelse af deres status i konkursordenen. Derudover vil der som minimum skulle tilvejebringes en oversigt over passiver, som er undtaget fra bail-in, dvs. Finansiell Stabilitets nedskrivning eller konvertering til ejerskabsinstrumenter af krav mod en virksomhed, som er taget under afvikling, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, oplysninger om hvilke passiver, der har modregningsret ifølge lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og oplysninger om hvilke passiver der har modregningsret under den gældende konkurslov. Der vil i bekendtgørelsesform kunne fastsættes nærmere regler herom, jf. § 245 a, stk. 4, der bliver stk. 5. Disse regler er i dag fastsat i §§ 4-7 samt bilag 2 og 3 i bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab.

Oplysningerne vil for pengeinstitutter og realkreditinstitutter skulle indsendes senest 12 timer efter dagsafslutning, dog for serieregnskaber fra realkreditinstitutter senest 24 timer efter dagsafslutning. Der vil således være tale om en skærpelse af kravet, undtagen kravet om indsendelse af serieregnskaber, sammenlignet med den gældende forudsætning om indsendelse af oplysninger inden for 24 timer. De foreslåede tidsfrister er dog allerede fastsat i bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om

afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab, og er derfor kendt i den finansielle sektor. Fristerne er ikke til hinder for, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet kan fastsætte en længere frist for indsendelse af oplysninger.

Erfaringer med krisehåndtering af nødlidende finansielle virksomheder i Danmark og udlandet har vist vigtigheden af, at afviklingsmyndighederne har adgang til opdaterede finansielle oplysninger om virksomheden til brug for udøvelsen af afviklingsbeføjelser. Endvidere har den teknologiske udvikling, navnlig udbredelsen af sociale medier og adgangen til at overføre penge via netbank, bidraget til, at såkaldte ”bank runs”, hvor usædvanligt mange kunder hæver eller overfører deres indestående i en bank i løbet af kort tid, accelereres og involverer større beløb. Disse erfaringer understreger behovet for en kort frist for indsendelse af oplysninger.

Til nr. 14 (§ 245 a, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed)

Ifølge den gældende § 245 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, skal et pengeinstitut og et realkreditinstitut have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at virksomheden inden for 24 timer kan tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, eller når betingelserne i § 272 er opfyldt.

I bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab, som er udstedt i medfør af § 245 a, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed, er der fastsat regler, som skal understøtte en effektiv afvikling. Dette omfatter krav om et system til generel og individuel orientering om anvendelse af afviklingsforanstaltninger, jf. bekendtgørelsens § 8, stk. 1 og 2, krav der skal understøtte tilvejebringelse af nødvendige oplysninger til brug for værdiansættelser i medfør af kapitel 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. bekendtgørelsens § 10, stk. 1, og krav om, at virksomheden skal have overblik over vigtige og kritiske gensidigt bebyrdende kontrakter, herunder kontrakter, der er centrale for instituttets umiddelbare videreførelse, jf. bekendtgørelsens § 11, stk. 1.

En egentlig pligt til at have systemer, som sikrer en effektiv afvikling, følger ikke af den gældende § 245 a, stk. 1, idet bestemmelsen alene stiller krav om, at virksomhedernes sagsgange og systemer skal understøtte tilvejebringelsen af oplysninger i de foreskrevne situationer, inden for en

frist på 24 timer. Derudover giver bemyndigelsesbestemmelsen i den gældende § 245 a, stk. 4, alene ret til at fastsætte bestemmelser om karakteren af oplysningerne samt tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre, at indsendelsen af disse oplysninger kan ske, og det er således usikkert, om bemyndigelsen omfatter fastsættelsen af en pligt til at have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan gennemføres effektivt. Det vurderes dog, at denne usikkerhed ikke har haft konsekvenser i praksis i forbindelse med krisehåndtering af nødlidende finansielle virksomheder.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter et pengeinstitut og et realkreditinstitut skal have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at indsendelsen af oplysninger efter *stk. 1* kan ske inden for de fastsatte frister, og at restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan gennemføres effektivt. De gældende *stk. 2-4* bliver herefter til *stk. 3-5*.

Forslaget viderefører den gældende § 245 a, *stk. 1* for så vidt angår kravene til indretningen af virksomhedernes sagsgange og systemer. Samtidig indfører bestemmelsen krav om, at virksomhedernes sagsgange og systemer også skal kunne understøtte gennemførelse af en effektiv restrukturering eller afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Endelig tilpasses bestemmelsen sprogligt i overensstemmelse med den foreslåede nyaffattelse af § 245 a, *stk. 1*, jf. lovforslagets § 2, nr. 13.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at virksomhederne er i stand til at indsende de nødvendige oplysninger til brug for Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, når Finanstilsynet kan anvende beføjelserne i §§ 243 a-c, eller til brug for udøvelse af Finanstilsynets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse, jf. § 272. Dertil er formålet at sikre, at virksomhedernes systemer understøtter gennemførelsen af en effektiv restrukturering eller afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Virksomhederne vil således skulle have effektive former for systemer, der sikrer, at virksomhederne kan indsende de relevante oplysninger til Finanstilsynet inden for 12 timer efter dagsafslutning, dog 24 timer efter dagsafslutning for serieregnskaber, jf. den foreslåede § 245 a, *stk. 1*, og som i øvrigt muliggør en effektiv restrukturering eller afvikling.

UDKAST

Finanstilsynet vil i medfør af kapitel 21 i lov om finansiel virksomhed løbende kunne føre tilsyn med, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter har effektive sagsgange og systemer. Dette vil blandt andet kunne ske ved at gennemføre en beredskabstest, hvor virksomhederne bliver anmodet om at indsende oplysningerne, som fremgår af den foreslåede § 245 a, stk. 1, og af regler udstedt i medfør af § 245 a, stk. 4, der bliver stk. 5, inden for de frister, som er nævnt i den foreslåede § 245 a, stk. 1.

Til nr. 15 (§ 245 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 245 a, stk. 3, der bliver stk. 4, at § 245 a, stk. 1, med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på blandede holdingvirksomheder, finansielle holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter, hvis finansieringsinstituttet er én dattervirksomhed af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har én dattervirksomhed, som er et pengeinstitut eller et realkreditinstitut.

Det foreslås i § 245 a, stk. 4, 1. pkt., efter »Stk. 1« at indsætte »og 2«, og at »pengeinstitut eller et realkreditinstitut« ændres til »pengeinstitut, et realkreditinstitut, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag«.

Den første del af den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 2, nr. 14, og vil indebære, at de nævnte typer af holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter vil blive omfattet både af den foreslåede særskilte pligt til at indsende relevante oplysninger til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet inden for visse frister, jf. den foreslåede § 245, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 13, og kravene om effektive sagsgange og systemer, der skal kunne understøtte rettidig indsendelse af oplysningerne, som foreslås videreført i § 245 a, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 14. Dette vil også gælde regler, som udstedes i medfør af § 245 a, stk. 4, der bliver stk. 5.

Den anden del af den foreslåede ændring vil udvide bestemmelsens anvendelsesområde, for så vidt angår finansieringsinstitutter, således at et finansieringsinstitut fremover vil være omfattet af bestemmelsen, hvis finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med

modervirksomheden på konsolideret grundlag. Dette hænger sammen med, at de nævnte finansieringsinstitutter kan restruktureres og afvikles i regi af Finansiell Stabilitet, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Baggrunden for, at virksomhederne, som er nævnt i bestemmelsen, også skal kunne tilvejebringe de nødvendige oplysninger, er, at de også kan indgå i afviklingen af et pengeinstitut og et realkreditinstitut. Formålet er endvidere at sikre, at Finansiell Stabilitet har de nødvendige oplysninger til at kunne foretage en værdiansættelse af koncernen som helhed.

Til nr. 16 (§ 245 a, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 245 a, stk. 4, som bliver stk. 5, at Finanstilsynet kan fastsætte efter høring af Finansiell Stabilitet nærmere regler om, hvilke oversigter og oplysninger virksomheden skal tilvejebringe, herunder om kravene til registeret over finansielle kontrakter, og hvilke tiltag og systemer der er nødvendige for at sikre dette.

Det foreslås i § 245 a, stk. 5, at ændre »fastsætte efter høring af Finansiell Stabilitet« til »efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte«, og efter »dette« at indsætte », regler om tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre effektiv gennemførelse af restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og fravigelser af stk. 1 og 2«.

Den første del af den foreslåede ændring er en rent sproglig justering, som ikke vil medføre materielle ændringer.

Den anden del af den foreslåede ændring vil for det første medføre, at Finanstilsynet vil kunne fastsætte regler om tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre effektiv gennemførelse af restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Der vil eksempelvis kunne fastsættes krav til, at virksomhedernes systemer skal kunne muliggøre en generel orientering af kunder og kreditorer m.v., i forbindelse med gennemførelse af afviklingsforanstaltninger, jf. kapitel 4-8 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og en individuel orientering af kunder og kreditorer m.v. i forbindelse med afviklingsforanstaltninger, herunder overdragelse af hele eller dele af virksomhedens aktiviteter. Endvidere vil der kunne fastsættes krav til, at en virksomhed skal have

UDKAST

effektive former for virksomhedsstyring, der sikrer, at nødvendige oplysninger til brug for værdiansættelser i medfør af kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og i øvrigt til brug for restrukturering og afvikling af en virksomhed i medfør af samme lov, er opdaterede. Der vil også kunne fastsættes krav om virksomhedens administrative praksis med henblik på at sikre overblik over omfanget, betydningen og lokaliseringen af kritiske eller vigtige gensidigt bebyrdende kontrakter, herunder kontrakter, der er centrale for virksomhedens umiddelbare videreførelse.

For det andet, vil den foreslåede ændrings anden del medføre, at Finanstilsynet vil kunne fastsætte fravigelser til kravene i de foreslåede § 245 a, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 13 og 14. Muligheden for at fastsætte fravigelser er navnlig tiltænkt datterselskaber af Finansiell Stabilitet, fondsmæglerselskaber og finansieringsinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiell virksomhed, hvis finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, en finansiell holdingvirksomhed, eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag. Finanstilsynet bør dog konkret kunne træffe afgørelse om, at virksomheder, som er omfattet af fastsatte fravigelser, herunder finansieringsinstitutter, der indgår i én af de nævnte selskabskonstruktioner, ikke omfattes af disse fravigelser, herunder hvis afviklingsplanen eller koncernafviklingsplanen, jf. §§ 259 og 260, foreskriver brug af afviklingsforanstaltninger, i modsætning til konkursbehandling.

Til nr. 17 (§ 266, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 266, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter krav til størrelsen af et pengeinstituts nedskrivningsegne passiver, som pengeinstituttet til enhver tid skal opfylde.

Der findes ikke i dag undtagelser fra kravet om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheder, som heller ikke i dag er defineret i lov om finansiell virksomhed. Efter gældende ret skal Finanstilsynet dog efter høring af Finansiell Stabilitet vurdere, om kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, bør begrænses for en virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, til et beløb, der er tilstrækkeligt til, at de tab, som afviklingsenheden forventes at lide,

UDKAST

absorberes fuldt ud. Finanstilsynet skal i sin vurdering lægge vægt på begrænsningens indvirkning på den finansielle stabilitet og risikoen for afsmitning på det finansielle system. Dette følger af § 3, stk. 2, i bekendtgørelse om krav til nedskrivningsegne passiver, jf. bekendtgørelse nr. 2028 af 9. november 2021.

Det foreslås at indsætte et nyt § 266, stk. 4, hvorefter likvidationsenheder ikke skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, medmindre Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet træffer afgørelse herom. Finanstilsynet kan træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelses 1. pkt., hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet finder det berettiget, navnlig under hensyntagen til, om det forhold, at virksomheden bliver nødlidende, kan forventes at få negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, og på risikoen for afsmitning på det finansielle system, herunder med hensyn til Garantiformuens finansieringskapacitet. Finanstilsynet fastsætter minimumskravet til nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheder, jf. den foreslåede bestemmelses 1. pkt., til et beløb, der overstiger likvidationsenhedens tabsabsorberingsbeløb. De nuværende § 266, stk. 4 og 5, bliver herefter stk. 5 og 6.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere dele af artikel 1, nr. 2, litra b, i Daisy Chains-direktivet, som indsætter artikel 45 c, stk. 2 a, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslåede § 266, stk. 4, 1. pkt., vil medføre, at likvidationsenheder, som defineret i den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 57, jf. lovforslagets § 2, nr. 2, som udgangspunkt vil blive fritaget fra kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, stk. 1. Finanstilsynet vil derfor som udgangspunkt ikke længere skulle fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder, som det hidtil har været tilfældet.

Forslaget er begrundet i, at virksomheder, der ifølge deres afviklingsplan eller koncernafviklingsplan skal tages under konkursbehandling, i praksis får fastsat deres tabsabsorberingsbehov, så det svarer til virksomhedens solvensbehov. Virksomheder, der ifølge deres afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, kan derfor fuldt ud opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver ved at opfylde kravet til solvensbehov. Et særskilt krav om nedskrivningsegne passiver bidrager derfor ikke i realiteten til den pågældende virksomheds afviklingsmuligheder. Hvis virksomheden, som skal tages under konkursbehandling, indgår som en dattervirksomhed i en koncern, vil der i øvrigt heller ikke være nogen

UDKAST

afviklingsmæssig sammenhæng med andre virksomheder, idet virksomheden ikke vil skulle rekapitaliseres. Det vil derfor være hensigtsmæssigt som udgangspunkt at undtage likvidationsenheder fra kravet om nedskrivningsegnete passiver.

Efter andet led i det foreslåede § 266, stk. 4, 1. pkt., vil Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet dog kunne træffe afgørelse om, at en likvidationsenhed skal opfylde et krav om nedskrivningsegnete passiver, jf. § 266, stk. 1. Dette skyldes risikoen for, at en konkurs i en likvidationsenhed efter omstændighederne vil kunne få videregående økonomiske og finansielle konsekvenser, jf. nedenfor.

Ifølge det foreslåede § 266, stk. 4, 2. pkt., vil Finanstilsynet kunne træffe afgørelse om, at en likvidationsenhed skal opfylde et krav om nedskrivningsegnete passiver, jf. § 266, stk. 1, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet finder det berettiget. Den nævnte afgørelse vil navnlig kunne træffes, hvis det vurderes nødvendigt for at beskytte den finansielle stabilitet eller imødegå risikoen for afsmitning på det finansielle system, herunder med hensyn til Garantifondens finansieringskapacitet. Der vil være tale om en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, hvor bl.a. virksomhedens størrelse og forbundethed til det øvrige finansielle system kan tages i betragtning. Kravet vil skulle opfyldes med kapitalgrundlag eller visse gældsinstrumenter, jf. den foreslåede § 267 h, jf. lovforslagets § 2, nr. 18. Beføjelsen til at træffe den omhandlede afgørelse vil tilkomme Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Det foreslåede § 266, stk. 4, 3. pkt., fastsætter, at Finanstilsynet, hvis der træffes afgørelse efter bestemmelsens 1. pkt., vil være forpligtet til at fastsætte minimumskravet til nedskrivningsegnete passiver for likvidationsenheder til et beløb, der overstiger likvidationsenhedens tabsabsorberingsbeløb. Beløbet bør bestå af to elementer: (1) Et tabsabsorberingsbeløb, som svarer til likvidationsenhedens kapitalgrundlagskrav, og (2) et beløb, der er egnet til at imødegå de potentielle risici, som Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har identificeret under vurderingen, der skal foretages i medfør af det foreslåede § 266, stk. 4, 2. pkt. Sidstnævnte beløb skal fastsættes proportionalt og må alene afspejle omfanget af identificerede potentielle risici.

Til nr. 18 (§§ 267 h og 267 i, i lov om finansiell virksomhed)

UDKAST

Det følger af den gældende § 267 h, at Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver. Erhvervsministeren kan også fastsætte regler, der fraviger §§ 267 c-267 e.

Der findes ikke i dag krav til, hvordan likvidationsenheder skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, idet likvidationsenheder heller ikke er defineret under gældende ret.

Det foreslås at ophæve § 267 h, idet bemyndigelsen for Erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver, og fastsætte regler, der fraviger §§ 267 c-267 c, foreslås flyttet til en ny § 267 i, jf. nedenfor.

Det foreslås at indsætte *overskriften* »Krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheder«.

Det foreslås at ophæve den gældende § 267 og i stedet indsætte en ny § 267 h, hvorefter en likvidationsenhed på individuelt niveau skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, som er fastsat i medfør af det foreslåede § 266, stk. 4, med kapitalgrundlag, eller følgende forpligtelser i nr. 1 og 2, eller begge dele i kombination:

- 1) Forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a, c, e-n, og stk. 3-5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.
- 2) Forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, jf. § 267 a, stk. 1, nr. 3 eller 4.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere dele af artikel 1, nr. 2, litra b, i Daisy Chains-direktivet, som indsætter artikel 45 c, stk. 2 a, i BRRD I. Der er tale om en direktivnær implementering.

I den foreslåede bestemmelse angives de typer af nedskrivningsegne forpligtelser, som likvidationsenheder vil kunne anvende til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver.

Med begge dele i kombination forstås, at kravet om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med en kombination af kapitalgrundlag og en eller flere forpligtelser omfattet af nr. 1 eller 2.

UDKAST

Det foreslåede § 267 h, nr. 1, giver mulighed for, at likvidationsenheder kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a og artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a, c, e-n, og stk. 3-5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (CRR) om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.

Artikel 72 a beskriver, hvad nedskrivningsegne passivposter består af. I medfør af artikel 72 a består nedskrivningsegne passivposter af nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, når betingelserne i artikel 72 b er opfyldt, for så vidt som de ikke kan betragtes som egentlige kernekapitalposter, hybride kernekapitalposter eller supplerende kapitalposter, og supplerende kapitalinstrumenter med en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerende kapitalposter i henhold til artikel 64 i samme forordning.

Artikel 72 b beskriver de betingelser, som nedskrivningsrelevante passivinstrumenter skal opfylde. Disse omfatter bl.a. krav om, at forpligtelser ikke må kunne indfries før tid, ikke må indeholde klausuler, der giver mulighed for at fremskynde betalingerne, at passiverne ikke må indeholde mulighed for netting m.v. Henvisningen i det foreslåede til artikel 72 b gælder dog ikke kravene i artikel 72 b, stk. 2, litra b og d. De nedskrivningsegne passiver, som kan anvendes til at opfylde kravet i den foreslåede § 267 h, nr. 1, vil således kunne ejes af instituttet selv eller en enhed i samme afviklingskoncern, eller en virksomhed hvori instituttet har direkte eller indirekte kapitalinteresser i form af besiddelse af mindst 20 pct. af stemmerettighederne eller kapitalen i virksomheden, enten direkte eller gennem kontrol, jf. artikel 72 b, stk. 2, litra b, modsætningsvist. Der vil heller ikke være krav om, at fordringen på passivernes hovedstol i henhold til de bestemmelser, som regulerer instrumenterne, er efterstillet alle fordringer, der følger af de udelukkede passiver omhandlet i artikel 72 a, stk. 2, jf. artikel 72 b, stk. 2, litra d, modsætningsvist.

Artikel 72 c omhandler amortisering af nedskrivningsegne passivinstrumenter. Artikel 72 c indebærer bl.a., at nedskrivningsegne passivinstrumenter med en restløbetid på mindre end et år ikke betragtes som nedskrivningsegne passivposter.

Det foreslåede § 267 h, nr. 2, giver mulighed for, at likvidationsenheder kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, jf. § 267 a, stk. 1, nr. 3 eller 4. Der henvises til bemærkningerne i Folketingstidende 2020-21, tillæg A,

UDKAST

L 109 som fremsat, side 150-152, for en nærmere redegørelse for kravene i disse bestemmelser.

Det foreslås at indsætte § 267 i, hvorefter Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver. Erhvervsministeren vil også kunne fastsætte regler, der fraviger §§ 267 c-267 e. Det foreslåede er en videreførelse af den gældende § 267 h.

Det er hensigten, at bestemmelsen skal danne hjemmelsgrundlag for at implementere bestemmelserne i artikel 45 c, 45 d, 45 e, stk. 2 og 3, 45 f og 45 g i BRRD II direktivnært i en bekendtgørelse. Der er tale om en række regler, der er af teknisk karakter, og formler.

Det følger af det foreslåede 1. pkt., at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver.

Bemyndigelsen giver Erhvervsministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om beregningen af kravet om nedskrivningsegne passiver, på hvilket grundlag Finanstilsynet skal fastsætte kravet, hvordan kravet skal opfyldes og regler om dispensation fra opfyldelse af kravet. Finanstilsynet kan bl.a. fastsætte, at ved fastsættelsen af rekapitaliseringsbeløbet skal Finanstilsynet anvende de senest indberettede værdier for det relevante samlede eksponeringsmål justeret for eventuelle ændringer som følge af afviklingshandlinger, der er fastlagt i afviklingsplanen. Finanstilsynet ned- eller opjusterer det beløb, som svarer til kravet i § 124 i lov om finansiel virksomhed med henblik på at fastsætte det krav, der skal gælde for afviklingsenheden efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.

Bemyndigelsen giver bl.a. mulighed for at fastsætte nærmere regler for, på hvilket grundlag Finanstilsynet skal fastsætte kravet, og hvordan kravet skal opfyldes for væsentlige dattervirksomheder i Danmark af et G-SIFI i et tredjeland, hvor dattervirksomheden ikke er en afviklingsenhed.

Det følger af det foreslåede 2. pkt., at erhvervsministeren også kan fastsætte regler, der fraviger §§ 267 c-267 e.

Bemyndigelsen giver mulighed for at fastsætte regler om, hvornår kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, helt eller delvist kan opfyldes med en garanti stillet af afviklingsenheden.

Erhvervsministeren kan f.eks. fastsætte, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan tillade for en dattervirksomhed, som ikke er en afviklingsenhed, at kravet om nedskrivningsegne passiver opfyldes helt eller delvist med en garanti stillet af afviklingsenheden, når en række betingelser er opfyldt. Det kan være en betingelse, at både dattervirksomheden og afviklingsenheden er etableret i Danmark og indgår i samme afviklingskoncern. Det kan endvidere være en betingelse, at afviklingsenheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Det kan også være en betingelse, at garantien stilles for et beløb, der som minimum svarer til beløbet af det krav, garantien træder i stedet for. Det kan yderligere være en betingelse, at garantien udløses, når dattervirksomheden ikke kan indfri sin gæld eller andre passiver, efterhånden som de forfalder, eller der er truffet en beslutning om udøvelse af nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller efter §§ 17 eller 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det kan være en betingelse, at der stilles sikkerhed for garantien gennem en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse, for mindst 50 pct. af garantiens beløb, den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien opfylder kravene i artikel 197 i CRR, hvilket efter tilstrækkelig forsigtig værdiansættelse af aktivet, der stilles til sikkerhed, er tilstrækkeligt til at dække det beløb, der stilles sikkerhed for. Det kan også være en betingelse, at den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien er ubehæftet og navnlig ikke anvendes som underliggende sikkerhedsstillelse for andre garantier. Det kan endvidere være en betingelse, at sikkerhedsstillelsen har en effektiv løbetid, som opfylder den samme løbetidsbetingelse som i artikel 72 c, stk. 1, i CRR. Det kan endvidere være en betingelse, at der ingen juridiske, reguleringsmæssige eller operationelle barrierer er for overførslen af sikkerhedsstillelsen fra afviklingsenheden til dattervirksomheden, herunder hvis der træffes afviklingsforanstaltninger over for afviklingsenheden. Det giver bl.a. mulighed for at fravige § 267 e om, hvilke passiver en virksomhed, som er en dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed, kan anvende til at opfylde NEP-kravet med.

Bestemmelsen giver også mulighed for at fastsætte regler om subordination for den afviklingsenhed, der ikke er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR. Erhvervsministeren kan f.eks. fastsætte, at Finanstilsynet for en afviklingsenhed, der ikke er et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), men som indgår i en afviklingskoncern, hvis

UDKAST

samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, skal fastsætte, at en andel af kravet om nedskrivningsegnete passiver svarende til 13,5 pct. af den samlede risikoeksponering for afviklingsenheden skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegnete instrumenter eller med forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, og at en andel af kravet om nedskrivningsegnete passiver svarende til 5 pct. af det samlede eksponeringsmål for afviklingsenheden, skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegnete instrumenter eller med forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5. Det giver bl.a. mulighed for at fravige 267 c om krav om subordination.

Bestemmelsen giver endvidere mulighed for at fastsætte regler om, at en modervirksomhed, der ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegnete passiver på konsolideret grundlag. Erhvervsministeren kan f.eks. fastsætte, at en modervirksomhed, der ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegnete passiver på konsolideret grundlag, når modervirksomheden er en dattervirksomhed af en virksomhed i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og modervirksomheden har dattervirksomheder etableret i Danmark eller et andet land i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som ikke er afviklingsenheder. Bestemmelsen giver også mulighed for at fastsætte regler om passiver, som en virksomhed, der er dattervirksomhed af en modervirksomhed i et tredjeland, kan opfylde kravet om nedskrivningsegnete passiver med. Erhvervsministeren kan f.eks. fastsætte, at en modervirksomhed og en virksomhed, som er dattervirksomhed af modervirksomheden i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegnete passiver med passiver omfattet af § 267 d, stk. 1, og at passiverne skal være udstedt til modervirksomheden, som er etableret i et tredjeland, dattervirksomheder af modervirksomheden, der er etableret i samme tredjeland som modervirksomheden, og/eller andre virksomheder omfattet af § 267 e, stk. 1, nr. 2, litra b, og nr. 4, litra a. Det giver bl.a. mulighed for at fravige 267 d om, at virksomheder, som er en dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men som ikke selv er afviklingsenheder skal opfylde kravet om nedskrivningsegnete passiver på individuelt niveau.

Bestemmelsen giver derudover Erhvervsministeren mulighed for at fastsætte regler om, at Finanstilsynet under visse omstændigheder kan fastsætte kravet om nedskrivningsegnete passiver, jf. § 266, for

UDKAST

virksomheder, som er dattervirksomheder af afviklingsenheder, men som ikke selv er afviklingsenheder, på konsolideret grundlag, uanset kravet i § 267 d, stk. 1. Erhvervsministeren vil f.eks. kunne fastsætte, at dattervirksomheden som betingelse herfor skal opfylde alle følgende krav:

(A) Dattervirksomheden opfylder én af følgende betingelser: (i) Dattervirksomheden besiddes direkte af afviklingsenheden, og afviklingsenheden er et finansielt moderholdingselskab eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, både dattervirksomheden og afviklingsenheden er etableret i samme medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern, afviklingsenheden besidder ikke direkte andre dattervirksomheder, som er omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, herunder for virksomheder, som ikke selv er afviklingsenheder, jf. § 267 d, end den pågældende dattervirksomhed, og dattervirksomheden vil blive uforholdsmæssigt hårdt ramt af de fradrag, der kræves i henhold til artikel 72e, stk. 5, CRR, eller (ii) dattervirksomheden er kun omfattet af krav om et individuelt solvenskrav i tillæg til kapitalgrundlagskravet, jf. § 124, stk. 3, på konsolideret grundlag, og fastlæggelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag vil med henblik på § 266 a, stk. 1, nr. 2, ikke føre til en overvurdering af rekapitaliseringsbehovet i den koncerndel, der består af virksomheder inden for den pågældende konsolideringskreds, navnlig hvis der er likvidationsenheder inden for samme konsolideringskreds. (B) Opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag som erstatning for opfyldelse af dette krav på individuelt grundlag forringer ikke i væsentlig grad noget af følgende: (i) troværdigheden og gennemførligheden af koncernafviklingsstrategien, (ii) dattervirksomhedens evne til at opfylde sit kapitalgrundlagskrav efter udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, og (iii) tilstrækkeligheden af mekanismen til overførsel af interne tab og rekapitalisering, herunder Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser over relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i den pågældende dattervirksomhed eller i andre virksomheder i afviklingskoncernen.

For virksomheder, som er dattervirksomheder af afviklingsenheder, men som ikke selv er afviklingsenheder, og som opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag, uanset kravet i § 267 d, stk. 1, vil Erhvervsministeren kunne fastsætte regler om, at virksomhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver skal omfatte følgende passiver, der er udstedt i overensstemmelse med § 267 e,

nr. 4, af en dattervirksomhed af førstnævnte virksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som indgår i konsolideringen af virksomheden: (a) passiver udstedt til og købt af afviklingsenheden, enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, som ikke indgår i konsolideringen af den virksomhed, der opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag, eller (b) passiver udstedt til en eksisterende aktionær, der ikke er en del af samme afviklingskoncern. Passiverne må ikke overstige det beløb, der fremkommer ved at fratække kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, for den udstedende dattervirksomhed, som indgår i konsolideringen, fra summen af følgende: (a) passiver udstedt til og købt af en virksomhed, der er dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men som ikke selv er afviklingsenhed, på konsolideret grundlag, og som opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag, uanset kravet i § 267 d, stk. 1, enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, som indgår i konsolideringen af den pågældende virksomhed, og (b) det kapitalgrundlag, der er udstedt i overensstemmelse med § 267 e, stk. 1, nr. 1 og 2.

Erhvervsministeren vil også kunne fastsætte, at artikel 77, stk. 2, og artikel 78a i CRR ikke finder anvendelse på likvidationsenheder, for hvilke Finanstilsynet ikke har fastlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. den foreslåede § 266, stk. 4, jf. lovforslagets § 2, nr. 17. Endvidere vil det kunne fastsættes, at besiddelser af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver, som er udstedt af dattervirksomheder, som er likvidationsenheder, og som ikke har fået fastsat et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. den foreslåede § 266, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 17, ikke fratrækkes i henhold til artikel 72e, stk. 5, i CRR. Endelig vil det kunne fastsættes, at en virksomhed, som ikke selv er en afviklingsenhed, men er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en tredjelandsvirksomhed, der ville være en afviklingsenhed, hvis den var etableret i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, alligevel skal fratække sine besiddelser af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver i dattervirksomheder, der tilhører samme afviklingskoncern, og som er likvidationsenheder, men som ikke har fået fastsat et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. den foreslåede § 266, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 17, hvis det samlede beløb af disse besiddelser er lig med eller overstiger 7 pct. af det samlede beløb af virksomhedens kapitalgrundlag og passiver, der opfylder kriterierne i § 267 e, stk. 1, nr. 1,

2 og 4, beregnet årligt pr. 31. december som et gennemsnit over de foregående 12 måneder.

Ovenstående beskrivelse af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse er ikke udtømmende. Navnlige vil der i medfør af bestemmelsen generelt kunne foretages implementering af EU-lovgivning, som ændrer reglerne om nedskrivningsegne passiver.

Til nr. 19 (§ 269 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 269 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at en virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, ikke er omfattet af stk. 1. § 269 b, stk. 1, stiller krav om indberetning af en række oplysninger for virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, herunder oplysninger om kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Det foreslås at nyaffatte § 269 b, stk. 4, således, at en likvidationsenhed ikke er omfattet af § 269 b, stk. 1, medmindre Finanstilsynet har et krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden, jf. den foreslåede 266, stk. 4. Finanstilsynet skal i så fald fastsætte indholdet og hyppigheden af indberetningsforpligtelsen og underrette likvidationsenheden herom.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere artikel 1, nr. 4, i Daisy Chains-direktivet, som nyaffatter artikel 45 i, stk. 4, i BRRD I. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelses 1. pkt. vil medføre, at likvidationsenheder, som defineret i den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 57, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 2, nr. 2, ikke vil være omfattet af oplysningskravene i § 269 b, stk. 1. Som en konsekvens af indførelsen af definitionen på en likvidationsenhed, vil forslaget udvide anvendelsesområdet for undtagelsen fra indberetningsforpligtelserne, i forhold til den nuværende bestemmelse. Mens undtagelsen i dag kun omfatter virksomheder, som ifølge deres afviklingsplaner skal tages under konkursbehandling, vil undtagelsen pga. henvisningen til definitionen af en likvidationsenhed også omfatte virksomheder, som ifølge en koncernafviklingsplan skal tages under konkursbehandling, og virksomheder i afviklingskoncerner, der ikke er afviklingsenheder, hvor koncernafviklingsplanen ikke giver mulighed for udøvelse af

UDKAST

nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser over virksomheden, jf. § 24, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den foreslåede bestemmelses 2. pkt. vil medføre, at Finanstilsynet skal fastsætte indholdet og hyppigheden af indberetningsforpligtelsen og underrette likvidationsenheden herom, hvis Finanstilsynet har fastsat et krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden, jf. den foreslåede § 266, stk. 4, jf. lovforslagets § 2, nr. 17. Beføjelsen vil tilkomme Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at undtage likvidationsenheder fra pligten til at indberette oplysninger om kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver, da likvidationsenheder som udgangspunkt vil være undtaget fra kravet herom, jf. den foreslåede § 266, stk. 4. Samtidig skal den dog sikre gennemsigtighed i forbindelse med opfyldelsen af et eventuelt krav om kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet måtte fastsætte, jf. den foreslåede § 266, stk. 4. Kravene til indholdet og hyppigheden af indberetningsforpligtelsen skal fastsættes proportionalt, så forpligtelserne ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at overvåge opfyldelsen af kravene om kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver.

Til nr. 20 (§ 269 d, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 269 d, at virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre følgende oplysninger: (1) Størrelsen af virksomhedens nedskrivningsegne passiver. (2) Sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling af virksomheden. 3) Kravet om nedskrivningsegne passiver angivet som anført i § 266, stk. 5.

Det foreslås i § 269, stk. 1, nr. 3, at ændre »stk. 5« til »stk. 6«.

Ændringen foreslås som følge af forslaget om at indsætte et nyt stk. 4 i § 266, hvorefter det nuværende stk. 4 og 5, bliver stk. 5 og 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 17.

Ændringen har det formål fortsat at henvise til det rette stykke i § 266.

Den foreslåede vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

UDKAST

Til nr. 21 (§ 269 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 269 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at en virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, ikke er omfattet af stk. 1. § 269 d, stk. 1, stiller krav om offentliggørelse af en række oplysninger om virksomhedernes nedskrivningsegne passiver, jf. § 266.

Det foreslås at nyaffatte § 269 d, stk. 3, således, at en likvidationsenhed ikke er omfattet af stk. 1, medmindre Finanstilsynet har fastsat kravet om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden, jf. 266, stk. 4. Finanstilsynet skal i så fald fastsætte indholdet og hyppigheden af pligten til offentliggørelse og underrette likvidationsenheden herom.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere artikel 1, nr. 4, i Daisy Chains-direktivet, som nyaffatter artikel 45 i, stk. 4, i BRRD I. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelses 1. pkt. vil medføre, at likvidationsenheder, som defineret i den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 57, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, ikke vil være omfattet af pligten til offentliggørelse i § 269 d, stk. 1. Som en konsekvens af indførelsen af definitionen på en likvidationsenhed, vil forslaget udvide anvendelsesområdet for undtagelsen fra pligterne til offentliggørelse, i forhold til den nuværende bestemmelse. Mens undtagelsen i dag kun omfatter virksomheder, som ifølge deres afviklingsplaner skal tages under konkursbehandling, vil undtagelsen pga. henvisningen til definitionen af en likvidationsenhed også omfatte virksomheder, som ifølge en koncernafviklingsplan skal tages under konkursbehandling, og virksomheder i afviklingskoncerner, der ikke er afviklingsenheder, hvor koncernafviklingsplanen ikke giver mulighed for udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser over virksomheden, jf. § 24, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den foreslåede bestemmelses 2. pkt. vil medføre, at Finanstilsynet skal fastsætte indholdet og hyppigheden af pligten til offentliggørelse og underrette likvidationsenheden herom, hvis Finanstilsynet har fastsat kravet om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden til et beløb, som overstiger likvidationsenhedens tabsabsorberingsbeløb, jf. den foreslåede § 266, stk. 4, jf. lovforslagets § 2, nr. 17. Beføjelsen vil tilkomme Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse har til formål at undtage likvidationsenheder fra pligten til offentliggørelse af oplysninger om nedskrivningseggede passiver, da likvidationsenheder som udgangspunkt vil være undtaget fra kravet herom, jf. den foreslåede § 266, stk. 4. Samtidig skal den dog sikre gennemsigtighed i forbindelse med opfyldelsen af et eventuelt krav om nedskrivningseggede passiver, som Finanstilsynet måtte fastsætte for en likvidationsenhed, jf. den foreslåede § 266, stk. 4. Kravene til indholdet og hyppigheden af pligten til offentliggørelse skal fastsættes proportionalt, så forpligtelserne ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at overvåge opfyldelsen af kravet om nedskrivningseggede passiver.

Til nr. 22 (§ 344 b i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 344 b i lov om finansiel virksomhed, at hvis det er sandsynligt, at et pengeinstitut eller et realkreditinstitut inden for de følgende 12 måneder vil overtræde kravene fastsat i lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør af loven eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, kan Finanstilsynet påbyde pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I inden for en af Finanstilsynets fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger.

Det foreslås i § 344 b at ændre », realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I« til »eller realkreditinstituttet«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at reguleringen af fondsmæglerselskaber er udskilt fra lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

Den foreslåede ændring vil medføre, at fondsmæglerselskaber I ikke længere fremgår af § 344 b i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 23 (§ 345, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 345, stk. 10, at erhvervsministeren udpeger medlemmer af bestyrelsen og observatøren for op til 2 år ad gangen. Medlemmerne og observatøren kan genudpeges.

Det foreslås i § 345, stk. 10, at ændre udpegningsperioden for medlemmer af Finanstilsynets bestyrelse og bestyrelsens observatør fra 2 år til 3 år.

UDKAST

Det kræver en stor indsats fra nye bestyrelsesmedlemmer at sætte sig ind i Finanstilsynets ansvarsområde, som både er omfangsrigt, vidtrækkende og komplekst. Når et bestyrelsesmedlem har tilegnet sig viden om Finanstilsynet og Finanstilsynets opgaver er det formålstjenlig for alle parter, at medlemmet har mulighed for i en længere periode at bidrage til bestyrelsens opgaver. Desuden er det forventeligt, at det er muligt at rekruttere nye medlemmer fra en bredere kreds, når man som nyt medlem kan være sikret en længere udpegningsperiode, hvilket er ideelt, når man skal indgå i et fagområde, som favner meget bredt.

Ændringen vil således medføre en fornuftig stabilitet og kontinuitet i bestyrelsen til gavn for både det enkelte medlem, den samlede bestyrelsen og Finanstilsynet i det hele taget. Dette vil ligeledes være til gavn for den finansielle sektor, da kontinuitet i bestyrelsen skaber sammenhæng og ensartethed i bestyrelsens beslutninger.

Formålet med at ændre udpegningsperioden er at understøtte behovet for kontinuitet, som netop er vigtig givet områdets kompleksitet.

Til nr. 24 (§ 346, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 346, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at der efter inspektion i en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, skal afholdes et møde med deltagelse af virksomhedens bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef, medmindre inspektionen alene vedrører afgrænsede aktivitetsområder i virksomheden.

Det foreslås i § 346, stk. 2, 1. pkt., at »den ansvarshavende aktuar« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomheder, ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 25 (§ 355, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 355, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at som part anses i øvrigt et bestyrelsesmedlem, en ansvarshavende aktuar, en revisor, en direktør eller andre ledende medarbejdere i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed, en udenlandsk finansiel

UDKAST

virksomhed eller en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed, hvis Finanstilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende. Det samme gælder for en likvidator og en administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer.

Det foreslås i § 355, *stk. 3*, at »en ansvarshavende aktuar« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomheder, ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed, og hvor en ansvarshavende aktuar fremgår af den tilsvarende bestemmelse i § 302, *stk. 3*, i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 26 (Overskriften før § 358 i lov om finansiel virksomhed)

Overskriften før § 358 i lov om finansiel virksomhed omhandler særlige regler om tilsyn for forsikringsselskaber.

Det foreslås, at *overskriften* før § 358 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomheder ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed, hvor nærværende ændring fejlagtigt ikke var medtaget.

Til nr. 27 (§§ 358 og 359 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 358, at beslutning om, at nye aktier skal kunne indbetales ved konvertering af gæld i medfør af § 161 i selskabsloven, skal godkendes af Finanstilsynet.

Det følger af den gældende § 359, at filialer og filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet, registreres i Erhvervsstyrelsen.

§§ 358 og 359 regulerer forsikringsvirksomheder, og enslydende bestemmelser findes i §§ 25 og 41 i lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslås at §§ 358 og 359 ophæves.

UDKAST

§§ 358 og 359 er ved en fejl ikke blevet ophævet i forbindelse med, at reguleringen af forsikringsvirksomheder, ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 28 (§ 360, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 360, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan opkræve beløb op til Finanstilsynets bevilling i finansloven tillagt forventede udgifter til advokater og fratrukket salg af varer og tjenesteydelser som afgift fra de virksomheder, som er omfattet af Finanstilsynets tilsyn, jf. §§ 361-370.

§§ 361-370 findes i kapitel 22 om afgifter i lov om finansiel virksomhed.

§§ 361-368 omhandler hvem Finanstilsynet opkræver afgifter fra.

Det følger af den gældende § 369, at afgifterne for det pågældende år opkræves primo december med betalingsfrist ultimo året.

Det følger af den gældende § 370, stk. 1, at overskud og underskud reguleres over en opsparingskonto. Af stk. 2, fremgår det, at en eventuel difference mellem den opkrævede afgift og den faktisk indbetalte afgift overføres som et samlet beløb til afgiftsopkrævning det følgende finansår.

§§ 369 og 370 omhandler således, hvordan Finanstilsynet opkræver afgifter.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem § 360, stk. 1, og henvisningen til §§ 361-370. Der skal således ikke henvises til §§ 369 og 370 i § 360, stk. 1, da bestemmelsen alene skal henvide til hvem Finanstilsynet kan opkræve afgifter fra, og ikke hvordan afgifterne opkræves.

Det foreslås i § 360, stk. 1, at ændre »§§ 361-370« til »§§ 361-368«.

Ændringen medfører, at § 361, stk. 1, alene henviser til de bestemmelser, som omhandler, hvem Finanstilsynet opkræver afgift fra og ikke også, hvordan Finanstilsynet opkræver afgift. Med den nuværende formulering af bestemmelsen kan der opstå tvivl om, hvad henvisningen knytter sig til.

Formålet med ændringen er således at rette op på den u hensigtsmæssige henvisning til hele kapitel 22 i § 360, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

UDKAST

Den foreslåede ændring vil medføre, at § 361, stk. 1, vil indeholde en retvisende henvisning til, hvem Finanstilsynet opkræver afgifter fra.

Til nr. 29 (§ 360, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 360, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan opkræve beløb op til Finanstilsynets bevilling i finansloven tillagt forventede udgifter til advokater og fratrukket salg af varer og tjenesteydelser som afgift fra de virksomheder, som er omfattet af Finanstilsynets tilsyn.

Af § 360, stk. 2, følger det, at de opgaver, som Finanstilsynet udfører i henhold til § 344, stk. 5, mod betaling, faktureres særskilt og ikke medregnes i afgiftsopkrævningen efter stk. 1.

Af § 344, stk. 5, følger det, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan anvende fremmed bistand.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem § 360, stk. 2, og henvisningen til § 344, stk. 5.

Det følger af § 344, stk. 4, at Finanstilsynet kan indgå aftaler om at udføre visse typer af opgaver eventuelt mod betaling for offentlige myndigheder, statslige institutioner m.v., såfremt Finanstilsynet vurderer, at udførelsen af opgaven kan bidrage til at sikre den finansielle stabilitet.

Det er således § 344, stk. 4, der indeholder en hjemmel til, at Finanstilsynet kan indgå aftaler om at udføre visse typer af opgaver, eventuelt mod betaling, fra offentlige myndigheder, statslige institutioner m.v., herunder også udenlandske tilsynsmyndigheder, hvis udførelsen af opgaven kan bidrage til at sikre den finansielle stabilitet.

§ 344, stk. 5, som i dag er stk. 4, og § 360, stk. 3, som i dag er stk. 2, blev indsat ved lov nr. 1287 af 19. december 2012. Ved lov nr. 532 af 29. april 2015 blev § 344 nyaffattet, hvorved det tidligere stk. 5 blev videreført som stk. 4.

Baggrunden for at § 344, stk. 4, blev indført i lov om finansiel virksomhed skete ved en konkret opstået situation, hvor Danmarks Nationalbank i efteråret 2011 udvidede sit belåningsgrundlag for lån til pengeinstitutter med institutternes udlån af god bonitet. Udvidelsen af belåningsgrundlaget

UDKAST

medførte, at der skulle foretages en overvågning af, om pengeinstitutternes udlån opfyldte Nationalbankens krav til god bonitet. Da Finanstilsynet i henhold til lov om finansiel virksomhed fører tilsyn med pengeinstitutternes kreditter, var det nærliggende, at opgaven blev løst af Finanstilsynet. Overvågningen kunne dermed i praksis ske ved, at Finanstilsynet gjorde brug af § 344, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 360, stk. 2, at ændre »stk. 5« til »stk. 4«.

Formålet med ændringen er at rette op på den fejl i § 360, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, der medfører, at bestemmelsen henviser til § 344, stk. 5, fremfor § 344, stk. 4.

Den foreslåede ændring vil medføre, at § 360, stk. 2, vil indeholde en korrekt henvisning til de opgaver, Finanstilsynet udfører, som mod betaling, faktureres særskilt og ikke medregnes i afgiftsopkrævningen efter § 360, stk. 1.

Til nr. 30 (§ 361, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

§ 361 i lov om finansiel virksomhed foreskriver, at en række fysiske og juridiske personer skal betale et årligt grundbeløb i afgift til Finanstilsynet. Beløbene angivet i bestemmelsen er angivet i 2016-niveau, men reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 361, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, at hver finansiel holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomhed betaler et grundbeløb på 11.000 kr. årligt til Finanstilsynet.

Fondsmæglerholdingvirksomheder er omfattet af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Med lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter blev reguleringen af fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder m.v. udskilt fra lov om finansiel virksomhed med ikrafttrædelse den 26. juni 2021, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021.

§ 5, stk. 1, nr. 9, litra a og b, i lov om finansiel virksomhed definerer en finansiel holdingvirksomhed som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst en af dattervirksomhederne

UDKAST

i koncernen er en finansiel virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog stk. 7, eller en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

I forbindelse med at reguleringen af fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingselskaber blev udskilt af lov om finansiel virksomhed, udgik fondsmæglerholdingvirksomheder derfor af § 5, stk. 1, nr. 9, af lov om finansiel virksomhed, der definerer en finansiel holdingvirksomhed. Definitionen af en fondsmæglerholdingvirksomhed findes i dag i § 10, nr. 20, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter. En fondsmæglerholdingvirksomhed er således en selvstændig virksomhedstype, der adskiller sig fra finansielle holdingvirksomheder.

Det følger af § 265, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, at fondsmæglerholdingvirksomheder skal betale afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes i henhold til kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, jf. § 265, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

Det foreslås i § 361, stk. 1, nr. 6, efter »finansiel holdingvirksomhed« at indsætte: », fondsmæglerholdingvirksomhed«.

Forslaget vil medføre, at fondsmæglerholdingvirksomheder skal betale et grundbeløb på 11.000 kr. årligt til Finanstilsynet i lighed med, hvad der gælder for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Formålet med den foreslåede ændring er at sikre Finanstilsynet hjemmel til at opkræve årligt grundbeløb fra fondsmæglerholdingvirksomheder.

Finanstilsynet havde hjemmel til at opkræve årligt grundbeløb fra fondsmæglerholdingvirksomheder efter lov om finansiel virksomhed forud for udskillelsen af reglerne til lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

Ved en fejl blev der ikke i forbindelse hermed foretaget en konsekvensrettelse af § 361, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, så fondsmæglerholdingvirksomheder fortsat var omfattet af bestemmelsen.

UDKAST

Fejlen har medført, at Finanstilsynet ikke har haft hjemmel til at opkræve årligt grundbeløb for fondsmæglerholdingvirksomheder fra 26. juni 2021, hvor lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter trådte i kraft.

Det påhviler virksomhederne selv at oplyse til Finanstilsynet, hvorvidt deres virksomhed er omfattet af definitionen af en fondsmæglerholdingvirksomhed jf. § 10, nr. 20, i lov om lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

Til nr. 31 (§ 373, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 10, at forældelsesfrister for overtrædelse af visse bestemmelser er forlænget til 10 år.

Bestemmelsen blev ændret ved § 335, nr. 205, i lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, hvor dele af bestemmelsen udgik som en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), Tillæg A, L88 som fremsat, side 662.

I forbindelse med ændringen, blev der ikke indsat et »og« mellem næstsidste og sidste led i opremsningen af bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed og inden opremsningen af artikler i forordninger.

Det foreslås i § 373, stk. 10, efter »§ 347, stk. 2,« at indsætte: »og«.

Forslaget har til formål at tydeliggøre overgangen mellem opremsningen af bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed og bestemmelser som følge af EU-regulering. Forslaget vil ikke medføre materielle ændringer.

Til nr. 32 (§ 374, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 374, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at undlader en finansiel virksomheds bestyrelse, direktion, eksterne revisor, interne revisionschef, ansvarshavende aktuar, likvidator, generalagent, filialbestyrer eller repræsentantskab i rette tid at efterkomme de pligter, der efter loven eller regler udstedt i medfør af loven påhviler dem over for Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen, kan Finanstilsynet henholdsvis Erhvervsstyrelsen som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

UDKAST

Det foreslås i § 374, stk. 1, at »ansvarshavende aktuar« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomheder, ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed. § 272 i lov om forsikringsvirksomhed fastsætter betingelserne for udstedelse af tvangsbøder, og det følger af lovbemærkningerne hertil, at bestemmelsen er en videreførelse af § 374, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), Tillæg A, L 88 som fremsat, side 508.

Til § 3

Til nr. 1 (Overalt i loven)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler (2. pengeoverførselsforordning) er senest blevet ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2023/1113 af 31. maj 2023 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler og ved overførsler af visse kryptoaktiver og om ændring af direktiv (EU) 2015/849 (3. pengeoverførselsforordning).

Det foreslås, at overalt i loven ændres »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler« til »Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler og ved overførsler af visse kryptoaktiver«.

Ændringen vil medføre, at der overalt i loven henvises til 3. pengeoverførselsforordning. Bestemmelserne i 3. pengeoverførselsforordning finder anvendelse fra den 30. december 2024.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 7, og de specielle bemærkningerne hertil.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 1, nr. 8, 18 og 19, i hvidvaskloven)

Det fremgår af § 1, stk. 1, i hvidvaskloven, at loven finder anvendelse på en række nævnte virksomheder og personer, herunder filialer, distributører og agenter af disse her i landet. Det følger af nr. 8, at det gælder øvrige

UDKAST

virksomheder og personer, der erhvervsmæssigt udøver en eller flere af aktiviteterne som nævnt i bilag 1, jf. dog stk. 6. Det følger af nr. 18, at det gælder valutavekslingsvirksomhed, jf. dog stk. 6, og af nr. 19, at det gælder udbydere af spil som defineret i lov om spil, jf. dog stk. 7.

Det foreslås, at § 1, stk. 1, nr. 8 og 18, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«, og i nr. 19, ændres »stk. 7« til: »stk. 8«.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 3, hvor det foreslås at indsætte et nyt stk. 6 i § 1, hvorefter stk. 6 og 7 og bliver stk. 7 og 8.

De foreslåede ændringer af § 1, stk. 1, nr. 8, 18 og 19, vil således medføre, at henvisningerne fortsat er korrekte.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 6, i hvidvaskloven)

Det følger af § 1, stk. 1, nr. 1-22, hvilke virksomheder og personer, som er omfattet af hvidvaskloven. Det følger af bestemmelsen, at ikke alle virksomheder og personer er omfattet af lovens anvendelsesområde, idet kun de virksomheder og personer, som eksplicit fremgår af bestemmelsen, er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Omfattet er finansielle virksomheder og personer samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer. Omfattet er desuden en række ikke-finansielle virksomheder og personer samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer, herunder revisorer, spiludbydere og advokater.

§ 1 fastsætter endvidere, i hvilke tilfælde Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan fastsætte regler om, at loven helt eller delvist ikke finder anvendelse. Bestemmelsen giver endvidere skatteministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om, at loven helt eller delvist ikke finder anvendelse for visse udbydere af spil.

Det følger af § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, i lov om forsikringsvirksomhed i tværgående pensionskasser, livsforsikringsselskaber og skadesforsikringsselskaber m.v., at et forsikringsselskab defineres som et skadesforsikringsselskab, der har tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed, jf. § 14.

UDKAST

Det foreslås i § 1 efter stk. 5 at indsætte et nyt *stk. 6*, hvorefter kapitel 10 b finder anvendelse for skadesforsikringsselskaber som defineret i § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, i lov om forsikringsvirksomhed i tværgående pensionskasser, livsforsikringsselskaber og skadesforsikringsselskaber m.v. og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder. Stk. 6 og 7 bliver herefter stk. 7 og 8.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at det i lovforslaget foreslås at indsætte et nyt kapitel 10 b i hvidvaskloven, der udvider Finanstilsynets tilsynsansvar til at omfatte skadesforsikringsselskabers overholdelse af forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Den foreslåede ændring medfører, at skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder omfattes af hvidvasklovens anvendelsesområde, for så vidt angår Finanstilsynets tilsyn med overholdelsen af forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det er i § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, i lov om forsikringsvirksomhed fastsat, at skadesforsikringsselskaber er aktieselskaber, der har tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed. I bemærkningerne til bestemmelsen præciseres det, at skadesforsikringsvirksomhed skal forstås som den forsikringsvirksomhed, der er omfattet af lovens bilag 1.

En forordning er en bindende retsakt, der er direkte gældende for personer og virksomheder i EU fra datoen for offentliggørelse i EU-Tidende. Forordninger er direkte gældende i EU's medlemsstater. Det betyder, at forordningens regler skal overholdes uden, at der fastsættes særskilt dansk lovgivning herom. Manglende overholdelse af sanktionerne er en overtrædelse af straffeloven og kan medføre bøde eller fængselsstraf.

Finansielle virksomheder er forpligtede til at holde sig opdaterede om sanktionsforordningerne og i deres daglige arbejde sikre sig, at de ikke overtræder disse. Det betyder blandt andet, at de finansielle virksomheder skal indefryse alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som ejes eller kontrolleres af de personer, der er oplistet i bilagene til forordningerne.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.19 i lovforslagets almindelige bemærkninger, og lovforslagets § 3, nr. 6, samt de specielle bemærkninger hertil.

UDKAST

Til nr. 4 (§ 38 a, stk. 1, i hvidvaskloven)

Efter den gældende § 38 a, stk. 1, i hvidvaskloven er personer, der virker inden for den offentlige forvaltning, forpligtet til under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e at hemmeligholde oplysninger, som hidrører fra en underretning efter hvidvasklovens § 26.

Efter hvidvasklovens § 26, stk. 1, skal virksomheder og personer, som er omfattet af hvidvaskloven, jf. § 1, omgående underrette Hvidvasksekretariatet, hvis virksomheden eller personen er vidende om, har mistanke om eller rimelig grund til at formode, at en transaktion, midler eller en aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller terrorfinansiering.

Oplysninger, som hidrører fra underretninger efter hvidvasklovens § 28, jf. 26, stk. 1, som en myndighed sender til Hvidvasksekretariatet, er ikke omfattet af tavshedspligten i hvidvasklovens § 38 a.

Efter hvidvasklovens § 28 skal en tilsynsmyndighed i henhold til hvidvaskloven eller Skatteforvaltningen underrette Hvidvasksekretariatet, hvis myndigheden får kendskab til forhold, der giver grund til at tro, at disse kan have tilknytning til hvidvask eller terrorfinansiering, som er omfattet af underretningspligten i § 26, stk. 1. Der er tale om forhold, som tilsynsmyndighederne kan få kendskab til ved inspektioner eller på anden måde. Skatteforvaltningen kan få kendskab til forhold, f.eks. ved konstatering af store beholdninger af kontanter ved personers ud- eller indrejse af landet eller uledsagede forsendelser af stor værdi, som sendes ud af eller ind i landet.

Det foreslås, at der i hvidvasklovens § 38 a, stk. 1, efter »§ 26« indsættes »eller efter § 28, jf. § 26, stk. 1«.

Det betyder, at anvendelsesområdet for den særlige tavshedspligt vil blive udvidet til at omfatte underretninger, som sendes til Hvidvasksekretariatet i medfør af § 28, jf. § 26, stk. 1.

Baggrunden for forslaget er, at der er behov for at udvide rækkevidden af den særlige tavshedspligt i hvidvasklovens § 38 a i forhold til underretninger, som sendes fra tilsynsmyndigheder og Skatteforvaltningen efter lovens § 28 til Hvidvasksekretariatet, således at der skabes et entydigt retsgrundlag med henblik på at undgå, at der foretages underretning af de

UDKAST

pågældende herom, eller at der meddeles partsaktindsigt i de pågældende oplysninger.

Forslaget vil medføre, at den særlige tavshedspligt i hvidvasklovens § 38 a også vil omfatte underretninger, som tilsynsmyndigheder og Skatteforvaltningen efter § 28 sender til Hvidvasksekretariatet om forhold, der giver grund til at tro, at disse kan have tilknytning til hvidvask eller terrorfinansiering, og som er omfattet af underretningspligten i § 26, stk. 1. Det vil være de oplysninger, som indgår i selve underretningen, og følgelig også oplysningen om, at underretningen er foretaget, som skal hemmeligholdes.

Oplysninger, som indgår i underretningen, men som hidrører et andet sted fra end underretningen, vil ikke være omfattet af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 39, stk. 1, nr. 2 og 3, i hvidvaskloven)

Det fremgår af den gældende § 39, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/1113 af 31. maj 2023 om oplysninger der skal medsendes ved pengeoverførsler og ved overførsler af visse kryptoaktiver, ikke finder anvendelse på pengeoverførsler inden for Danmark eller til og fra Færøerne og Grønland i forbindelse med køb af varer og tjenesteydelser når visse betingelser er opfyldt.

Det fremgår af artikel 3, stk. 1, nr. 5, i 2. pengeoverførselsforordning, at ved betalingsformidler forstås de kategorier af udbydere af betalingstjenester, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF, fysiske og juridiske personer, der drager fordel af undtagelser i henhold til artikel 26 deri, og juridiske personer, der drager fordel af undtagelser i henhold til artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF, og som udbyder tjenester i form af pengeoverførsler.

En betalingsformidler er således en fysisk eller juridisk person, i hvis virksomhed det indgår at udbyde pengeoverførselsvirksomhed. De omfattede virksomheder er f.eks. pengeinstitutter og pengeoverførselsvirksomheder. Virksomheder, der udbyder pengeoverførselsvirksomhed, er underlagt krav om tilladelse og tilsyn.

Den gældende § 39, stk. 1, nr. 2 og 3, anvender begrebet betalingsformidler i overensstemmelse med 2. pengeoverførselsforordning.

UDKAST

I 3. pengeoverførselsforordningen anvendes begrebet betalingstjenesteudbyder i stedet for betalingsformidler. Betalingstjenesteudbyder defineres i 3. pengeoverførselsforordning som de kategorier af betalingstjenesteudbydere, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2366, fysiske og juridiske personer, der drager fordel af undtagelser i henhold til artikel 32 deri, og juridiske personer, der drager fordel af undtagelser i henhold til artikel 9 i direktiv 2009/110/EF, og som udbyder tjenester i form af pengeoverførsler.

Det foreslås i § 39, stk. 1, nr. 2 og 3, at ændre »betalingsformidler« til »betalingstjenesteudbyder«.

Formålet med den foreslåede ændring er at skabe overensstemmelse med ordlyden i 3. pengeoverførselsforordning. En betalingstjenesteudbyder er på samme måde som en betalingsformidler en fysisk eller juridisk person, i hvis virksomhed det indgår at udbyde pengeoverførselsvirksomhed. De omfattede virksomheder er således f.eks. pengeinstitutter og pengeoverførselsvirksomheder. Virksomheder, der udbyder pengeoverførselsvirksomhed, er underlagt krav om tilladelse og tilsyn.

Der foreslås ikke med ændringen materielle ændringer til bestemmelsen.

Til nr. 6 (§ 46 f i hvidvaskloven)

Skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder er ikke omfattet af Finanstilsynets tilsyn efter hvidvaskloven. Det betyder, at Finanstilsynet ikke i dag påser, om skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder overholder andre forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer, end Rådets forordning 2017/1509/EU af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

Det foreslås efter kapitel 10 a at indsætte kapitel 10 b om Finanstilsynets tilsyn med skadesforsikringsselskabers overholdelse af forordninger om finansielle sanktioner indeholdende § 46 f.

Det foreslås i § 46 f, stk. 1, at Finanstilsynet påser, at virksomheder omfattet af § 1, stk. 6, overholder forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer

UDKAST

med den kompetence, som Finanstilsynet er tillagt i medfør af § 47, stk. 1 og 2.

Det følger af § 47, stk. 1, i hvidvaskloven, at Finanstilsynet påser, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-12 og 18 og 22, og filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af § 1, stk. 1, nr. 1-22, i hvidvaskloven, hvilke virksomheder og personer, som er omfattet af hvidvaskloven. Omfattet er finansielle virksomheder og personer samt filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne udenlandske virksomheder og personer. Omfattet er desuden en række ikke-finansielle virksomheder og personer, herunder revisorer, spiludbydere og advokater. Skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder er ikke omfattet af lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet skal påse, at skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder, overholder forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Den foreslåede ændring vil desuden medføre, at Finanstilsynet kan indgå i tilsynet med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed, jf. hvidvasklovens § 47, stk. 2.

Eksempelvis vil Finanstilsynet i den forbindelse kunne gennemføre inspektioner i de enkelte skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder med henblik på at påse, om virksomhederne overholder forordningerne. Finanstilsynet vil i den forbindelse kunne vurdere om virksomhedernes arbejde, der skal sikre overholdelse af sanktionerne, er tilstrækkelig. Såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et skadesforsikringsselskab eller en filial overtræder sanktionsforordningerne, vil Finanstilsynet kunne påbyde virksomheden at foretage de nødvendige foranstaltninger. Endvidere vil en manglende overholdelse være en overtrædelse af straffeloven, hvorfor sagen vil kunne blive overgivet til politiet.

UDKAST

For yderligere beskrivelser af indholdet af Finanstilsynets tilsynsansvar henvises der til afsnit 3.7 i de almindelige bemærkninger i forslag til hvidvaskloven, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 41 som fremsat, side 55, samt til bemærkningerne til hvidvasklovens § 47, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 41 som fremsat, side 146.

Det foreslås i § 46*f*, stk. 2, at § 49, stk. 1-5, og §§ 51 og 55 finder tilsvarende anvendelse på skadesforsikringsselskabers overholdelse af forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af § 49, stk. 1, at virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-12, 18 og 22, herunder leverandører og underleverandører til disse, har pligt til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Som tvangsmiddel kan Finanstilsynet pålægge tvangsbøder, jf. lovens § 80.

Det følger af § 49, stk. 2, at virksomheder eller personer, der har afgivet oplysninger efter § 49, stk. 1 eller regler udstedt i medfør af § 49, stk. 7, har pligt til hurtigst muligt at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden eller personen efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Det følger af § 49, stk. 3, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til virksomheder og personer omfattet af stk. 1 med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

Det følger af § 49, stk. 4, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovens § 24, hvorefter virksomheder og personer kontraktmæssigt kan vælge at outsource opgaver, som disse skal udføre med henblik på overholdelse af denne lov, til en leverandør.

Det følger af § 49, stk. 5, at Finanstilsynet kan kræve udlevering af alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrifter af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes

UDKAST

nødvendige til brug for Finanstilsynets afgørelse af, om en person eller virksomhed er omfattet af hvidvaskloven.

Det følger af § 51, at Finanstilsynet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist kan påbyde virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-12, 18 og 22 at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler, eller forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

§ 55 i hvidvaskloven indeholder regler om offentliggørelse af reaktioner. Det følger af § 55, stk. 1, at reaktioner givet efter § 47, stk. 1 og 2, § 51 eller § 51 b eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside. Beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. § 47, stk. 2, offentliggøres som resumé, jf. dog stk. 6. Offentliggørelsen skal omfatte den juridiske eller fysiske persons navn, jf. dog stk. 3.

Efter stk. 2 skal offentliggjorte reaktioner forblive på Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år efter offentliggørelse. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen må dog kun forblive på Finanstilsynets hjemmeside i det nødvendige tidsrum.

Det følger af stk. 3, at offentliggørelse efter stk. 1, der omfatter en fysisk persons navn, dog alene kan ske ved alvorlige, gentagne eller systematiske overtrædelser af en række nærmere angivne bestemmelser i hvidvaskloven.

Det fremgår af § 55, stk. 4, at virksomheden skal offentliggøre de samme oplysninger som omfattet af stk. 1 på sin eventuelle hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme. Offentliggørelsen skal ske hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Samtidig med offentliggørelsen skal virksomheden indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af virksomhedens eventuelle hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Kommentarer til reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra

UDKAST

virksomhedens eventuelle hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommende generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Indbringes reaktionen, der offentliggøres i henhold til stk. 1, 1. pkt., for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

Det fremgår af stk. 5, at hvis Finanstilsynet har overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og der er afsagt fældende dom eller vedtaget bøde, skal Finanstilsynet offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 6. Er dommen ikke endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Virksomhedens offentliggørelse skal ske på virksomhedens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter at der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Samtidig med offentliggørelsen skal virksomheden indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Hvis virksomheden kommenterer dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resumeet. Fjernelse af informationerne fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommende generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Virksomheden skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside gælder kun for juridiske personer.

Efter stk. 6 kan offentliggørelse efter stk. 1 og 3-5 dog ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller

UDKAST

efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra et EU eller EØS-land, medmindre de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 7 fastsætter, at i de tilfælde hvor offentliggørelse er undladt i henhold til stk. 6, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1 og 3-5, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Efter 2 år fra datoen for reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning skal der dog ikke ske offentliggørelse uanset 1. pkt. Der skal alene ske offentliggørelse, hvis der ikke er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

Det fremgår endelig af stk. 8, at i sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 2. pkt., og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den fysiske eller juridiske person, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Den fysiske eller juridiske person skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at Finanstilsynets tilsynsansvar med det foreslåede nye kapitel 10 b, vil blive udvidet til også at omfatte at skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder, overholder forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Med den foreslåede ændring sikres det, at hvidvasklovens bestemmelser om Finanstilsynets tilsynskompetencer, mulighed for at udstede reaktioner samt offentliggørelsespligten sættes i kraft for tilsynet med

UDKAST

skadesforsikringsselskaber og filialers overholdelse af forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

For yderligere beskrivelser af indholdet af § 49, stk. 1-5, og §§ 51 og 55, henvises der til bemærkningerne til hvidvasklovens §§ 42 og 48, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 41 som fremsat, side 150, side 153 og side 156, og Folketingstidende 2019-2020, tillæg A, L 58 som fremsat, side 93 og 94.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.19 i lovforslagets almindelige bemærkninger, og lovforslagets § 3, nr. 2, samt de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 7 (§ 78, stk. 1 og 2, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 78 er en strafbestemmelse. Bestemmelsen fastsætter, hvilke overtrædelser af hvidvaskloven og EU-forordninger, der kan straffes.

Det følger af § 78, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven, at forsætlig eller groft uagtsom overtrædelse af artikel 4-8, 10-12 og 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens regler.

Det følger af § 78, stk. 2, i hvidvaskloven, at ved særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser af artikel 4-8, 10-12 og 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, kan straffen stige til fængsel indtil 2 år, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 2.

Det foreslås i § 78, *stk. 1, 2. pkt.*, og *stk. 2*, at ændre »artikel 4-8, 10-12 og 16« til: »artikel 4-8, 10-12, 14-17, 19-21 og 26«.

Forslaget er en konsekvens af, at anvendelsesområdet i pengeoverførselsforordning udvides til også at omfatte overførsler af kryptoaktiver. Kryptoaktiver er særligt udsatte for kriminelt misbrug, herunder i grænseoverskridende situationer, primært på grund af deres globale rækkevidde, hastigheden, hvormed transaktioner kan gennemføres, og den mulige anonymitet, som overførslen af dem giver.

Udvidelsen af pengeoverførselsforordningens anvendelsesområde betyder, at oplysninger om ordregivere og ordremodtagere skal medsendes ved overførsler af kryptoaktiver, når mindst en af udbydere af kryptoaktivtjenester, der er involveret i overførslen af kryptoaktiver, er etableret eller har sit vedtægtsmæssige hjemsted, alt efter hvad der er relevant, i EU.

Den primære ændring af forordningen er derfor, at udbydere af kryptoaktivtjenester ved overførsler af kryptoaktiver skal medsende oplysninger om ordregiveren og ordremodtageren af disse overførsler.

Med ændringen af forordningen er det samtidig et krav, at udbydere af kryptoaktivtjenester skal indhente, opbevare og dele disse oplysninger med deres modparter i den anden ende af overførslen af kryptoaktiver og efter anmodning stille dem til rådighed for de kompetente myndigheder.

Den foreslåede ændring vil medføre, at bestemmelserne i 3. pengeoverførselsforordning vedrørende kryptoaktivtjenester strafbelægges på tilsvarende måde, som forordningens bestemmelser om pengeoverførsler.

Nedenfor anføres en uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler, herunder forpligtelser vedrørende de enkelte artikler i pengeoverførselsforordningen, der vil blive strafbelagt med dette lovforslag:

Artikel 14 i 3. pengeoverførselsforordning

Artikel 14, stk. 1, fastslår, at ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester skal sikre, at der ved overførsler af kryptoaktiver medsendes ordregiverens navn, ordregiverens distributed ledger-adresse, ordregiverens kryptoaktivkononummer, ordregiverens adresse, herunder landets navn, officielle personlige dokumentnummer og kunde-ID-nummer eller alternativt ordregiverens fødselsdato og -sted, og ordregiverens aktuelle LEI.

Det bemærkes dog, at artikel 15 fastslår, at ved batchfiloverførsler fra en enkelt ordregiver finder artikel 14, stk. 1, ikke anvendelse på de enkelte overførsler, der er samlet heri, såfremt batchfilen indeholder de oplysninger, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, 2 og 3, oplysningerne er blevet kontrolleret i overensstemmelse med artikel 14, stk. 6 og 7, og de enkelte overførsler indeholder ordregivers distributed ledger-adresse, hvis artikel 14, stk. 2, litra b, finder anvendelse, ordregivers kryptoaktivkononummer,

UDKAST

hvis artikel 14, stk. 2, litra c, finder anvendelse, eller den entydige transaktionsidentifikator, hvis artikel 14, stk. 3, finder anvendelse.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14, stk. 1, er ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling opstår, såfremt oplysningerne om ordregiveren ikke sikres medsendt. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 14, stk. 1, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der være mulighed for fængselsstraf indtil 2 år.

Artikel 14, stk. 2, fastslå, at ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester skal sikre, at der ved overførsel af kryptoaktiver medsendes oplysninger om ordremodtagerens navn, ordremodtagerens distributed ledger-adresse, ordremodtagerens kryptoaktivkononummer og ordremodtagers aktuelle LEI.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14, stk. 2, er ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling opstår, såfremt oplysningerne om ordremodtageren ikke sikres medsendt.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 14, stk. 2, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der være mulighed for fængselsstraf indtil 2 år.

Artikel 14, stk. 3, fastsætter, at ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester sørger for, at overførsler af kryptoaktiver, som ikke registreres på et netværk, der anvender DLT eller lignende teknologi, og som ikke er foretaget til eller fra en kryptoaktivkonto, medsendes en entydig transaktionsidentifikator.

Ved entydig transaktionsidentifikator menes en kombination af bogstaver, tal eller symboler, fastlagt af betalingstjenesteudbyderen i overensstemmelse med protokollerne for de betalings- og afviklingssystemer eller meddelelssystemer, der er fastlagt af en udbyder af kryptoaktivtjenester, der gør det muligt at spore overførslen af kryptoaktiver tilbage til ordregiveren og ordremodtageren.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14, stk. 3, er ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er, at

UDKAST

ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester ikke sørger for at overførslen ledsages af en entydig transaktionsidentifikator.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 14, stk. 3, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 14, stk. 4, fastslår, at ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester skal fremsende de i stk. 1 og 2 omhandlede oplysninger forud for, eller samtidigt eller parallelt med overførslen af kryptoaktiver og i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningen.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14, stk. 4, er ordregiveren udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er ikke at fremsende de i stk. 1 og 2, omhandlede oplysninger forud for, eller samtidigt eller parallelt med overførslen af kryptoaktiver.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 14, stk. 4, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 14, stk. 5, fastslår, at ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester skal indhente og opbevare de i stk. 1 og 2 omhandlede oplysninger og sikrer, at overførslen af kryptoaktiver kan identificeres individuelt. Endvidere skal ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester i tilfælde af en overførsel af et beløb, der overstiger 1000 EUR eller et tilsvarende beløb i danske kroner, til en selvhostet adresse, træffe passende foranstaltninger til at vurdere, om denne adresse ejes eller kontrolleres af ordregiveren.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14, stk. 5, er ordregiveren udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er ikke at indhente og opbevare de i stk. 1 og 2, omhandlede oplysninger og sikrer, at overførslen af kryptoaktiver kan identificeres individuelt.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 14, stk. 5, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

UDKAST

Artikel 14, stk. 6, fastslår, at før kryptoaktiverne overføres, kontrollerer ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester på grundlag af dokumenter, data eller oplysninger fra en pålidelig og uafhængig kilde, at de i artikel 14, stk. 1, omhandlede oplysninger er korrekte.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14, stk. 6, er ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er, at ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester ikke har kontrolleret om de medsendte oplysninger er korrekte på baggrund af en pålidelig og uafhængig kilde.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 14, stk. 6, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 14, stk. 7, fastslår, at den i stk. 6 omhandlede kontrol anses for at have fundet sted, hvis en ordregivers identitet er blevet kontrolleret i overensstemmelse med kapitel 3 i hvidvaskloven, og oplysningerne opbevares i overensstemmelse med hvidvasklovens § 30.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14, stk. 7, er ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er manglende kontrol. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 14, stk. 7, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 14, stk. 8, fastslår, at ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester ikke må tillade foranledning eller gennemførelse af en overførsel af kryptoaktiver, før denne har sikret sig, at den er i fuld overensstemmelse med nærværende artikel.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14, stk. 8, er ordregiverens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling sker ved gennemførelse af en overførsel af kryptoaktiv, før udbyderen af kryptoaktivtjenester har sikret sig fuld overensstemmelse med artikel 14. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 14, stk. 8, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 16 i 3. pengeoverførselsforordning

Artikel 16, stk. 1, fastslår, at ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester skal indføre effektive procedurer, herunder hvor det er relevant overvågning efter eller under overførslerne, til at konstatere, om de i artikel 14, stk. 1 og 2, omhandlede oplysninger om ordregiveren og ordremodtageren indgår i eller følger efter overførslen eller batchfiloverførslen.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 16, stk. 1, er ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling sker ved manglende indførelse af effektive procedurer.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 16, stk. 1, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 16, stk. 2, fastlås, at ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester skal indhente og opbevare de i artikel 14, stk. 1 og 2, omhandlede oplysninger og sikre, at overførslen af kryptoaktiver kan identificeres individuelt. Endvidere skal ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester i tilfælde af en overførsel af et beløb, der overstiger 1000 EUR eller det tilsvarende beløb i danske kroner, fra en selvhostet adresse, træffe passende foranstaltninger til at vurdere, om denne adresse ejes eller kontrolleres af ordremodtageren.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 16, stk. 2, er ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling sker ved ikke at indhente og opbevare de i artikel 14, stk. 1 og 2, omhandlede oplysninger og sikre, at overførslen af kryptoaktiver kan identificeres individuelt.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 16, stk. 2, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 16, stk. 3, fastslår, at kryptoaktiverne ikke må stilles til rådighed for ordremodtageren, før ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester, på grundlag af dokumenter, data eller oplysninger fra en pålidelig og

uafhængig kilde, har kontrolleret, at de i artikel 14, stk. 2, omhandlede oplysninger om ordremodtageren er korrekte.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 16, stk. 3, er ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er, at ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester ikke har kontrolleret om de medsendte oplysninger er korrekte på baggrund af en pålidelig og uafhængig kilde.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 16, stk. 3, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 16, stk. 4, fastslår, at den i artikel 16, stk. 2 og 3, omhandlede kontrol anses for at have fundet sted, når ordremodtagerens identitet er blevet kontrolleret i overensstemmelse med kapitel 3 i hvidvaskloven, og oplysningerne opbevares i overensstemmelse med hvidvasklovens § 30.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 16, stk. 4, er ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er manglende kontrol.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 16, stk. 4, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 17 i 3. pengeoverførselsforordning

Artikel 17, stk. 1, fastslår, at ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester skal indføre effektive risikobaserede procedurer til at konstatere, hvorvidt en overførsel af kryptoaktiver, som mangler de krævede fuldstændige oplysninger om ordregiveren og ordremodtageren, skal gennemføres, afvises, sendes tilbage eller suspenderes, og til at træffe hensigtsmæssige opfølgingsforanstaltninger.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 17, stk. 1, er ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er manglende procedurer.

UDKAST

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 17, stk. 1, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 17, stk. 2, fastslår, at hvis en udbyder af kryptoaktivtjenester gentagne gange undlader at forelægge de påkrævede oplysninger om ordregiveren eller ordremodtageren, skal ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester træffe passende foranstaltninger som udsendelse af advarsler eller fastsætte frister, inden der skrives til afvisning, begrænsning eller afbrydelse eller direkte afvise enhver fremtidig overførsel af kryptoaktiver til eller fra denne udbyder af kryptoaktivtjenester eller begrænse eller afbryde forretningsforbindelsen med denne udbyder af kryptoaktivtjenester.

Ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester skal indberette denne undladelse og de truffe foranstaltninger til den myndighed, der har ansvar for at føre tilsyn med, at betalingstjenesteudbyder overholder bestemmelserne om forebyggelse af hvidvask af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 17, stk. 2, er ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er manglende foranstaltninger og derefter afvisning af fremtidige overførsel af kryptoaktiver samt undladelse af at indberette de truffe foranstaltninger.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 17, stk. 1, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 18 i 3. pengeoverførselsforordning

Artikel 18 fastslår, at ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester skal lade manglende eller ufuldstændige oplysninger om ordregiveren eller ordremodtageren indgå som en faktor ved vurderingen af, om overførslen af kryptoaktiver eller dertil knyttede transaktioner er mistænkelig, og om den skal underrettes til Hvidvasksekretariatet i overensstemmelse med hvidvaskloven.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 18 er ordremodtagerens udbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er

manglende foranstaltninger, hvor manglende eller ufuldstændige oplysninger om ordregiveren eller ordremodtageren ikke indgår som en faktor ved vurderingen af, om overførslen af kryptoaktiver eller dertil knyttede transaktioner er mistænkelig, herunder om den skal underrettes til Hvidvasksekretariatet i overensstemmelse med hvidvaskloven.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 18 i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 19 i 3. pengeoverførselsforordning

Artikel 19 fastslår, at mellemudbydere af kryptoaktivtjenester skal sikre, at samtlige modtagne oplysninger om ordregiveren og ordremodtageren, der medsendes ved en overførsel af kryptoaktiver, overføres sammen med overførslen, og at registreringer af sådanne oplysninger opbevares og på anmodning stilles til rådighed for de kompetente myndigheder.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 19 er en mellemudbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er at sikre, at samtlige modtagne oplysninger om ordregiveren og ordremodtageren, der medsendes ved en overførsel af kryptoaktiver, overføres sammen med overførslen, og at registreringer af sådanne oplysninger opbevares og på anmodning stilles til rådighed for de kompetente myndigheder.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 19 i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 20 i 3. pengeoverførselsforordning

I henhold til artikel 20 skal mellemudbyderen af kryptoaktivtjenester indføre effektive procedurer, herunder hvor det er relevant overvågning efter eller under overførslerne, for at konstatere, om de oplysninger om ordregiver eller ordremodtager, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, litra a-c, og artikel 14, stk. 2, litra a-c, er blevet fremsendt forud for eller samtidigt eller parallelt med overførslen eller batchfiloverførslen af kryptoaktiver, herunder hvis overførslen foretages til eller fra en selvhostet adresse.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 20 er en mellemudbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling er manglende effektive procedurer, herunder hvor det er relevant overvågning efter eller under overførslerne, for at konstatere, om de oplysninger om ordregiver eller

UDKAST

ordremodtager, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, litra a-c, og artikel 14, stk. 2, litra a-c, er blevet fremsendt forud for eller samtidigt eller parallelt med overførslen eller batchfiloverførslen af kryptoaktiver, herunder hvis overførslen foretages til eller fra en selvhostet adresse.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 20 i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 21 i 3. pengeoverførselsforordning

Artikel 21, stk. 1, fastslår, at mellemudbyderen af kryptoaktivtjenester skal etablere effektive risikobaserede procedurer til at fastslå, hvorvidt en overførsel af kryptoaktiver, hvor de krævede oplysninger om ordregiveren og ordremodtageren mangler, skal gennemføres, afvises, sendes tilbage eller suspenderes, og til at træffe hensigtsmæssige opfølgingsforanstaltninger.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 21, stk. 1, er en mellemudbyder af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling består i ikke at have etableret de pågældende procedurer. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 21, stk. 1, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 21, stk. 2, fastslår, at hvis en udbyder af kryptoaktivtjenester gentagne gange undlader at forelægge de påkrævede oplysninger om ordregiveren eller ordremodtageren, skal mellemudbyderen af kryptoaktivtjenester, træffe passende foranstaltninger, som udsendelse af advarsler eller fastsætte frister inden der skrives til afvisning, begrænsning eller afbrydelse, eller direkte afvise enhver fremtidig overførsel af kryptoaktiver til eller fra eller begrænse eller afbryde forretningsforbindelsen med denne udbyder af kryptoaktivtjenester.

Mellemudbyderen af kryptoaktivtjenester skal indberette denne undladelse og de truffene foranstaltninger til den myndighed, der har ansvar for at føre tilsyn med, at betalingstjenesteudbyder overholder bestemmelserne om forebyggelse af hvidvask af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 21, stk. 2, er mellemudbyderen af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling består i, at mellemudbyderen af kryptoaktivtjenester har undladt at træffe passende

foranstaltninger overfor en udbyder af kryptoaktivtjenester eller at afvise fremtidig overførsel af kryptoaktiver fra udbyderen af kryptoaktivtjenester. Den strafbare handling kan også bestå i at undlade at indberette de trufne foranstaltninger til rette myndighed.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 21, stk. 1, i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Artikel 22 i 3. pengeoverførselsforordning

I henhold til artikel 22 skal mellemudbyderen af kryptoaktivtjenester lade manglende eller ufuldstændige oplysninger om ordregiveren eller ordremodtageren indgå som en faktor ved vurderingen af, om overførslen af kryptoaktiver eller dertil knyttede transaktioner er mistænkelig, og om den skal underrettes til Hvidvasksekretariatet i overensstemmelse med hvidvaskloven.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 18 er mellemudbyderen af kryptoaktivtjenester, og den strafbetingede handling består i at undlade at iværksætte foranstaltninger, hvor manglende eller ufuldstændige oplysninger om ordregiveren eller ordremodtageren ikke indgår som en faktor ved vurderingen af, om overførslen af kryptoaktiver eller dertil knyttede transaktioner er mistænkelig, herunder om den skal underrettes til Hvidvasksekretariatet i overensstemmelse med hvidvaskloven.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 22 i 3. pengeoverførselsforordning som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der kunne straffes med fængsel indtil 2 år.

Til nr. 8 (§ 85, stk. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 85, stk. 1, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Det følger videre af § 85, stk. 2, at de dele af § 57, stk. 1, 1. pkt., som i medfør af stk. 1 er sat i kraft for Grønland, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft på ny for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST

Det foreslås, at der i hvidvasklovens § 85, stk. 2, indsættes efter »De dele af«: »§ 35, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1, 1. pkt., § 38, stk. 5,« og efter »§ 57, stk. 1, 1. pkt.,« indsættes: »og § 64 a, stk. 3,«.

Formålet med forslaget er at give mulighed for på ny at sætte § 35, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1, 1. pkt., § 38, stk. 5, i kraft for Grønland, så virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan omfattes af den regulering som følger af de pågældende bestemmelser.

Den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, omfatter virksomheder og personer, der i øvrigt erhvervsmæssigt leverer samme ydelser som advokater efter nr. 14 samt revisorer og revisionsvirksomheder godkendt i henhold til revisorloven, herunder revisorer, som ikke er godkendt i henhold til revisorloven, skatterådgivere og eksterne bogholdere og enhver anden person, der forpligter sig til at yde hjælp, bistand eller rådgivning om skatteanliggender som sin vigtigste erhvervsmæssige virksomhed.

Med den foreslåede bestemmelse vil der således på ny være hjemmel til, at det ved anordning kan fastsættes, at virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, bliver forpligtet til at have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den grønlandske hvidvasklov og regler udstedt i medfør heraf, jf. § 35, stk. 1, 1. pkt., og forpligtet til ikke at udsætte en ansat for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte har indberettet virksomhedens eller personens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den grønlandske hvidvasklov og regler udstedt i medfør heraf til en tilsynsmyndighed eller til en ordning i virksomheden, jf. § 36, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere på ny indføre hjemmel til, at det ved anordning kan fastsættes, at virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at det overvejes at indgive en underretning, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, jf. § 38, stk. 5. Oplysningerne kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af den grønlandske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, advokater efter § 1, stk. 1, nr. 14, revisorer og revisionsvirksomheder godkendt i henhold til revisorloven eller lignende virksomheder, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land eller i et tredjeland, der opfylder kravene i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om

UDKAST

forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, hvis både den person, der videregiver oplysningerne, og den person, oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Formålet med forslaget er desuden at give mulighed for på ny at sætte § 64 a, stk. 3, i kraft for Grønland, så der i den grønlandske hvidvasklov § 64 a, stk. 3, kan henvises til § 26, stk. 6, 1. pkt.

Efter den grønlandske hvidvasklovs § 26, stk. 6, 1. pkt., skal virksomheder og personer undlade at gennemføre transaktioner, indtil der er sket underretning til Hvidvasksekretariatet for Grønland, og de har indhentet godkendelse fra Hvidvasksekretariatet for Grønland, hvis de har viden om, mistanke om eller rimelig grund til at formode, at transaktionen vedrører finansiering af terrorisme.

Med den foreslåede bestemmelse vil der således på ny være hjemmel til, at det ved anordning kan fastsættes, at der kan ske offentliggørelse af en fysisk persons navn i Grønland, hvor en person alvorligt, gentagende og systematisk gennemfører transaktioner uden at underrette og indhente godkendelse fra Hvidvasksekretariatet for Grønland, selvom personen har viden om, mistanke om eller rimelig grund til at formode, at transaktionen vedrører finansiering af terrorisme, jf. § 64 a, stk. 3.

Til nr. 9 (§ 85, stk. 3, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 85, stk. 1, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Det følger videre af § 85, stk. 3, at de dele af § 27, stk. 1, som i medfør af stk. 1 er sat i kraft for Færøerne, ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft på ny for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås, at der i hvidvasklovens § 85, stk. 3, indsættes efter »De dele af:« »§ 14, stk. 6, 2. pkt.,« og efter »27, stk. 1« indsættes: »og 3, § 35, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1, 1. pkt., og § 38, stk. 5 og 6«.

Formålet med forslaget er at give mulighed for på ny at sætte § 14, stk. 6, 2. pkt., i kraft for Færøerne, så virksomheder og personer omfattet af den

UDKAST

færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan omfattes af den regulering som følger af den pågældende bestemmelse.

Den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, omfatter virksomheder og personer, der i øvrigt erhvervsmæssigt leverer samme ydelser som advokater efter nr. 14.

Med den foreslåede bestemmelse vil der således på ny være hjemmel til, at det ved anordning kan fastsættes, at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, vil være undtaget fra pligten til at afbryde eller afvikle en forretningsforbindelse ved manglende opfyldelse af kravene til den indledende kundekendskabsprocedure, når de bistår en advokat, i samme omfang som den advokat, de bistår, jf. § 14, stk. 6, 2. pkt. Formålet med forslaget er desuden at give mulighed for på ny at sætte § 27, stk. 3, § 35, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1, 1. pkt. og § 38, stk. 5 og 6, i kraft for Færøerne, så virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan omfattes af den regulering som følger af den pågældende bestemmelse.

Den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, omfatter virksomheder og personer, der i øvrigt erhvervsmæssigt leverer samme ydelser som advokater efter nr. 14.

Med den foreslåede bestemmelse vil der således på ny være hjemmel til, at det ved anordning kan fastsættes, at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, vil være undtaget fra pligten til at foretage underretning af Hvidvasksekretariatet efter § 26 på baggrund af oplysninger, som disse modtager fra eller indhenter om en klient i forbindelse med, at advokaten fastslår den pågældende klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg, når de bistår en advokat før, under og efter en retssag eller bistår med at fastslå en klients retsstilling, i samme omfang som den advokat, de bistår, jf. § 27, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse giver også mulighed for, at det ved anordning kan fastsættes, at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, bliver forpligtet til at have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den færøske hvidvasklov og regler udstedt i medfør heraf, jf. § 35, stk. 1, 1. pkt., og forpligtet til ikke at udsætte en ansat for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som

UDKAST

følge af, at den ansatte har indberettet virksomhedens eller personens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den færøske hvidvasklov og regler udstedt i medfør heraf til en tilsynsmyndighed eller til en ordning i virksomheden, jf. § 36, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere på ny indføre hjemmel til, at det ved anordning kan fastsættes, at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at det overvejes at indgive en underretning, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, jf. § 38, stk. 5. Oplysningerne kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, advokater efter § 1, stk. 1, nr. 14, eller lignende virksomheder, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land eller i et tredjeland, der opfylder kravene i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, hvis både den person, der videregiver oplysningerne, og den person, oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Endelig vil den foreslåede bestemmelse give mulighed for, at det ved anordning kan fastsættes, at virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 17, kan videregive eller modtage oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, mellem virksomheder og personer omfattet af den færøske hvidvasklovs § 1, stk. 1, nr. 1, 3, 5-6, 8-11, 14, 17, 19 og 21, forudsat at 1) oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, 2) modtageren af oplysningerne er underlagt krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, og 3) modtageren er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger, jf. § 38, stk. 6.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 3, stk. 3, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det fremgår af den gældende § 3, stk. 3, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at mindst 200 mio. kr. af Fondens formue skal

UDKAST

bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark for risici i Danmark.

Det foreslås i § 3, stk. 3, nr. 2, at indsætte », herunder voldsskedeforsikringer tegnet som udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen, og selvstændigt tegnede voldsskedeforsikringer,« efter »som tegner arbejdsulykkesforsikringer«.

Det foreslåede vil medføre, at den del af Fondens formue, der skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer, fremadrettet også skal bestå af bidrag fra voldsskedeforsikringer, uagtet om voldsskedeforsikringen er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, eller om den er tegnet som selvstændig forsikring.

Det foreslåede vil desuden medføre, at Fondens formue til dækning af arbejdsulykkesforsikringer også fremadrettet kan anvendes til at dække voldsskedeforsikringer.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 2, og de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 3, stk. 5, i lov om en garantifond, at forsikringsselskaber ud over engangsbidraget, jf. stk. 4, har pligt til løbende at yde bidrag til Fonden. Forsikringsselskabernes bidrag udgøres af summen af et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. police inden for visse forbrugerforsikringer og et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, jf. stk. 10.

Det foreslås i § 3, stk. 5, 2. pkt., at ændre »visse forbrugerforsikringer og« til »visse forbrugerforsikringer,« og at indsætte »og et af Finanstilsynet fastsat årligt beløb pr. sikrede under en selvstændig voldsskedeforsikringspolice« efter »en arbejdsulykkesforsikringspolice«.

Det følger af § 49 a, stk. 4, i lov om arbejdsskadesikring, at arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 1 og 2, i lov om arbejdsskadesikring, der har tegnet arbejdsulykkesforsikring, tegner voldsskedeforsikringen som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker.

UDKAST

Det foreslåede vil medføre, at bidragspligtige forsikringsselskaber fremadrettet vil få pligt til at betale et årligt fastsat beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice og et af Finanstilsynet fastsat årligt beløb pr. sikrede under en selvstændig voldsskedeforsikringspolice.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at der på selvstændigt tegnede voldsskedeforsikringspolicer pålægges bidrag til Fonden, f.eks. hvis selvforsikrede regionale og kommunale arbejdsgivere tegner selvstændig voldsskedeforsikring i et forsikringsselskab, jf. § 49 a, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring.

Det foreslåede indebærer derudover, at hvis en voldsskedeforsikring er tegnet på samme police og som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, så skal det bidragspligtige forsikringsselskab betale et årligt fastsat beløb pr. sikrede under arbejdsulykkesforsikringspolice, som også dækker voldsskade.

Hvis det bidragspligtige forsikringsselskab tegner voldsskedeforsikringen på en selvstændig police ved siden af en arbejdsulykkesforsikringspolice, så skal selskabet betale et årligt fastsat beløb pr. sikrede under voldsskedeforsikringspolice og et årligt fastsat beløb pr. sikrede under arbejdsulykkesforsikringspolice, også selvom de to policer dækker de samme sikrede.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 1, og de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 3, stk. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Finanstilsynet en gang om året meddeler størrelsen af det beløb pr. police for visse forbrugerforsikringer og det beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden. Finanstilsynet skal ved fastsættelse af beløbet tage højde for, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af arbejdsulykkesforsikringer. Finanstilsynet skal offentliggøre meddelelsen, senest 6 måneder før forsikringsselskaberne skal indbetale bidrag til Fonden.

UDKAST

Det foreslås i § 3, stk. 6, 1. pkt., at ændre »visse forbrugerforsikringer og« til »visse forbrugerforsikringer,« og at indsætte »og det beløb pr. sikrede under en selvstændig voldsskadeforsikringspolice« efter »en arbejdsulykkesforsikringspolice«.

Det foreslåede indebærer, at Finanstilsynet årligt, udover at meddele størrelsen af det beløb pr. police for visse forbrugerforsikringer og det beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden, også skal meddele størrelsen af beløbet pr. sikrede under en selvstændig voldsskadeforsikringspolice.

Hvis en voldsskadeforsikring er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring på samme police som arbejdsulykkesforsikringen, så skal det bidragspligtige forsikringsselskab betale et årligt fastsat beløb pr. sikrede under arbejdsulykkesforsikringspolice, som også dækker voldsskade.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 1 og 2, og de specielle bemærkningerne hertil.

Til nr. 4 (§ 5, stk. 1, nr. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 5, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, hvem Fonden dækker erstatningskrav til. Fonden dækker erstatningskrav til 1) forsikringstagere med privatforsikringer (forbrugerforsikringer) og de sikrede, 2) tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer, 3) forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, 4) forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede, 5) sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer og 6) sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 5, at »sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer og« ændres til »sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer,«

UDKAST

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 4, nr. 6, hvorefter der indsættes et nyt nr. 7 i § 5, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Til nr. 5 (§ 5, stk. 1, nr. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 5, stk. 1, nr. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker erstatningskrav til sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 6, at ændre »sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer.« til »sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer, herunder voldsskedeforsikringer, hvis de er tegnet som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen, og«.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 6, vil medføre, at Fonden fremadrettet også skal dække erstatningskrav til sikrede under en voldsskedeforsikring, der er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring.

Voldsskedeforsikringer omfatter i henhold til § 49 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, hændelser, der anerkendes som en arbejdsulykke, jf. § 6 i lov om arbejdsskadesikring. Voldsskedeforsikringen dækker ikke erstatning og godtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring, men den dækker derimod erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven.

Voldsskedeforsikringen falder derfor udenfor det, der normalt vil skulle dækkes via en arbejdsulykkesforsikring efter lov om arbejdsskadesikring. Formålet med bestemmelsen er derfor at sikre og tydeliggøre, at Fonden også får pligt til at dække erstatningskrav til sikrede under en voldsskedeforsikring, der er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, hvor erstatning og godtgørelse sker efter erstatningsansvarsloven.

Til nr. 6 (§ 5, stk. 1, nr. 7, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 5, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, hvem Fonden dækker erstatningskrav til. Fonden dækker erstatningskrav til 1) forsikringstagere med

UDKAST

privatforsikringer (forbrugerforsikringer) og de sikrede, 2) tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer, 3) forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, 4) forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede, 5) sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer og 6) sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 7* i § 5, stk. 1, hvorefter Fonden dækker erstatningskrav til sikrede i henhold til voldsskadeforsikringer, hvis de er tegnet som selvstændig forsikring.

Det foreslåede indebærer, at Fonden fremadrettet skal dække erstatningskrav til sikrede i henhold til voldsskadeforsikringer, hvis de er tegnet som en selvstændig forsikring.

Voldsskadeforsikringer omfatter i henhold til § 49 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, hændelser, der anerkendes som en arbejdsulykke, jf. § 6 i lov om arbejdsskadesikring. Voldsskadeforsikringen dækker ikke erstatning og godtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring, men den dækker derimod erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven.

Voldsskadeforsikringer kan enten tegnes som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring på samme police som arbejdsulykkesforsikringen. I disse tilfælde vil Fonden skulle dække de sikrede under voldsskadeforsikringen, jf. lovforslagets § 4, nr. 6.

Hvis voldsskadeforsikringen derimod er tegnet på en selvstændig forsikringspolice, f.eks. hvis selvforsikrede regionale og kommunale arbejdsgivere tegner selvstændig voldsskadeforsikring i et forsikringselskab, jf. § 49 a, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, så forpligtes Fonden med det foreslåede til at dække erstatningskrav til sikrede i henhold til disse selvstændigt tegnede voldsskadeforsikringer.

Til nr. 7 (§ 5, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 2, i lov om en garantifond, at når Fonden tager et forsikringselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, overtager Fonden de rettigheder og forpligtelser, som forsikringselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring.

UDKAST

Det foreslås at nyaffatte § 5, stk. 2, så det fremgår af bestemmelsen, at Fonden skal overtage de rettigheder og forpligtelser, som et forsikringsselskab har i henhold til lov om arbejdsskadesikring, herunder til voldsskedeforsikringer, når et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.

Nyaffattelsen medfører, at Fonden, udover at overtage de rettigheder og forpligtelser, som et forsikringsselskab har i henhold til lov om arbejdsskadesikring vedr. arbejdsulykkesforsikringer, også skal overtage rettigheder og forpligtelser i henhold til voldsskedeforsikringer.

Fonden skal overtage rettigheder og forpligtelser for voldsskedeforsikringer, uagtet om de er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, eller om voldsskedeforsikringen er tegnet selvstændigt, jf. henvisningen til forsikringsselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand, som skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i lov om forsikringsvirksomhed, jf. dette lovforslags § 10, nr. 2.

Rettigheder og forpligtelser i forhold til voldsskedeforsikringer omfatter blandt andet at træffe afgørelse om, hvorvidt en personskade er dækket af voldsskedeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, og en evt. udmåling af erstatning eller godtgørelse efter lov om erstatningsansvar, jf. § 49 b, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, samt yderligere rettigheder og forpligtelser i henhold til lov om arbejdsskadesikring.

Nyaffattelsen indebærer desuden, at bestemmelsen får en nærmere sproglig sammenhæng med relevante bestemmelser i kapitel 19 i lov om forsikringsvirksomhed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 10, nr. 2, og de specielle bemærkningerne hertil.

Til nr. 8 (§ 5, stk. 9, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 5, stk. 9, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden ikke dækker præmier på ejerskifteforsikringer, byggeskedeforsikringer, sælgeransvarsforsikringer og arbejdsulykkesforsikringer, jf. stk. 4.

UDKAST

Det foreslås i § 5, stk. 9, at ændre »og arbejdsulykkesforsikringer, jf. stk. 4« til », arbejdsulykkesforsikringer og voldsskedeforsikringer, jf. stk. 4«.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 2, nr. 5 og 6, hvorefter Fonden også skal yde dækning til sikrede i henhold til voldsskedeforsikringer, uagtet om disse er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, eller om de er tegnet som en selvstændig forsikring.

Det foreslåede medfører, at Fonden, som det også er tilfældet for ejerskifteforsikringer, byggeskedeforsikringer, sælgeransvarsforsikringer og arbejdsulykkesforsikringer, ikke yder dækning for præmie på voldsskedeforsikringer, når disse er tegnet som en selvstændig forsikring.

Hvis en voldsskedeforsikring er tegnet som en udvidet del og på samme police som en arbejdsulykkesforsikring, så vil Fonden ej heller yde dækning for præmien på arbejdsforsikringspolice indeholdende en voldsskedeforsikring.

Til nr. 9 (§ 6, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 6, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at for anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke finder kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring anvendelse.

Det foreslås i § 6, stk. 2, at indsætte », jf. dog stk. 3« efter »anvendelse«.

Henvielsen i § 6, stk. 2, til § 6, stk. 3, vil medføre, at lovens § 6, stk. 2, som regulerer anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke, hvor kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring finder anvendelse, ikke fremadrettet vil regulere anmeldelse af erstatningskrav efter en hændelse omfattet af en voldsskedeforsikring, som derimod reguleres af lovens § 6, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 10, og de specielle bemærkningerne hertil.

Til nr. 10 **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.** (§ 6, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

UDKAST

Det følger af § 6, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, at for anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke finder kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring anvendelse.

Det foreslås i § 6 at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter regler udstedt i medfør af § 49 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om arbejdsskadesikring finder anvendelse for anmeldelse af erstatningskrav efter en hændelse omfattet af en voldsskadeforsikring, jf. § 49 a i lov om arbejdsskadesikring.

Det foreslåede vil medføre, at for anmeldelse af erstatningskrav efter en hændelse omfattet af en voldsskadeforsikring, jf. § 49 a i lov om arbejdsskadesikring, vil regler udstedt i medfør af § 49 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om arbejdsskadesikring finde anvendelse.

Det følger af § 49 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om arbejdsskadesikring, at Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om anmeldelse af sagen til forsikringselskabet og sagens behandling.

Det følger dermed af lov om arbejdsskadesikring, at anmeldelse af erstatningskrav i henhold til dækning af en voldsskadeforsikring ikke skal følge reglerne i kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring.

Formålet med bestemmelsen er, at anmeldelse af erstatningskrav efter voldsskadeforsikringen, ligesom det er tilfældet for anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke omfattet af erstatning og godtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring, følger de relevante regler i lov om arbejdsskadesikring.

De nærmere regler vil blive fastsat af Beskæftigelsesministeren i henhold til § 49 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om arbejdsskadesikring. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 1541 af 12. december 2023 og træder i kraft den 1. januar 2025. Det forventes, at der blandt andet vil blive fastsat regler om procedurer for anmeldelse, herunder indenfor hvilke frister anmeldelsen skal ske.

Til nr. 11 (§ 7, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber)

Det følger af § 7, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, at udbetalinger fra Fonden vedrørende arbejdsulykkesforsikringer sker efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring.

UDKAST

Det foreslås i § 7, stk. 2, at, indsætte »og voldsskadeforsikringer« efter »vedrørende arbejdsulykkesforsikringer«.

Det foreslåede vil medføre, at for udbetalinger fra Fonden af erstatning eller godtgørelse i henhold til en voldsskadeforsikring, så skal dette ske efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring, ligesom det er gældende for arbejdsulykkesforsikringer.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 21, stk. 5, nr. 2, i lov om betalinger)

Det fremgår af den gældende § 21, stk. 1, i lov om betalinger, at en fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, og som påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret andel, jf. § 7, nr. 40, i et e-pengeinstitut eller et betalingsinstitut, på forhånd skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse af den påtænkte erhvervelse.

Af § 21, stk. 4, fremgår det, at Finanstilsynet indtil den 50. arbejdsdag i vurderingsperioden kan anmode om yderligere oplysninger, der er nødvendige for vurderingen. Anmodningen skal ske skriftligt. Første gang en sådan anmodning fremsættes, afbrydes vurderingsperioden i perioden mellem tidspunktet for anmodningen og modtagelsen af svar herpå. Afbrydelsen kan dog ikke overstige 20 arbejdsdage, jf. dog stk. 5.

Af § 21, stk. 5, fremgår det, at Finanstilsynet kan forlænge afbrydelsen af vurderingsperioden som nævnt i stk. 4 med op til 10 arbejdsdage, såfremt 1) den påtænkte erhverver er hjemmehørende eller omfattet af lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, eller 2) den påtænkte erhverver er en fysisk eller juridisk person, som ikke er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 8 og 9 nævnte virksomhed eller den i § 16 i lov om værdipapirhandel m.v. nævnte virksomhed i Danmark, i et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet den 3. januar 2018 ved ikrafttrædelse af lov om kapitalmarkeder, jf. lov nr. 650 af 8. juni 2017.

UDKAST

Ifølge bemærkningerne til § 61 i lov om kapitalmarkeder, jf. Folketingstidende 2016-17 (1. samling), tillæg A, L 155 som fremsat, side 263-272, blev dagældende § 16, stk. 2 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v. videreført med indholdsmæssige ændringer i § 61 i lov om kapitalmarkeder.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem § 21, stk. 5, nr. 2, og henvisningen til lov om værdipapirhandel m.v. Der skal således ikke henvises til § 16 i lov om værdipapirhandel m.v., da loven er ophævet, hvorimod der skal henvises til § 61 i lov om kapitalmarkeder, som har erstattet lov om værdipapirhandel m.v.

Det foreslås i § 21, stk. 5, nr. 2, at ændre »§ 16 i lov om værdipapirhandel m.v.« til »§ 61 i lov om kapitalmarkeder«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet ved § 258, stk. 2, i lov nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder.

Ændringen medfører, at § 21, stk. 5, nr. 2, rettelig henviser til lov om kapitalmarkeder i stedet for lov om værdipapirhandel m.v., som betyder, at der henvises til en virksomhed som er omfattet af § 61 i lov om kapitalmarkeder.

Formålet med ændringen er således at rette henvisningen i § 21, stk. 5, nr. 2, i lov om betalinger, fra § 16 i lov om værdipapirhandel m.v. til § 61 i lov om kapitalmarkeder. Ændringen vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 2 (§ 35 i lov om betalinger)

Den gældende § 35 i lov om betalinger fastsætter, at betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter skal sikre de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller modtaget gennem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion. Det fastsættes derudover, hvordan sikring af midler skal ske. Bestemmelsen fastsætter, at midler, der ved afslutningen af den arbejdsdag, som følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden udbyder af betalingstjenester, senest på dette tidspunkt skal indsættes på en særskilt konto, som betegnes sikringskonto, eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko placeret i et særskilt værdipapirdepot, som betegnes

UDKAST

sikkerhedsdepot. I stedet for denne fremgangsmåde kan institutterne vælge at stille en garanti fra et forsikringselskab eller et kreditinstitut.

Bekendtgørelse nr. 1360 af 30. november 2017 om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler er fastsat i medfør af § 35, stk. 6, i lov om betalinger og indeholder nærmere regler om, hvordan betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter skal sikre brugernes midler.

Artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (PSD2) handler om de krav, som medlemsstaterne skal stille til betalingsinstitutter, der udbyder de tjenester, som er opført i bilag 1, nr. 1-6. Tilsvarende følger det af artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed (2. e-pengedirektiv), at medlemsstaterne skal fastsætte krav om, at e-pengeinstitutter skal beskytte de midler, der er modtaget som vederlag for de elektroniske penge, der er blevet udstedt.

Det foreslås i *stk. 1*, at e-pengeinstitutter skal sikre midler, der er modtaget som vederlag for de elektroniske penge, der er blevet udstedt, i overensstemmelse med stk. 6. Sikring af midlerne skal ske senest fem arbejdsdage efter udstedelsen af de elektroniske penge, hvis de er modtaget ved brug af et betalingsinstrument.

Stk. 1, 1. pkt., er en delvis videreførelse af den gældende § 35, stk. 1. Det foreslås at nyaffatte bestemmelsen, hvilket vil medføre en præcisering af pligten til at sikre brugernes midler i lov om betalinger. Desuden vil forslaget medføre, at ordlyden gøres enslydende med kravet i artikel 7, stk. 1, i 2. e-pengedirektiv. Formålet med nyaffattelsen er ikke at ændre gældende ret men alene at sikre, at samme forhold ikke reguleres både i lov om betalinger og bekendtgørelse nr. 1360 af 30. november 2017 om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler. Nyaffattelsen vil desuden præcisere den situation, hvor et e-pengeinstitut ikke har modtaget midlerne på tidspunktet for udstedelsen af elektroniske penge. Stk. 1, 2. pkt. er nyt og implementerer artikel 7, stk. 1, 3. pkt., i 2. e-pengedirektiv.

Bestemmelsen fastsætter kravene til sikring af brugermidler for e-pengeinstitutter, når de udsteder elektroniske penge.

UDKAST

I medfør af præambelbetragtning nr. 37 i PSD2 bør det fastsættes, at brugernes midler holdes adskilt fra instituttets egne midler. Præambelbetragtning nr. 37 understreger ligeledes, at beskyttelseskrav er nødvendige, når et institut er i besiddelse af brugernes midler. Beskyttelse af midler, der er modtaget som vederlag for de elektroniske penge, der er blevet udstedt, skal ifølge artikel 7, stk. 3, i 2. e-pengedirektiv ske i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (1. betalingstjenestedirektiv).

Nogle e-pengeinstitutter udsteder e-penge og tillader sine kunder at bruge e-pengene til betalingstransaktioner, inden e-pengeinstituttet har modtaget midlerne eller på anden måde har fået stillet midlerne til rådighed.

Hvis e-pengeinstituttet udsteder e-penge inden midlerne er modtaget, så er det først ved modtagelsen af midlerne, at midlerne skal sikres. Dette skal dog senest ske fem arbejdsdage efter, at udstedelsen er sket. For at sikre midler i overensstemmelse med bestemmelsen skal e-pengeinstituttet derfor sikre sig, at e-pengeinstituttet modtager midlerne for de udstedte e-penge senest fem arbejdsdage efter udstedelsen. Hvis e-pengeinstituttet ikke modtager midlerne af årsager uden for e-pengeinstituttets kontrol, skal e-pengeinstituttet overføre egne midler til sikringskontoen, som modsvarer det manglende beløb, jf. også forslaget til § 35, stk. 4.

I henhold til de foreslåede ændringer til § 152, stk. 1, jf. lovforslagets § 5, nr. 15, vil overtrædelse af den foreslåede § 35, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Overtrædelse af det foreslåede § 35, stk. 1, vil omfatte den situation, hvor et e-pengeinstitut ikke sikrer de midler, som e-pengeinstituttet har modtaget som vederlag for de elektroniske penge, instituttet har udstedt eller undlader at gøre dette senest fem arbejdsdage efter udstedelsen af e-pengene. Ansvarssubjektet for overtrædelsen er det e-pengeinstitut, som undlader at sikre midlerne i strid med stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at e-pengeinstitutter, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-6, jf. § 18, stk. 1, nr. 2, skal sikre de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller modtaget gennem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion i overensstemmelse med stk. 6.

UDKAST

Stk. 2 er en delvis videreførelse af den gældende § 2, stk. 1, i bekendtgørelse om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler. Bestemmelsen gennemfører artikel 7 i 2. e-pengedirektiv.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at pligten til at sikre brugernes midler i lov om betalinger præciseres. Desuden vil forslaget medføre, at ordlyden gøres enslydende med kravet i artikel 7, stk. 1, i 2. e-pengedirektiv. Formålet med bestemmelsen er ikke at ændre gældende ret men alene at sikre, at samme forhold ikke reguleres både i lov om betalinger og bekendtgørelse nr. 1360 af 30. november 2017 om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler.

I medfør af præambelbetragtning nr. 37 i PSD2 bør det fastsættes, at brugernes midler holdes adskilt fra instituttets egne midler. Præambelbetragtning nr. 37 understreger ligeledes, at beskyttelseskrav er nødvendige, når et institut er i besiddelse af brugernes midler.

I henhold til de foreslåede ændringer til § 152, stk. 1, jf. lovforslagets § 5, nr. 15, vil overtrædelse af den foreslåede § 35, stk. 2, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Overtrædelse af den foreslåede § 35, stk. 2, vil omfatte den situation, hvor et e-pengeinstitut, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-6, jf. § 18, stk. 1, nr. 2, ikke sikrer de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller modtaget gennem en anden udbyder som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion. Ansvarssubjektet for overtrædelsen er det e-pengeinstitut, som undlader at sikre midlerne i strid med stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-6, skal sikre midler modtaget fra brugerne af betalingstjenesterne eller modtaget gennem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion i overensstemmelse med *stk. 6*.

Stk. 3 er en videreførelse af den gældende § 35, stk. 2, med sproglige tilpasninger og suppleret med en henvisning til den foreslåede *stk. 6*.

Krav til beskyttelse af brugermidler indtræder først, efter betalingsinstituttet kommer i besiddelse af midler som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion. Betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet kan dog komme i en situation, hvor der modtages færre midler end det beløb, der

skal videresendes. I denne situation vil det være det beløb, der skal videresendes, som skal sikres, jf. også det foreslåede stk. 4.

Betalingsinstitutter, der kun udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 7 og 8, skal ikke sikre brugernes midler, da disse typer af betalingstjenester ikke medfører, at instituttet kommer i besiddelse af brugermidler. Tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, der skal overføres, er ikke omfattet af loven, jf. § 5, nr. 10, i lov om betalinger.

Et betalingsinstitut skal typisk sikre brugermidler i to tilfælde. Når betalingsinstituttet modtager midler ved brugerens egen indbetaling, f.eks. ved udbud af betalingskonti, og når betalingsinstituttet modtager midler fra en anden fysisk eller juridisk person med henblik på at stille dem til rådighed for instituttets brugere, f.eks. når betalingsinstituttet tilbyder såkaldt kortindløsning til betalingsmodtagere. I førstnævnte tilfælde vil betalingsinstituttets kunder som udgangspunkt være betalere, mens de i sidstnævnte tilfælde som udgangspunkt vil være betalingsmodtagere.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10 i PSD2.

Overtrædelse af § 35, stk. 3, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. forslaget til § 152, stk. 1. Overtrædelse af stk. 3, vil omfatte den situation, hvor et betalingsinstitut, der udfører betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-6, ikke sikrer de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller modtaget gennem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af betalingstransaktioner. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er det betalingsinstitut, som undlader at sikre midlerne i strid med stk. 3.

Det foreslås i *stk. 4*, at modtager betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet færre midler fra brugerne af betalingstjenester eller gennem en anden udbyder af betalingstjenester end det beløb, der som led i gennemførelsen af betalingstransaktioner skal sendes videre til betalingsmodtager, jf. stk. 2 og 3, skal betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet sikre, at indeståendet på sikringskontoen eller i sikkerhedsdepotet fra tidspunktet for indsættelsen af midlerne på sikringskontoen eller placeringen af midlerne i sikkerhedsdepotet, jf. stk. 6, nr. 1 og 2, svarer til det beløb, der som led i

gennemførelsen af betalingstransaktioner skal sendes videre til betalingsmodtager.

Bestemmelsen er ny og vil medføre en præcisering af, hvordan betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter skal håndtere situationen, hvor der f.eks. grundet indsigelsessager, jf. § 100, stk. 1, i lov om betalinger og charge-back sager, jf. § 112 i lov om betalinger, eller andre refusioner ikke modtages tilstrækkeligt med midler til at dække brugernes krav. Bestemmelsen vil komme til at supplere udgangspunktet om, at de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller gennem en anden udbyder af betalingstjenester, skal indsættes på en sikringskonto eller investeres i værdipapirer, der placeres i et sikkerhedsdepot efter det foreslåede stk. 2 og 3.

Forslaget vil endvidere præcisere, at det er brugernes krav, der skal sikres. Det er afgørende for brugernes mulighed for at trække deres midler ud af konkursboet efter et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, at det er deres krav, der er sikret. Hvis indeståendet på sikringskontoen eller i sikkerhedsdepotet ikke er tilstrækkeligt til at dække brugernes krav, risikerer samtlige brugere at miste deres ret som separatister og indgå i boet som simple kreditorer. Det skyldes, at den individualisering, der kræves efter de tingsretlige principper, efter omstændighederne ikke vil anses for opretholdt af en kurator eller en domstol. Det er derfor nødvendigt at supplere kravet i det foreslåede stk. 2 og 3.

I praksis betyder det, at betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter skal tilføre midler til sikringskontoen, hvis der modtages færre midler end det beløb, som brugeren har krav på som følge af gennemførelsen af en betalingstransaktion.

Bestemmelsen omfatter både den situation, hvor et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut modtager midler, som skal videresendes til en betalingsmodtager og på et tidspunkt, der kendes og den situation, hvor et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut modtager midler med henblik på, at midlerne, eller en del af midlerne på et senere tidspunkt skal udbetales til en betalingsmodtager, som enten kan være specificeret på tidspunktet for modtagelsen, eller som endnu ikke er specificeret.

Bestemmelsen er særlig relevant for de betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, som har betalingsmodtagere som brugere, f.eks. kortindløserne. Det skyldes, at kortnetværkenes praksis vedrørende de forbrugerbeskyttende regler om charge-back og andre refusioner medfører,

UDKAST

at særligt virksomheder med den forretningsmodel indimellem vil modtage færre midler, end der skal sendes videre til betalingsmodtager.

Det foreslås i *stk. 5*, at midlerne, der indestår på en sikringskonto eller er placeret i et sikkerhedsdepot, jf. *stk. 6, nr. 1 og 2*, til enhver tid skal svare til det beløb, der som led i gennemførelsen af betalingstransaktioner skal sendes videre til betalingsmodtager.

Med bestemmelsen vil det blive fastsat, at betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttets forpligtelse til at sikre, at indeståendet på sikringskontoen eller i sikkerhedsdepotet skal svare til det beløb, der skal sendes videre til betalingsmodtager, gælder til enhver tid. Forpligtelsen gælder således ikke blot ved indsættelsen af midlerne, jf. forslaget til *stk. 4*, men den eksisterer, indtil udbetaling af midlerne til betalingsmodtager.

Bestemmelsen omfatter både den situation, hvor et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut modtager midler, som skal videresendes til en betalingsmodtager og på et tidspunkt, der kendes og den situation, hvor et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut modtager midler med henblik på, at midlerne eller en del af midlerne skal udbetales til en betalingsmodtager, som enten kan være specificeret på tidspunktet for modtagelsen, eller som endnu ikke er specificeret.

Sidstnævnte tilfælde omfatter bl.a. de betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, som fører betalingskonti for deres brugere, eller som har tilladelse som pengeoverførselsvirksomhed, hvor instituttets brugere indbetaler et beløb, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet på brugerens ordre skal overføre til en betalingsmodtager, som ikke er bruger hos betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet. Når sådanne institutter modtager midler, og det ikke er angivet, hvem der er betalingsmodtager og/eller, hvor mange af midlerne der skal overføres til betalingsmodtager, skal instituttet i overensstemmelse med *stk. 5* sikre sig, at det samlede beløb, som bliver indbetalt, bliver sikret i overensstemmelse med *stk. 6*.

Det foreslås i *stk. 6*, at sikring af midler i henhold til *stk. 1-5*, skal ske på en af de tre oplyste måder. *Stk. 6* er ny, men den præciserer og uddyber den gældende § 35, *stk. 3, 1. pkt.*, og *stk. 4*, der foreskriver de samme tre måder til sikring af midler. Bestemmelsen implementerer artikel 10, *stk. 1*, i PSD2 og artikel 7, *stk. 1, i 2. e-pengedirektiv*.

Det foreslås i *nr. 1*, at midlerne skal indsættes på en særskilt konto, der betegnes sikringskonto, i et kreditinstitut eller en centralbank, hvis

UDKAST

centralbanken tillader dette, senest ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger den dag, hvor midlerne er modtaget.

Betalingsinstitutter eller e-pengeinstitutter, der anvender sikringskonto til at sikre brugermidler, skal sikre, at det alene er brugermidler, der indsættes på sikringskontoen. Midlerne må ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler, der hidrører fra andre aktiviteter end at gennemføre betalingstransaktioner for de pågældende kunder.

Det er alene brugermidler, der er modtaget eller burde være modtaget, der skal sikres. Instituttet må således kun indskyde egne midler på sikringskontoen i de tilfælde, der er omhandlet i forslaget til stk. 4. Det skyldes, at disse midler ikke udgør midler, som er modtaget fra brugerne eller fra en anden udbyder af betalingstjenester, jf. forslaget til stk. 1-3. Det er afgørende for sikringens virkning, at det er brugernes midler, der indsættes på sikringskontoen, jf. dog forslaget til stk. 4.

Midlerne skal først sikres ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger den dag, hvor midlerne er modtaget. Det giver betalingsinstitutterne og e-pengeinstitutterne mulighed for f.eks. at modtage et beløb, som er højere end det beløb, der efter aftale med brugerne skal sendes videre, f.eks. fordi det også indeholder betaling af gebyrer til instituttet, jf. også det foreslåede stk. 7. Betalingsinstitutterne og e-pengeinstitutterne har dermed mulighed for at sikre, at det alene er brugernes midler, der indsættes på sikringskontoen.

Bestemmelsen gennemfører de ændringer af PSD2, som følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/886 af 13. marts 2024 om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår strakskreditoverførsler (straksbetalingsforordningen).

Det foreslås i *nr.* 2, at midlerne skal investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko og placeres i et særskilt værdipapirdepot, som betegnes sikkerhedsdepot i et kreditinstitut, senest ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget.

Danske værdipapirer er almindeligvis udstedt i elektronisk form via den danske værdipapircentral Euronext Securities Copenhagen (VP Securities) A/S. Værdipapirerne opbevares på værdipapirdepoter oprettet af et kreditinstitut, der har en aftale med værdipapircentralen om at kunne fungere som et såkaldt kontoførende institut, jf. §§ 190-194 i lov om kapitalmarkeder. Som kontoførende institut kan kreditinstituttet oprette og føre depoter i værdipapircentralens system, herunder registrere rettigheder

over de værdipapirer, der opbevares i depotet. Det er kun det kontoførende institut, der kan disponere over depotet efter anmodning fra værdipapirejer.

Sikring af retten til værdipapirerne overfor tredjemand, herunder retsforfølgende kreditorer, er i henhold til § 184 i lov om kapitalmarkeder, knyttet til registreringen i værdipapircentralen.

Det er afgørende for sikringen, at der ved oprettelsen af sikkerhedsdepotet og iagttagelse af kravene til kreditinstituttets notering stiftes en sikkerhed for instituttets til enhver tid værende brugere i det til enhver tid værende indestående på sikkerhedsdepotet til sikkerhed for brugernes til enhver tid værende krav på tilbagebetaling. Denne sikkerhed har til formål at sikre brugerne retten til midlerne i tilfælde af et betalingsinstituts eller et e-pengeinstituts konkurs, og sikkerheden skal have gyldighed mod enhver uden tinglysning.

Det er ikke praktisk administrerbart at registrere hver enkelt bruger af et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut som havende et tilgodehavende i værdipapirdepotet. Det skyldes, at betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter håndterer betalinger, som typisk har et relativt højt transaktionsflow.

Vælger et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut at sikre brugermidler ved at midlerne investeres i værdipapirer, der placeres i et særskilt værdipapirdepot, skal værdipapirdepotet være til sikkerhed for de til enhver tid værende brugere. Det er til enhver tid betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttets ansvar at sikre, at depotet administreres på en sådan måde, at midlerne i depotet er dækkende for udeståendet og står til sikkerhed for brugerne.

Betalingsinstitutter eller e-pengeinstitutter er forpligtede til at sikre de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller modtaget gennem en anden udbyder af betalingstjenester. Dette medfører, at indeståendet i sikkerhedsdepotet til enhver tid skal svare til brugernes tilgodehavender, jf. også forslaget til stk. 4. Det er ikke formålet, at der skal indgås skriftlige aftaler med hver enkelt bruger om sikkerhed i værdipapirer.

Dette bør kunne sidestilles med en aftale med brugerne om betalingsinstituttets mulighed for løbende at udtage og ombytte værdipapirer i sikkerhedsdepotet, så længe brugernes tilgodehavender ikke overstiger værdien af de tilbageværende værdipapirer i sikkerhedsdepotet, og dette løbende kontrolleres.

Brugernes krav påvirkes ikke af eventuelle kursudsving på de værdipapirer, der opbevares i sikkerhedsdepotet. En evt. værdistigning af aktiverne i

UDKAST

sikkerhedsdepotet udover brugernes tilgodehavender vil tilfalde betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet, dvs. i en insolvenssituation indgå i konkursmassen.

Det er ligeledes afgørende for sikringen, at betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet til enhver tid kan fremlægge en oversigt over de værdipapirer, der er købt og solgt i sikkerhedsdepotet, der understøtter, at betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttets sikring er tilstrækkelig til, at brugernes ret er beskyttet. Kravet følger af § 2, stk. 5, og § 3, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 1360 af 30. november 2017. Bestemmelserne fastsætter for hhv. e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter en forpligtelse til at føre en oversigt over modtagne midler samt udarbejde og vedligeholde en forretningsgang, der sikrer korrekt registrering af midlerne.

Betalingsinstitutter eller e-pengeinstitutter, der anvender et sikkerhedsdepot til at sikre brugermidler, skal sikre, at det alene er midler, der skal sikres i henhold til stk. 1-4, der investeres. Midlerne må ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre aktiviteter end at gennemføre betalingstransaktioner for de pågældende kunder.

Det er alene brugermidler, der er modtaget, der skal sikres. Instituttet må således kun investere egne midler i værdipapirer, der lægges i sikkerhedsdepotet i tilfælde, der er omhandlet i det foreslåede stk. 4, eller hvis værdien af depotet falder til et niveau, der er mindre end det beløb, der skal gennemføres betalingstransaktioner for. Det skyldes, at disse midler ikke udgør midler, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet har modtaget fra brugerne, jf. forslaget til § 35, stk. 1-3. Det er afgørende for sikringens virkning, at det er brugernes midler, der investeres, jf. dog forslaget til stk. 4.

Midlerne skal først sikres ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger den dag, hvor midlerne er modtaget. Det giver betalingsinstitutterne og e-pengeinstitutterne mulighed for f.eks. at modtage et beløb, som er højere end det beløb, der efter aftale med brugerne skal sendes videre, f.eks. fordi det også indeholder betaling af gebyrer til instituttet, jf. også det foreslåede stk. 7. Betalingsinstitutterne og e-pengeinstitutterne har dermed mulighed for at sikre, at det alene er brugernes midler, der placeres i sikkerhedsdepotet.

Det foreslås i *nr. 3*, at midlerne dækkes af en garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som instituttet. Garantien skal til enhver tid mindst svare til det beløb, som ellers skulle være indsat på en sikringskonto eller placeret i et sikkerhedsdepot.

UDKAST

Formålet med bestemmelsen er at understøtte, at brugernes midler ikke vil kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra instituttets øvrige kreditorer, f.eks. i forbindelse med en insolvenssituation.

Instituttet skal sikre, at dækningen på garantien eller forsikringen mindst svarer til brugernes samlede tilgodehavende for betalingstransaktioner, der skal gennemføres. I praksis vil det ofte medføre et behov for, at garantien eller forsikringen skal indeholde en vis overdækning i forhold til det forventede beløb, der skal sikres, således at instituttet også overholder forslaget til stk. 6, nr. 3, i tilfælde af, at der er modtaget ekstraordinært mange brugermidler.

Overtrædelse af § 35, stk. 6, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. forslaget til § 152, stk. 1. Overtrædelse af § 35, stk. 5, vil omfatte den situation, hvor et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut ikke følger en af de tre fremgangsmåder, der fastlægges i nr. 1-3 i forslaget til § 35, stk. 6. Ansvarssubjektet er det betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, som undlader at sikre midlerne ved en af disse fremgangsmåder.

Det foreslås i *stk. 7*, at midler, der indsættes på en sikringskonto eller investeres i værdipapirer, der placeres i et sikkerhedsdepot, ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning fra instituttets øvrige kreditorer.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af det gældende § 35, stk. 3, 2. pkt., og gennemfører artikel 10, stk. 1, litra a, i PSD2.

Formålet med bestemmelsen er fortsat at sikre, at brugernes midler ikke må kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra instituttets øvrige kreditorer, f.eks. i forbindelse med instituttets insolvens.

Efter § 82 i konkursloven udleveres, hvad der tilhører tredjemand, eller af andre grunde ikke kan inddrages i konkursmassen, til den berettigede. Tredjemand har således som udgangspunkt et separatistkrav til aktiver, der er deres, selvom disse ved konkursens indtræden er i boets besiddelse. Når der er tale om en genusvare eller et pengebeløb, afhænger tredjemands ret af, om der er sket tilstrækkelig og bindende individualisering af genusvaren eller pengebeløbet.

De midler, der måtte indestå på en sikringskonto eller som er investeret i et sikkerhedsdepot efter udbetaling af separatistkrav til brugerne i henhold til det foreslåede stk. 1, vil overgå til konkursmassen.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 8*, at betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, der er forpligtede til at sikre midler, jf. *stk. 1-3*, hvor en del af midlerne skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, og hvor den resterende del skal anvendes til ikke-betalingsrelaterede tjenester, alene skal sikre den del af midlerne, som skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af det gældende § 35, *stk. 5* og gennemfører artikel 10, *stk. 2*, i PSD2 og artikel 7 i 2. e-pengedirektiv.

Bestemmelsen har til formål at præcisere, at der skal ske en opdeling af midlerne i den pågældende situation, så brugerne ikke stilles dårligere end situationen, hvor instituttet alene modtager transaktionsbeløbet og indsætter det på sikringskontoen. Bestemmelsen vil medføre, at hvis det kun er en del af midlerne, der skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, og den resterende del skal anvendes til ikke-betalingsrelaterede tjenester, så skal instituttet sikre den del, der skal bruges til fremtidige betalingstransaktioner. Virksomhedens forpligtelser efter *stk. 1-6* bevares, selvom kun en del af de modtagne midler skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner.

Overtrædelse af § 35, *stk. 8*, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. forslaget til § 152, *stk. 1*. Overtrædelse af § 35, *stk. 8*, vil omfatte den situation, hvor et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut sikrer mere end den del af midlerne, der skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, hvilket kan have den konsekvens, at midlerne ikke er tilstrækkeligt beskyttet i tilfælde af konkurs. Ansvarssubjektet er det betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, som indsætter for mange midler på sikringskontoen eller placerer for mange aktiver i sikkerhedsdepotet.

Det foreslås i *stk. 9*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om sikring af midler i henhold til *stk. 1-8*.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende § 35, *stk. 6*, der er benyttet til at udstede bekendtgørelse om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler, jf. bekendtgørelse nr. 1360 af 30. november 2017.

Bemyndigelsen giver mulighed for at fastsætte nærmere regler om sikring af brugermidler, herunder om oprettelse af sikringskonto eller sikkerhedsdepot, en definition af ”sikre, likvide aktiver”, regler om garantiudstedelse, herunder fastsættelse af størrelsen af garantibeløb samt kvaliteten af garantier, jf. det foreslåede *stk. 5*, og regler for, hvordan andelen af ”ikke-betalingsrelaterede tjenester” beregnes, jf. det foreslåede *stk. 8*.

Til nr. 3 (§§ 41 a-41 g i lov om betalinger)

Betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter har i dag ikke mulighed for at deltage i registrerede betalingssystemer, jf. kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås efter § 41 før overskriften før § 42 i lov om betalinger at indsætte et nyt afsnit om betingelser for at anmode om at deltage i registrerede betalingssystemer. Forslaget til det nye afsnit indeholder §§ 41 a-41 g, som vil fastsætte kravene til betalingsinstitutter eller e-pengeinstitutter, der anmoder om at deltage i og deltager i registrerede betalingssystemer, jf. § 64 i lov om betalinger.

Forslaget skal således ses i forlængelse af forslag til ændring af lov om kapitalmarksloven, som vedrører ændringer af definitioner og krav til deltagere i et registreret betalingssystem, jf. lovforslagets § 6, nr. 2 og 5.

Til § 41 a

Det foreslås i § 41 a, stk. 1, at et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut der deltager i eller anmoder om at deltage i registrerede betalingssystemer, jf. § 64, skal have de beskrivelser, planer og foranstaltninger, der følger af nr. 1-3.

Kravene i § 41 a vil skulle gælde både ved anmodning om at deltage, og når instituttet deltager i registrerede betalingssystemer. Det vil medføre, at instituttet til enhver tid skal have de krævede beskrivelser, planer og foranstaltninger på plads, og de skal være opdaterede og reflektere instituttets forhold på ethvert tidspunkt.

Det foreslås i § 41 a, stk. 1, nr. 1, at et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, der deltager i eller anmoder om at deltage i registrerede betalingssystemer, jf. § 64, skal have en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, der tilhører betalingstjenestebrugerne. Det er et krav for tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, at virksomheden har truffet passende foranstaltninger for at beskytte de midler, der tilhører brugerne af betalingstjenester, jf. § 10, stk. 1, nr. 9. Betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet har således i forbindelse med ansøgningen om tilladelse fastlagt foranstaltninger til at beskytte brugernes midler.

UDKAST

Det følger nærmere af forslaget til §§ 41 b og 41 c, hvad beskrivelsen vil skulle indeholde, hvis et institut sikrer brugernes midler ved at indsætte dem på en sikringskonto i et kreditinstitut eller ved at investere dem i sikre, likvide aktiver med lav risiko.

Hvis instituttet sikrer brugernes midler ved en garanti eller en forsikring, vil de nærmere krav til beskrivelsen følge af forslaget til § 41 d.

Det foreslås i § 41 a, stk. 1, nr. 2, at et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, der deltager i eller anmoder om at deltage i registrerede betalingssystemer, jf. § 64, skal have en beskrivelse af forretningsgange og interne kontrolmekanismer for de aktiviteter, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet har til hensigt at levere, herunder administrative, risikostyringsmæssige og regnskabsmæssige procedurer, samt en beskrivelse af ordninger for brug af betalingsinstituttets og e-pengeinstituttets informations- og kommunikationsteknologitjenester, der relaterer sig til artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om digital modstandsdygtighed i den finansielle sektor.

Ved ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut er det ifølge § 10, stk. 1, nr. 7, i lov om betalinger et krav, at virksomheden har forsvarlige og effektive organisatoriske strukturer, forretningsgange og procedurer. Krav om, at et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut skal have effektive former for virksomhedsstyring, følger af § 25 i lov om betalinger, som indeholder regler om ledelse og indretning af virksomheden. Det indebærer bl.a., at der sker en rapportering til højere ledelsesniveau af de risici, instituttet påtager sig, og at der sikres en løbende overvågning af virksomhedens forretningsområder.

Udover ledelse og indretning af virksomheden, vil det også være et krav efter forslaget til § 41 a, nr. 2, at virksomheden fastlægger en beskrivelse af ordninger for brug af betalingsinstituttets og e-pengeinstituttets informations- og kommunikationsteknologitjenester (IKT), der relaterer sig til artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2554 af 14. december 2022 om digital modstandsdygtighed i den finansielle sektor og om ændring af forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 648/2012, (EU) nr. 600/2014, (EU) nr. 909/2014 og (EU) 2016/1011 (DORA).

UDKAST

Artikel 6 i DORA fastlægger rammen for IKT-risikostyring for finansielle enheder. Artikel 7 i DORA fastlægger krav til IKT-systemer, -protokoller og -værktøjer.

Det følger nærmere af forslaget til § 41 d, hvad beskrivelsen vil skulle indeholde.

Det foreslås i § 41 a, stk. 1, nr. 3, at et betalingsinstitut eller e- pengeinstitut, der deltager i eller anmoder om at deltage i registrerede betalingssystemer, jf. § 64, skal have en afviklingsplan i tilfælde af konkurs. De nærmere krav til afviklingsplanen følger af forslaget til § 41 e.

Bestemmelsen gennemfører de ændringer af PSD2, som følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/886 af 13. marts 2024 om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår strakskreditoverførsler (straksbetalingsforordningen). Med ændringen får betalingsinstitutter og e- pengeinstitutter mulighed for at deltage i registrerede betalingssystemer i overensstemmelse med de foreslåede regler herom til lov om kapitalmarkeder.

Til § 41 b

Det foreslås i § 41 b, hvilke krav der stilles til beskrivelsen i forslaget til § 41 a, stk. 1, nr. 1, hvis betalingsinstituttet eller e- pengeinstituttet sikrer brugernes midler ved at indsætte dem på en sikringskonto i et kreditinstitut.

Forslaget til § 41 b, stk. 1, vil være en direktivnær implementering af de ændringer af PSD2, som følger af straksbetalingsforordningen. Ordlyden af direktivet er identisk med EBA's retningslinjer om de oplysninger, der skal gives i forbindelse med ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut eller e- pengeinstitut og i forbindelse med registrering af kontooplysningstjenesteudbydere i medfør af artikel 5, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked, jf. EBA/GL/2017/09. Retningslinjerne bliver anvendt af Finanstilsynet i forbindelse med vurdering af ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut eller e- pengeinstitut, jf. §§ 10 og 11 i lov om betalinger. Forslaget til § 41 b indeholder således ikke nye krav, som ikke allerede gælder i praksis for alle betalingsinstitutter og e- pengeinstitutter.

UDKAST

Det fremgår af forslaget til § 41 b, stk. 1, nr. 1, at beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 1, skal indeholde oplysning om antallet af personer, der har adgang til en sikringskonto, og deres funktioner.

Betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet kan have afgrænset antallet af personer, der har adgang til en sikringskonto, så det alene er de personer, der varetager opgaver ved sikringskontoen, der har adgang eller for at sikre en hensigtsmæssig løbende kontrol. Betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet skal beskrive, hvor mange personer, der har adgang samt hvilken funktion, de varetager i virksomheden.

Efter forslaget til § 41 b, stk. 1, nr. 2, skal beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 1, endvidere indeholde en beskrivelse af administrations- og afstemningsprocessen til sikring af, at betalingstjenestebrugernes midler i betalingstjenestebrugernes interesse er beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.

Kravet indebærer, at instituttet skal beskrive hvordan det sikres, at indestående på sikringskontoen svarer til brugernes tilgodehavende. Derudover skal det beskrives, hvordan sikringskontoen administreres med henblik på at sikre, at midlerne er beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens. Det kan f.eks. indebære en nærmere beskrivelse af, hvorledes kreditinstituttet, som fører sikringskontoen, håndterer en insolvens situation.

Reglerne svarer således til dels til, hvad der allerede gælder efter kravene i § 10, stk. 1, nr. 9, og § 11, stk. 1, nr. 10, i lov om betalinger.

Ifølge forslaget til § 41 b, stk. 1, nr. 3, skal der endvidere medsendes en kopi af udkast til kontrakt med kreditinstituttet. Det er et krav for tilladelsen som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, at der er etableret en sikringskonto, og kreditinstituttet skal i forbindelse med ansøgningen fremsende en notering om oprettelse af sikringskontoen i henhold til reglerne i bekendtgørelse nr. 1360 af 30. november 2017 om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler. Kontrakten vil derfor være indhentet ved ansøgningen om tilladelse i forbindelse med oprettelse af sikringskontoen.

Det følger af forslaget til § 41 b, stk. 1, nr. 4, at beskrivelsen i § 41, stk. 1, nr. 1, også skal indeholde en udtrykkelig erklæring fra betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet om overholdelse af § 35.

Til § 41 c

Det foreslås i § 41 c, hvilke krav der stilles til beskrivelsen i forslaget til § 41 a, stk. 1, nr. 1, hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet sikrer brugernes midler ved at placere dem i et sikkerhedsdepot.

Det følger af forslaget til § 41 c, stk. 1, nr. 1, at hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet sikrer brugernes midler ved at investere dem i sikre, likvide aktiver med lav risiko, skal beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 1, indeholde en beskrivelse af investeringspolitikken for at sikre, at de aktiver, der vælges, er likvide, sikre og har lav risiko.

Det følger af bekendtgørelse nr. 1360 af 30. november 2017 om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler, at de værdipapirer, der placeres i sikkerhedsdepotet, skal være sikre, likvide værdipapirer, hvorved forstås obligationer eller gældsbreve udstedt af eller garanteret af regeringer eller regionale myndigheder i medlemslandene i EU, andre lande, der er fulde medlemmer af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), samt andre lande, som har indgået særlige låneoverenskomster med Den Internationale Valutafond (IMF) og er tilknyttet Den Almindelige Låneoverenskomst.

Efter forslaget til § 41 c, stk. 1, nr. 2, skal beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 1, endvidere indeholde en beskrivelse af administrations- og afstemningsprocessen til sikring af, at betalingstjenestebrugernes midler i betalingstjenestebrugernes interesse er beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.

Kravet indebærer, at instituttet skal beskrive hvordan det sikres, at indestående i sikkerhedsdepotet svarer til brugernes tilgodehavende. Derudover skal det beskrives, hvordan sikkerhedsdepotet administreres med henblik på at sikre, at midlerne er beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens. Det kan f.eks. indebære en nærmere beskrivelse af, hvorledes kreditinstituttet, som fører sikkerhedsdepotet, håndterer en insolvens situation, eller hvordan sikkerhedsdepotet tilgås og administreres, hvis instituttet skulle gå konkurs.

Reglerne svarer således til dels til, hvad der allerede gælder efter kravene i § 10, stk. 1, nr. 9, og § 11, stk. 1, nr. 10, i lov om betalinger.

Det følger af forslaget til § 41 c, stk. 1, nr. 3, at beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 1, også skal indeholde en udtrykkelig erklæring fra betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet om overholdelsen af § 35.

Kravet skal ses i sammenhæng med § 8 i bekendtgørelse nr. 1360 af 30. november 2017 om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler, hvorefter alle betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, der sikrer midler, uanset om de deltager i registrerede betalingssystemer, hvert halve år skal indsende en opgørelse til Finanstilsynet, der viser det samlede udestående og den etablerede sikkerhedsstillelse. Når man deltager i et registreret betalingssystem, skal man indsende denne erklæring sammen med opgørelsen, jf. § 8 i nævnte bekendtgørelse.

Til § 41 d

Det foreslås i § 41 d, at hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet beskytter betalingstjenestebrugernes midler ved at stille en garanti fra et forsikringselskab eller et kreditinstitut, jf. den foreslåede § 35, stk. 6, nr. 3, som viderefører den gældende § 35, stk. 4, skal beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 1 indeholde forholdene oplyst i nr. 1-3.

Det foreslås i § 41 d, nr. 1, at beskrivelsen skal indeholde en bekræftelse af, at forsikringen eller den tilsvarende garanti er fra en enhed, der ikke er en del af samme koncern som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet.

Det er et krav efter den foreslåede § 35, stk. 6, nr. 3, som viderefører den gældende § 35, stk. 4, at det forsikringselskab eller kreditinstitut, der stiller garantien, ikke tilhører samme koncern, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet. I forbindelse med ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut skal betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet sende oplysninger om, at virksomheden har truffet passende foranstaltninger for at beskytte de midler, der tilhører brugerne af betalingstjenester, jf. § 35. Forholdet vil derfor være afdækket ved etablering af garantien, idet det er et krav for tilladelse.

Det foreslås i § 41 d, nr. 2, at beskrivelsen skal indeholde nærmere oplysninger om den proces, der er indført for at sikre, at forsikringen eller den tilsvarende garanti til enhver tid er tilstrækkelig til at dække de krav på tilbagebetaling, som brugerne af betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet måtte have mod instituttet.

UDKAST

Betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet skal ifølge §§ 10 og 11 i lov om betalinger indsende oplysninger om de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, som tilhører brugerne. Det følger ligeledes af den foreslåede § 35, stk. 6, nr. 3, 2. pkt., som viderefører den gældende § 35, stk. 4, 2. pkt., at garantien skal omfatte ethvert beløb, som ellers skulle være indsat på en sikringskonto eller i et sikkerhedsdepot.

Det foreslås i § 41 d, stk. 1, nr. 3, at beskrivelsen skal indeholde oplysninger om dækningens varighed og vilkårene for fornyelse.

Det foreslås i § 41 d, stk. 1, nr. 4, at beskrivelsen skal indeholde en kopi af forsikringsaftalen eller den tilsvarende garanti eller udkast hertil.

Det bemærkes, at det allerede er et krav for tilladelsen som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, jf. §§ 10 og 11 i lov om betalinger, at der gives oplysninger om de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, som tilhører brugerne, jf. § 35 i lov om betalinger. Hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet sikrer brugernes midler ved at tegne en forsikring eller en garanti, vil oplysningerne i § 41 d, nr. 3 fremgå af den aftale, der skal indsendes, jf. forslaget til § 41 d, nr. 4.

Til § 41 e

Det foreslås i § 41 e, at beskrivelsen i § 41 a, stk. 1, nr. 2, skal dokumentere, at forretningsgangene, de interne kontrolmekanismer og ordningerne for brugen af informations- og kommunikationsteknologi, er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige. Derudover skal forretningsgangene og de interne kontrolforanstaltninger omfatte forholdene i § 41 e, stk. 2, nr. 1-9.

Det følger af forslaget til § 41 e, stk. 2, nr. 1, at forretningsgangene og de interne kontrolmekanismer skal omfatte en kortlægning af de risici, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet har identificeret, herunder typen af risici og de procedurer, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet har indført eller vil indføre for at vurdere og forhindre sådanne risici.

Det er et krav efter § 11, stk. 1, nr. 17, i lov om betalinger, at virksomheden i forbindelse med ansøgning om tilladelse skal fremsende en detaljeret risikovurdering i tilknytning til de betalingstjenester, som virksomheden påtænker at udbyde, og en beskrivelse af de foranstaltninger, som virksomheden har foretaget for at imødegå de identificerede risici, herunder svig og misbrug af følsomme betalingsdata og personoplysninger.

UDKAST

Derudover skal virksomheden sende en ajourført og samlet risikovurdering til Finanstilsynet årligt, jf. § 126 i lov om betalinger. Oplysningerne i det foreslåede § 41 e, stk. 2, nr. 1, vil således både følge af tilladelseskravene og af de oplysninger, som et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut skal indsende til Finanstilsynet kontinuerligt.

Det følger af forslaget til § 41 e, stk. 2, nr. 2, at forretningsgangene og kontrolmekanismerne skal omfatte de forskellige procedurer for gennemførelse af regelmæssig og permanent kontrol, herunder hyppigheden og de afsatte menneskelige ressourcer.

Det skal f.eks. beskrives, hvor hyppigt der udføres kontrol og hvor mange menneskelige ressourcer, der er allokeret til at føre kontrollen.

Det er et krav efter § 11, stk. 1, nr. 11, i lov om betalinger, at betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet i forbindelse med ansøgning om tilladelse indeholder oplysninger om virksomhedens forretningsgange og interne kontrolmekanismer, herunder administrative, risikostyringsmæssige og regnskabsmæssige procedurer, jf. også § 25 i lov om betalinger om, at et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut skal have effektive former for virksomhedsstyring. Forretningsgangene og kontrolmekanismerne, som kræves efter § 41 e, stk. 2, nr. 2, vil således allerede være et krav for tilladelsen.

Det følger af forslaget til § 41 e, stk. 2, nr. 3, at forretningsgangene og kontrolmekanismerne skal indeholde de regnskabsmæssige procedurer for, hvordan betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet registrerer og rapporterer sine regnskabsmæssige oplysninger.

Det følger af forslaget til § 41 e, stk. 2, nr. 4, at forretningsgangene og kontrolmekanismerne skal indeholde identiteten af den eller de ansvarlige personer for de interne kontrolfunktioner, herunder for regelmæssig og permanent kontrol og kontrol af overholdelsen, samt et opdateret CV for den eller de pågældende personer.

Det følger af forslaget til § 41 e, stk. 2, nr. 5, at forretningsgangene og kontrolmekanismerne udover forholdene i § 41 e, stk. 1, skal indeholde identiteten af enhver revisor, der ikke er revisor som defineret i artikel 2, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber.

Det følger af artikel 2, nr. 2, i direktivet om lovpligtig revision, at en revisor er en fysisk person, som i overensstemmelse med direktivet er bemyndiget af en medlemsstats kompetente myndigheder til at udøve lovpligtig revision.

I Danmark er det Erhvervsstyrelsen, der godkender revisorer i henhold til direktivet om lovpligtig revision, som er gennemført i revisorloven.

Det følger af forslaget til § 41 e, stk. 2, nr. 6, at forretningsgangene og kontrolmekanismerne skal omfatte sammensætningen af bestyrelsen og direktionen.

Det følger af forslaget til § 41 e, stk. 2, nr. 7, at forretningsgangene og kontrolmekanismerne skal omfatte en beskrivelse af den måde, hvorpå outsourcete funktioner overvåges og kontrolleres for at undgå, at kvaliteten af betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets interne kontrol forringes.

Det følger af forslaget til § 41 e, stk. 2, nr. 8, at forretningsgangene og kontrolmekanismerne skal omfatte en beskrivelse af, hvordan eventuelle agenter og filialer overvåges og kontrolleres inden for rammerne af betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets interne kontrol.

Det følger af § 11 i lov om betalinger, at en ansøgning om tilladelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om kravene i § 10 i lov om betalinger er opfyldt. Det indebærer, at ansøgningen bl.a. skal indeholde oplysninger om virksomhedens organisationsstruktur, herunder den tilsigtede brug af agenter og filialer og kontrollen heraf og den planlagte brug af outsourcing og deltagelse i et nationalt eller internationalt betalingssystem. Forholdet i det foreslåede § 41 e, stk. 2, nr. 8, vil derfor være beskrevet i forbindelse med ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut.

Det følger af forslaget til § 41 e, stk. 2, nr. 9, at forretningsgangene og kontrolmekanismerne skal omfatte en beskrivelse af koncernforvaltningen, hvis betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet er dattervirksomhed af en reguleret enhed i en medlemsstat.

Til § 41 f

Det foreslås i § 41 f, at afviklingsplanen, jf. § 41 a, stk. 1, nr. 3, skal tilpasses til betalingsinstituttets eller e-pengeinstituttets planlagte størrelse og forretningsmodel og skal indeholde en beskrivelse af de begrænsende foranstaltninger, som betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet skal træffe

UDKAST

i tilfælde af opsigelse af dennes betalingstjenester, og som vil sikre gennemførelsen af uafsluttede betalingstransaktioner og afslutningen af eksisterende kontrakter.

Kravet vil indebære, at betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet skal beskrive, hvordan virksomheden vil blive afviklet i tilfælde af konkurs. Der vil skulle gives oplysning om, hvordan udbuddet af betalingstjenester eller udstedelsen af e-penge standses, og hvordan det sikres, at uafsluttede transaktioner afsluttes inden for rammerne af konkursen. Derudover vil afviklingsplanen skulle indeholde nærmere oplysninger om, hvorledes betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet kan afslutte eksisterende kontrakter.

Til § 41 g

Det foreslås i § 41 g, stk. 1, at når et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut anmoder om at deltage i et registreret betalingssystem, sender betalingsinstituttet eller e-pengeinstituttet Finanstilsynet en beskrivelse af, hvordan kravene i §§ 41 a-41 f opfyldes.

Indholdet af dokumenterne, der skal indsendes efter §§ 41 a-41 f, fremgår af EBA's retningslinjer om de oplysninger, der skal gives i forbindelse med ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut og i forbindelse med registrering af kontooplysningstjenesteudbydere i medfør af artikel 5, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked, jf. EBA/GL/2017/09. Omfanget og karakteren af dokumenterne skal derfor svare til, hvad der fremgår af retningslinjerne, således at Finanstilsynet kan vurdere anmodningen.

Dokumenterne skal indsendes i elektronisk format.

Det foreslås i § 41 g, stk. 2, at Finanstilsynet kan, efter høring af Danmarks Nationalbank, på baggrund af oplysningerne afgivet, jf. stk. 1, afvise at lade et betalingsinstitut eller e-pengeinstitut deltage eller anmode om at deltage i et registreret betalingssystem, hvis Finanstilsynet vurderer, at deltagelsen vil medføre væsentlige risici for stabiliteten eller integriteten af systemet.

Stabiliteten og effektiviteten af registrerede betalingssystemer er afgørende for den finansielle stabilitet, da de er fundamentet for alle elektroniske betalinger. Danmarks Nationalbank sikrer bl.a. den finansielle stabilitet ved at overvåge og/eller drive disse betalingssystemer.

Der er fastlagt betingelser for at deltage i systemerne af systemejereren, f.eks. Danmarks Nationalbank, som skal sikre stabiliteten og integriteten af

UDKAST

systemerne. Danmarks Nationalbank overvåger, at betingelserne for deltagelse bidrager til, at systemerne er sikre og stabile.

Finanstilsynet kan afvise deltagelse i et registreret betalingssystem, hvis de indsendte dokumenter efter stk. 1 viser, at anmoder ikke kan leve op til betingelserne og derved vil medføre en risiko for stabiliteten eller integriteten af systemet, efter høring af Danmarks Nationalbank.

Til nr. 4 (§ 63, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalinger)

Det fremgår af § 63, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalinger, at pengeinstitutter skal give betalingsinstitutter adgang til deres betalingskontotjenester på objektive, ikkediskriminerende og proportionale vilkår. Bestemmelsen implementerer artikel 36 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (PSD2).

Det følger af artikel 32 i PSD2, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester behandles som betalingsinstitutter i relation til blandt andet bestemmelsen om adgang til pengeinstitutters betalingskontotjenester artikel 36 i PSD2. Artikel 36 i PSD2 skaber pligter og rettigheder for pengeinstitutter og betalingsinstitutter i alle medlemsstater og er en totalharmoniserende bestemmelse.

Den gældende bestemmelse i § 63 i lov om betalinger implementerer en totalharmoniserende EU-retsakt, og derfor skal § 63 i lov om betalinger fortolkes direktivkonformt.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er imidlertid ikke nævnt direkte i den gældende § 63 i lov om betalinger.

Det betyder, at retsstillingen for virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester skal udledes af en samlet læsning af de relevante bestemmelser om definitioner i kapitel 1 i lov om betalinger sammenholdt med artikel 32 i PSD2. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har over for en virksomhed indskærpet, at underretningspligten i § 63, stk. 2, i lov om betalinger, også påhviler pengeinstituttet i det tilfælde, at afslag om adgang til pengeinstituttets betalingskontotjenester bliver givet til virksomheder med begrænset tilladelse efter § 51 i lov om betalinger.

UDKAST

Det foreslås i § 63, stk. 1, 1. pkt., efter »Pengeinstitutter skal give betalingsinstitutter« at indsætte »og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. § 51,«.

Med den foreslåede tilføjelse vil det blive præciseret, at en virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester har ret til adgang til et pengeinstituts betalingskontotjenester ved at det direkte vil fremgå af bestemmelsen. Retstilstanden vil dermed kunne læses direkte ud af bestemmelsen frem for at skulle udledes af bl.a. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens praksis.

Til nr. 5 (§ 64, stk. 2, i lov om betalinger)

§ 64, stk. 1, i lov om betalinger fastsætter rammerne for, hvilke vilkår et betalingssystem må opstille for adgangen til betalingssystemet.

Den gældende § 64, stk. 2, i lov om betalinger indeholder undtagelser til § 64, stk. 1, om, hvilke vilkår der gælder for adgang til betalingssystemer for udbydere af betalingstjenester. Blandt andet finder § 64, stk. 1, ikke anvendelse på betalingssystemer, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finalitydirektivet) efter § 64, stk. 2, nr. 1. Endvidere fremgår det af § 64, stk. 2, nr. 2, i lov om betalinger, at § 64, stk. 1, ikke finder anvendelse på betalingssystemer, der udelukkende består af udbydere af betalingstjenester, som tilhører samme koncern.

Det foreslås at affatte § 64, stk. 2, således, at stk. 1 ikke finder anvendelse på betalingssystemer, der udelukkende består af udbydere af betalingstjenester, der tilhører samme koncern. Den foreslåede bestemmelse svarer altså til den gældende § 64, stk. 2, nr. 2.

Forslaget vil i praksis medføre, at den gældende § 64, stk. 2, nr. 1, ophæves.

Med de foreslåede ændringer til § 64, stk. 2, gennemføres ændringerne i artikel 3, stk. 2, litra a og b, straksbetalingsforordningen, som ændrer i artikel 35 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (PSD2), således at betalingssystemer, der er registreret i henhold til finalitydirektivet, som vedrører endelig afregning i betalingssystemer og

UDKAST

værdipapirafviklingssystemer, ikke længere er undtaget forpligtelserne i § 64, stk. 1, i lov om betalinger.

Det betyder, at eksempelvis Danmarks Nationalbank i modsætning til tidligere bliver omfattet af § 64, stk. 1, i lov om betalinger, herunder kravet om at opstille objektive, ikke-diskriminerende og proportionale betingelser for adgang til Danmarks Nationalbanks betalingssystemer. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med § 64 i lov om betalinger, jf. § 145, stk. 1, i lov om betalinger.

Til nr. 6 (§ 64, stk. 3 og 4, i lov om betalinger)

Den gældende § 64, stk. 3, i lov om betalinger fastslår, at en deltager i et registreret betalingssystem, jf. stk. 2, nr. 1, som giver en udbyder af betalingstjenester, der ikke deltager i det registrerede system, mulighed for at sende en betalingsordre gennem systemet, efter anmodning skal give en anden udbyder af betalingstjenester samme mulighed på objektive, ikke-diskriminerende og proportionale vilkår.

Den gældende § 64, stk. 4, i lov om betalinger fastslår, at en deltager i et registreret betalingssystem, jf. stk. 2, nr. 1, som afviser at give en udbyder af betalingstjenester mulighed for at sende betalingsordre gennem systemet, jf. stk. 3, skal give denne udbyder en fyldestgørende begrundelse for afslaget.

Det foreslås i § 64, stk. 3 og 4, at ændre »En deltager i et registreret betalingssystem, jf. stk. 2, nr. 1,« til: »En deltager i et betalingssystem, der er registreret i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,«

Forslaget er en konsekvens af den foreslåede ændring af § 64, stk. 2, hvor den gældende § 64, stk. 2, nr. 1, udgår af bestemmelsen. De foreslåede ændringer af § 64, stk. 3 og 4, i lov om betalinger, er alene konsekvensændringer og viderefører gældende ret.

Til nr. 7 (§ 72, stk. 2, og § 75, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 72, stk. 2, i lov om betalinger, at en udbyder ved indgåelse af en rammeaftale om en betalingskonto skal udlevere et gebyroplysningsdokument, jf. § 3 i lov om betalingskonti.

UDKAST

Det følger af den gældende § 75, stk. 2, i lov om betalinger, at i forbindelse med indgåelse af en rammeaftale kan det aftales mellem parterne, at udbyderen kan opsig rammeaftalen med mindst 2 måneders varsel på den i § 72, stk. 3, fastsatte måde, medmindre andet følger af hvidvaskloven. Opsigelse af en rammeaftale om en basal betalingskonto kan kun ske i overensstemmelse med § 13 i lov om betalingskonti.

Det foreslås, at i § 72, stk. 2, og § 75, stk. 2, ændres »lov om betalingskonti« til: »lov om betalingskonti og basale erhvervskonti«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1, hvorefter titlen på den gældende lov om betalingskonti affattes således: »lov om betalingskonti og basale erhvervskonti«.

Forslaget vil ikke medføre materielle ændringer og udgør alene en konsekvensrettelse.

Til nr. 8 (§ 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 7. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143, stk. 1, i lov om betalinger)

Det følger af § 130, stk. 1, 2. pkt., at Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af artikel 3-4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked.

§ 138, stk. 1, 7. pkt., i lov om betalinger fastsætter, at reaktioner givet i henhold til denne lovs § 130, stk. 2, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven eller efter forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, artikel 3-4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro

til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 3..

§ 139, stk. 1, 1. pkt. fastsætter, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov bortset fra kapitel 2-4. Det fremgår af stk. 1, 2. pkt., at 1. pkt. også gælder for sager vedrørende artikel 3-4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 og sager vedrørende Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro.

§ 143, stk. 1, fastsætter, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, artikel 3-4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 og sager vedrørende Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro er ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen indeholder bestemmelser om grænseoverskridende betalinger og om gennemsigtigheden af vekselgebyrer inden for Unionen. Forordningen gælder for grænseoverskridende betalinger foretaget i euro eller i en af de nationale valutaer i de

UDKAST

medlemsstater, der har meddelt deres beslutning om at udvide forordningens anvendelsesområde til deres nationale valuta. Denne mulighed er ikke anvendt for danske kroner.

Som følge af ophævelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet, fører Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke længere tilsyn med artikel 6 og 7, jf. lovforslagets § 5, nr. 10 og 11.

Det foreslås i § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 7. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143, stk. 1, at ændre »artikel 3-4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning om grænseoverskridende betalinger i Unionen og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/886 af 13. marts 2024 om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 og (EU) 2021/1230 og direktiv 98/26/EF og (EU) 2015/2366 for så vidt angår strakskreditoverførsler i euro«.

Forslaget er en konsekvens af ophævelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet.

Ændringen af § 130, stk. 1, 2. pkt., vil medføre, at det fremgår, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og straksbetalingsforordningen.

Ændringen af § 138, stk. 1, 7. pkt., vil medføre, at det fremgår, at reaktioner givet i henhold til lovens § 130, stk. 2, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager efter loven eller regler udstedt i medfør af loven eller efter forordninger udstedt i medfør af straksbetalingsforordningen til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn.

Ændringen af § 139, stk. 1, 2. pkt., vil medføre, at Finanstilsynets forpligtelse til at orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen

interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i loven bortset fra kapitel 2-4, også gælder for sager vedrørende straksbetalingsforordningen.

Ændringen af § 143, stk. 1, vil medføre, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til straksbetalingsforordningen, kan indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter afgørelsen er meddelt den pågældende.

Straksbetalingsforordningen har til formål at udbrede muligheden for straksbetalinger i euro mellem EU-landene, herunder også for EU-lande med en anden national valuta end euro, bl.a. Danmark. Udbredelsen af straksbetalinger skal særligt medvirke til at frigøre midler hurtigt til betalingsmodtager.

Straksbetalingsforordningen gør det bl.a. obligatorisk for pengeinstitutter i alle EU-lande at udbyde straksbetalinger i euro, hvis de tilbyder almindelige kreditoverførsler i euro, uanset om landene har euroen som valuta eller ej. Derudover begrænses gebyrer for straksbetalinger i euro.

Til nr. 9 (§ 138, stk. 1 og 3, i lov om betalinger)

Det fremgår af den gældende § 138, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalinger, at reaktioner givet efter en række bestemmelser i loven eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse, skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside.

Af § 138, stk. 1, 2. pkt., fremgår det, at virksomheden skal offentliggøre de samme oplysninger som omfattet af stk. 1 på sin eventuelle hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme. Offentliggørelsen skal ske hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v.

Af § 138, stk. 3, 1. pkt. fremgår det, at hvis Finanstilsynet har overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og der er afsagt fældende dom eller vedtaget bøde, skal Finanstilsynet offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 4. Hvis dommen ikke er endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen, jf. § 138, stk. 3, 2. pkt.

UDKAST

Af § 138, stk. 3, 3. pkt. fremgår det, at virksomhedens offentliggørelse skal ske på virksomhedens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter at der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v.

Lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet den 3. januar 2018 ved ikrafttrædelse af lov om kapitalmarkeder, jf. lov nr. 650 af 8. juni 2017.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem § 138, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., og henvisningen til lov om værdipapirhandel m.v. Der skal således ikke henvises til lov om værdipapirhandel m.v., da loven er ophævet, hvorimod der skal henvises til lov om kapitalmarkeder, som har erstattet lov om værdipapirhandel m.v.

Det foreslås i § 138, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., at ændre »lov om værdipapirhandel m.v.« til »lov om kapitalmarkeder.«

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet ved § 258, stk. 2, i lov nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder.

Ændringen medfører, at § 138, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., rettelig henviser til lov om kapitalmarkeder i stedet for lov om værdipapirhandel m.v., som betyder, at ved offentliggørelsen skal lov om kapitalmarkeder iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse.

Formålet med ændringen er således at rette henvisningen i § 138, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., i lov om betalinger, fra lov om værdipapirhandel m.v. til lov om kapitalmarkeder. Ændringen vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 10 og 11 (§ 145, stk. 1, nr. 1, og § 145, stk. 3, i lov om betalinger)

Det følger af § 145, stk. 1, nr. 1, i lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med overholdelsen af artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

UDKAST

Artikel 6 i denne forordning vedrører interbankgebyrer for grænseoverskridende direkte debiteringstransaktioner. Artikel 7 i forordningen vedrører interbankgebyrer for indenlandske direkte debiteringstransaktioner.

Det følger af § 145, stk. 1, nr. 1, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som en del af deres tilsyn kan kræve alle oplysninger, herunder bl.a. regnskaber, regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens virksomhed, herunder bl.a. til afgørelse af, om et forhold er omfattet af artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 blev ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 er ikke videreført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Det følger således bl.a. af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen, at *"Henvvisninger til den ophævede forordning gælder som henvvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II"*. I den nævnte sammenligningstabel i bilag II fremgår det, at artikel 6 og 7 ikke er videreført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Det foreslås, at § 145, stk. 1, nr. 1, ophæves.

Det foreslås, at i § 145, stk. 3, udgår »samt artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

UDKAST

Med forslaget om at ophæve § 145, stk. 1, nr. 1, og med forslaget til § 145, stk. 3, vil det ikke længere fremgå af lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med overholdelsen af artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Forslaget vil medføre, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger ikke omfatter tilsyn med ophævede bestemmelser.

Forslaget er en konsekvens af, at artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 925/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 ikke længere er gældende.

Til nr. 12 (§ 145, stk. 8, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 145, stk. 8, i lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser efter stk. 1 kan offentliggøres, jf. dog stk. 9.

Det foreslås at affatte § 145, stk. 8, i lov om betalinger, således, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen offentliggør afgørelser efter stk. 1, samt kendelser fra Konkurrenceankenævnet, jf. dog stk. 10.

Den foreslåede nyaffattelse indebærer, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen forpligtes til at offentliggøre styrelsens og Konkurrencerådets afgørelser efter § 145, stk. 1, i lov om betalinger, samt kendelser fra Konkurrenceankenævnet.

Forslaget vil medføre, at der ikke er forskel på reglerne om offentliggørelse af afgørelser i henholdsvis konkurrenceloven og lov om betalinger.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen offentliggør i udgangspunktet alle afgørelser truffet af Konkurrencerådet og styrelsen efter § 145, stk. 1, i lov om betalinger. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen offentliggør endvidere i udgangspunktet alle kendelser fra Konkurrenceankenævnet efter sin myndighedspraksis. Lovændringen vil dermed i realiteten udgøre en kodificering af en allerede eksisterende myndighedspraksis, men som med den foreslåede ændring vil kunne læses direkte af loven.

UDKAST

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen står for offentliggørelsen. Offentliggørelsen vil ske på Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens hjemmeside.

Er der tale om enkeltmandsvirksomheder, vil der som udgangspunkt ske offentliggørelse af det navn, hvorunder virksomheden er drevet og således er kendt i offentligheden. Dette uanset om virksomhedsnavnet indeholder et personnavn.

Ved offentliggørelse, videregivelse eller indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af personoplysninger altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 13 (§ 145, stk. 9, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 145, stk. 9, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ved offentliggørelse efter stk. 8, ikke kan offentliggøre oplysninger om tekniske forhold, herunder forskning, produktionsmåder, produkter og drifts- og forretningshemmeligheder, for så vidt offentliggørelsen er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller den virksomhed, oplysningen angår. Endvidere kan oplysninger om enkelte kunders forhold i virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet, ikke offentliggøres.

Det foreslås at indsætte § 145, stk. 9, hvorefter Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen offentliggør beslutninger om at overgive sager, hvor styrelsen har truffet afgørelse efter denne lov, til politimæssig efterforskning med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 10. Har Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og er der faldet dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 10. Er dommen ikke endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen.

Virkingen af den foreslåede bestemmelse vil være, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen offentliggør, at sager, hvor styrelsen har truffet afgørelse efter lov om betalinger, er overgivet til politimæssig efterforskning. Er der faldet dom eller vedtaget bøde, vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen også offentliggøre dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf.

UDKAST

Forslaget vil indebære, at der skabes kendskab til oplysninger om sager, der afsluttes med virksomheders vedtagelse af bødeforelæg eller idømmelse af bøde ved domstolene, hvilket bl.a. vil kunne gøre det lettere for virksomheder og kunder at tage stilling til, om de ønsker at rejse et erstatningskrav. Praksis vedrørende offentliggørelse efter konkurrenceloven skal være vejledende for fortolkningen af § 145, stk. 9, i lov om betalinger.

Med forslaget fastslås det derfor, at der i de sager, hvor der med henvisning til § 145 i lov om betalinger idømmes eller vedtages en bøde, skal ske offentliggørelse af dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf. Navnene på de involverede virksomheder i sagerne vil blive offentliggjort. Er der tale om enkeltmandsvirksomheder, vil der som udgangspunkt ske offentliggørelse af det navn, hvorunder virksomheden er drevet - og således er kendt i offentligheden. Dette er uanset, om virksomhedsnavnet indeholder et personnavn.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen står for offentliggørelsen. Offentliggørelsen vil ske på Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens hjemmeside.

For så vidt angår offentliggørelse af domme og bødevedtagelser, der angår enkeltmandsvirksomheder, tilsigtes der med forslaget en fravigelse af databeskyttelsesloven §§ 8 og 9 samt de standardvilkår, som Datatilsynet har fastsat efter § 9, stk. 3. Efter databeskyttelseslovens § 9, stk. 1, kan følsomme personoplysninger behandles, hvis det sker med henblik på at føre retsinformationssystemer af væsentlig samfundsmæssig betydning. Det kan bl.a. være en myndigheds offentliggørelse af afgørelser på myndighedens hjemmeside. Datatilsynet kan efter § 9, stk. 3, stille nærmere vilkår for offentliggørelsen. Ifølge Datatilsynets standardvilkår for offentliggørelse af afgørelser forudsættes det, at der sker anonymisering af bl.a. personnavne.

Formålet med offentliggørelsen er at sikre, at forbrugere og virksomheder vil få en reel mulighed for at rejse et eventuelt erstatningskrav eller vælge at undlade at handle med en virksomhed, herunder også enkeltmandsvirksomheder, der har deltaget i ulovlige aktiviteter. Denne mulighed afskæres, hvis det ikke er muligt ud fra offentliggørelsen at identificere den enkeltmandsvirksomhed, der idømmes eller vedtager en bøde efter § 145, og en anonymisering ville derfor være ensbetydende med, at selve formålet med offentliggørelsen forspildes.

Til nr. 14 (§ 145, stk. 10, i lov om betalinger)

UDKAST

Det følger af den gældende § 145, stk. 8, i lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser efter stk. 1 kan offentliggøres, jf. dog stk. 9.

Det følger af § 145, stk. 9, i lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ved offentliggørelse efter § 145, stk. 8, i lov om betalinger, ikke kan offentliggøre oplysninger om tekniske forhold, herunder forskning, produktionsmåder, produkter og drifts- og forretningshemmeligheder, for så vidt offentliggørelsen er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller den virksomhed, oplysningen angår. Endvidere kan oplysninger om enkelte kunders forhold i virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet, ikke offentliggøres.

I nærværende lovforslag foreslås det at indsætte en ny bestemmelse i § 145, stk. 9, i lov om betalinger, jf. lovforslagets § 5, nr. 13, hvorefter Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen bl.a. vil få direkte hjemmel til at offentliggøre kendelser fra Konkurrenceankenævnet og eventuelle bødevedtagelser m.v. i de sager, hvor Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har oversendt en sag til politimæssig efterforskning, jf. dog stk. 10.

Det foreslås i § 145, stk. 9, der bliver stk. 10, efter »stk. 8« at indsætte »og 9«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede bestemmelse i § 145, stk. 9, i lov om betalinger.

Den foreslåede henvisning til stk. 9 vil indebære, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ved offentliggørelse både i henhold til § 145, stk. 8 og 9, i lov om betalinger, ikke kan offentliggøre oplysninger om tekniske forhold, herunder forskning, produktionsmåder, produkter og drifts- og forretningshemmeligheder, for så vidt offentliggørelsen er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller den virksomhed, oplysningen angår. Endvidere vil oplysninger om enkelte kunders forhold i virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet, ikke kunne offentliggøres.

Til nr. 15 (§ 152, stk. 1, i lov om betalinger)

Den gældende § 152, stk. 1, i lov om betalinger fastlægger, hvilke regler i loven, som er strafbelagt. Det følger bl.a. af bestemmelsen, at overtrædelse

UDKAST

af § 35 straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås i § 152, stk. 1, at ændre »jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 35,« til »jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 35, stk. 1-6 og 8, §§«.

Det foreslåede vil medføre, at overtrædelse af § 35, stk. 1-6 og 8, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Det betyder samtidig, at § 35, stk. 7, der er en videreførelse af den gældende § 35, stk. 3, 2. pkt., fremover ikke vil være strafbelagt, som den ellers er i dag.

For beskrivelse af ansvarssubjekter og den strafbare handling vedrørende de strafbelagte bestemmelser henvises der til bemærkningerne til de strafbelagte bestemmelser, jf. lovforslagets § 5, nr. 2.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelsen og bødestørrelsen. Målet er at sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører, så bøder vil have en pønalt og præventiv effekt. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør ikke tage højde for overtræderens økonomiske forhold.

Anvendelse af fængselsstraf vil især være relevant men ikke begrænset til tilfælde af særligt grove, gentagne, systematiske eller forsætlige overtrædelser af lovens krav. Der henvises i øvrigt til straffelovens § 80.

Det er en forudsætning for anvendelsen af bestemmelsen, at den pågældende ikke kan straffes for handlingen eller undladelsen efter bestemmelser i anden lovgivning, der medfører en højere straf.

Til nr. 16 (§ 152, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af § 152, stk. 2, at overtrædelse af artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 kan straffes med bøde.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 blev ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets

UDKAST

forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 er ikke videreført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Det følger således bl.a. af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen, at *"Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II"*. I den nævnte sammenligningstabel i bilag II fremgår det, at artikel 6 og 7 ikke er videreført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1230 af 14. juli 2021 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Det foreslås, at i § 152, stk. 2, udgår »og artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

Med forslaget til § 152, stk. 2, vil det ikke længere fremgå, at overtrædelse af artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 kan straffes med bøde.

Forslaget er en konsekvens af, at artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 925/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 ikke længere er gældende, samt af forslaget om, at lade Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsforpligtelser efter disse artikler udgå af lov om betalinger, jf. lovforslagets § 5, nr. 10 og 11.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 3, nr. 23, i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af den gældende § 3, nr. 23, i lov om kapitalmarkeder, at der ved en deltager forstås et institut, en central modpart (CCP), et afregningsfirma, et clearinginstitut, en systemoperatør eller et

UDKAST

clearingmedlem af en central modpart (CCP), der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre.

Det fremgår af artikel 2, litra f, i finalitydirektivet, som ændret ved artikel 4, nr. 2, i straksbetalingsforordningen, at deltager defineres som et institut, en CCP, et afregningsfirma, et clearinginstitut, en systemoperatør eller et clearingmedlem af en CCP, der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i forordning (EU) nr. 648/2012. I henhold til systemets regler kan den samme deltager handle som CCP, afregningsfirma eller clearinginstitut eller udføre en del af eller alle disse opgaver.

Det foreslås i § 3, nr. 23, at indsætte, at den samme deltager i henhold til systemets regler kan handle som central modpart (CCP), afregningsfirma eller clearinginstitut eller udføre en del af eller alle disse opgaver.

Forslaget er en konsekvens af, at finalitydirektivets definition af deltager er ændret med artikel 4, stk. 2, i straksbetalingsforordningen. Ændringen i finalitydirektivet retter op på en fejl, hvor en del af definitionen af ”deltager” i artikel 2, litra f, i finalitydirektivet blev slettet med artikel 2, nr. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879 (BRRD2).

Formålet med den foreslåede ændring er at implementere tilføjelsen til artikel 2, litra f, i finalitydirektivet.

Forslaget vil indebære, at der ikke er tvivl om, at et system kan fastsætte regler om, at den samme deltager kan være tilsluttet på baggrund af en status som en central modpart (CCP), et afregningsfirma eller clearinginstitut uanset om deltageren udfører en del af eller alle funktioner som henholdsvis central modpart (CCP), afregningsfirma eller clearinginstitut.

Til nr. 2 (§ 3, nr. 39, i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af den gældende § 3, nr. 23, i lov om kapitalmarkeder, at der ved en deltager forstås et institut, en central modpart (CCP), et afregningsfirma, et clearinginstitut, en systemoperatør eller et clearingmedlem af en central modpart (CCP), der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Definitionen i den gældende § 3, nr. 23, svarer til definitionen i artikel 2, litra f, i finalitydirektivet.

Efter § 3, nr. 24, i lov om kapitalmarkeder forstås ved en indirekte deltager et institut, en CCP, et afregningsfirma, et clearinginstitut eller en systemoperatør, som har indgået en aftale med en deltager i et system, der udfører overførselsordrer, hvorved den indirekte deltager bliver i stand til at sende overførselsordrer gennem systemet, forudsat at den indirekte deltager er kendt af systemoperatøren.

Det foreslås i § 3, nr. 39, i lov om kapitalmarkeder at indsætte en definition af institut. Forslaget vil udgøre en tekstmær implementering af artikel 2, litra b, i finalitydirektivet, inklusive den tilføjelse af betalingsinstitutter og e- pengeinstitutter til definitionen af institut, som er indsat i finalitydirektivet ved artikel 4, stk. 2, i straksbetalingsforordningen.

Efter den foreslåede bestemmelse vil institut skulle forstås som:

- a) Et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, herunder de enheder, der er opført i artikel 2, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- b) Et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om markeder for finansielle instrumenter, undtagen de institutter, der er omhandlet i direktivets artikel 2, stk. 1.
- c) Offentlige myndigheder og offentligt garanterede foretagender.
- d) Ethvert foretagende, der har sit hovedkontor uden for Unionen, og som varetager samme opgaver som EU-kreditinstitutter eller EU-investeringsselskaber som defineret i litra a og b, når disse deltager i et system og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af overførselsordrer inden for det pågældende system.
- e) Et betalingsinstitut som defineret i artikel 4, nr. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked med undtagelse af en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i medfør af artikel 32 eller 33 i nævnte direktiv, når betalingsinstituttet deltager i et system, hvis virksomhed består i at udføre overførselsordrer, jf. nr. 26, litra a og b og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af sådanne overførselsordrer inden for det pågældende system.
- f) Et e-pengeinstitut som defineret i artikel 2, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til at optage og udøve

UDKAST

virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed med undtagelse af en juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i medfør af artikel 9 i nævnte direktiv, når e-pengeinstituttet deltager i et system, hvis virksomhed består i at udføre overførselsordrer, jf. nr. 26, litra a og b, og har ansvar for at indfri de finansielle forpligtelser, der følger af sådanne overførselsordrer inden for det pågældende system.

Ændringen vil medføre en direktivnær definition af begrebet institut, som ikke hidtil har været defineret i lov om kapitalmarkeder. Definitionen hænger sammen med definitionen af deltager og indirekte deltager, der er implementeret i § 3, nr. 23 og 24, i lov om kapitalmarkeder. Ifølge disse definitioner kan en deltager og indirekte deltager være et institut, og det vil med implementeringen af definitionen af institut fremgå klart af lov om kapitalmarkeder, hvad der forstås herved, dvs. hvilke finansielle institutioner, der har mulighed for at fungere som deltager eller indirekte deltager.

Til nr. 3 (§ 52, stk. 4, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af den gældende § 51, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, og som påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, i en operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), på forhånd skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse af den påtænkte erhvervelse.

Det fremgår af § 52, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet bekræfter modtagelsen af en ansøgning efter § 51 senest 2 hverdage efter modtagelsen.

Af § 52, stk. 3, fremgår det, at Finanstilsynet indtil den 50. hverdag i vurderingsperioden kan anmode om yderligere oplysninger, der er nødvendige for vurderingen. Anmodningen skal ske skriftligt. Fremsættes en sådan anmodning, afbrydes vurderingsperioden mellem tidspunktet for anmodningen og modtagelsen af svar herpå. Afbrydelsen kan dog ikke overstige 20 hverdage, jf. dog stk. 4. Senest 2 hverdage efter modtagelsen af oplysningerne bekræfter Finanstilsynet skriftligt modtagelsen.

UDKAST

Af § 52, stk. 4, fremgår det, at Finanstilsynet kan forlænge afbrydelsen af vurderingsperioden som nævnt i stk. 3 med op til 10 hverdage, hvis den påtænkte erhverver er 1) hjemmehørende eller omfattet af lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, eller 2) en fysisk eller juridisk person, som ikke er meddelt tilladelse til at udøve virksomhed, jf. §§ 7-11 i lov om finansiell virksomhed eller § 13 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, virksomhed med udstedelse af elektroniske penge, jf. § 2 a i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, eller virksomhed som reguleret marked, jf. § 59 i denne lov, i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Lov om betalingstjenester og elektroniske penge blev ophævet den 1. januar 2018 ved ikrafttrædelse af lov om betalinger, jf. lov nr. 652 af 8. juni 2017.

Ifølge bemærkningerne til § 2 i lov om betalinger, jf. Folketingstidende 2016-17 (1. samling), tillæg A, L 157 som fremsat, side 87, ses § 2 a i lov om betalingstjenester og elektroniske penge videreført i § 2 i lov om betalinger.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem § 52, stk. 4, nr. 2, og henvisningen til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Der skal således ikke henvises til § 2 a i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, da loven er ophævet, hvorimod der skal henvises til § 2 i lov om betalinger, som har erstattet lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Det foreslås i § 52, *stk. 4, nr. 2*, at ændre »§ 2 a i lov om betalingstjenester og elektroniske penge« til »§ 2 i lov om betalinger«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at lov om betalingstjenester og elektroniske penge blev ophævet ved §154, stk. 4, i lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger.

Ændringen medfører, at § 52, stk. 4, nr. 2, rettelig henviser til lov om betalinger i stedet for lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Formålet med ændringen er således at rette henvisningen i § 52, stk. 4, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder, fra § 2 a i lov om betalingstjenester og

UDKAST

elektroniske penge til § 2 i lov om betalinger. Ændringen vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 4 (§ 86, stk. 2, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af den gældende § 86, stk. 2, at tilladelse efter stk. 1 meddeles, når de tre kumulative betingelser nævnt i bestemmelsen er opfyldt. I § 86, stk. 2, nr. 2, fremgår en betingelse om, at operatøren af et reguleret marked skal opfylde kravene i § 14 i lov om finansiel virksomhed.

Det fremgår af bemærkningerne til § 86, stk. 2, nr. 2, at operatøren skal opfylde de organisatoriske krav, som fondsmæglerselskaber er pålagt i medfør af § 14 i lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 200.

Med lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, blev betingelserne for, at Finanstilsynet kan meddele tilladelse som fondsmæglerselskab flyttet fra § 14, stk. 1, 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed til § 20 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås i § 86, stk. 2, nr. 2, at ændre »§ 14 i lov om finansiel virksomhed« til »§ 20 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af § 297, nr. 50, 52 og 53, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Den foreslåede ændring har til formål at sikre, at henvisningen til kravene i bestemmelsen er korrekt, og forslaget vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 5 (§ 176 i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af den gældende § 176 i lov om kapitalmarkeder, at deltagere i et registreret betalingssystem skal være et kreditinstitut, et investeringsselskab, en offentlig myndighed, indirekte deltagere eller juridiske personer, der efter Finanstilsynets vurdering har væsentlig betydning for betalingsafviklingen.

Ifølge bemærkningerne til den gældende § 176, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L155 som fremsat, s. 273, gennemfører bestemmelsen artikel 2, litra b, f og g, i finalitydirektivet.

UDKAST

Det foreslås at affatte § 176 således, at deltagere og indirekte deltagere i et registreret betalingssystem skal være enheder som defineret i § 3 nr. 39, jf. nr. 23 og 24.

Forslaget vil indebære, at betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter også bliver omfattet af § 176. Tilsvarende vil det også gælde fremtidige ændringer af finalitydirektivets definitioner af deltagere, indirekte deltagere og institutter, som henholdsvis er eller bliver implementeret i § 3 nr. 23, 24 og 39.

Til nr. 6 (§ 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Finanstilsynet påser i henhold til § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder overholdelse af en række regler i øvrig lovgivning og forordninger.

Det følger af artikel 44, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2023/2631/EU af 22. november 2023 om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer (forordningen om europæiske grønne obligationer), at hjemlandets kompetente myndighed, der er udpeget i henhold til artikel 31 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked (prospektforordningen) har visse tilsynsforpligtelser efter forordningen om europæiske grønne obligationer.

Det følger tilsvarende af artikel 44, stk. 2, i forordningen om europæiske grønne obligationer, at hjemlandets kompetente myndighed, der er udpeget i henhold til artikel 29, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen) har visse tilsynsforpligtelser efter forordningen om europæiske grønne obligationer.

Finanstilsynet er udpeget som national kompetent myndighed i forhold til både prospektforordningen og STS-forordningen ved lov nr. 1520 af 18. december 2018 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og forskellige andre love (gennemførelse af prospektforordningen og STS-forordningen).

Som konsekvens af, at Finanstilsynet er udpeget som national kompetent myndighed i forhold til prospektforordningen og STS-forordningen, er det Finanstilsynet, der skal føre tilsyn med og påse overholdelsen af de forhold, som fremgår af artikel 44 i forordningen om europæiske grønne obligationer. Af forordningens artikel 44 fremgår det, at tilsynet vedrører udstedere af europæiske grønne obligationer, for så vidt angår overholdelse af deres forpligtelser i henhold til forordningens afsnit II, kapitel 2, artikel 18 og 19, udstedere, der anvender de fælles modeller, der er omhandlet i artikel 21, for så vidt angår overholdelse af disse modeller, samt at eksponeringsleverende institutter overholder deres forpligtelser i henhold til forordningens afsnit II, kapitel 2, artikel 18 og 19. Det følger dog af forordningens artikel 44, stk. 3, at tilsynet ikke omfatter udstedere af europæiske grønne obligationer, som er omfattet af artikel 1, stk. 2, litra b og d, i prospektforordningen.

Det foreslås, at indsætte § 211, stk. 2, nr. 17, hvorefter Finanstilsynet skal påse overholdelsen af de forhold, som fremgår af artikel 44 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer.

Forslaget vil indebære, at Finanstilsynet påser overholdelsen af de forhold, som fremgår af artikel 44 i forordningen om europæiske grønne obligationer.

Forslaget vil også indebære, at Finanstilsynet vil kunne indhente oplysninger og gennemføre inspektioner samt gribe ind over for overtrædelse af forordningen om europæiske grønne obligationer med eksempelvis påtale eller påbud som led i sit tilsyn.

Den foreslåede bestemmelse vil desuden indebære, at Finanstilsynet til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation kan foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser på forretningsstedet hos virksomheder under tilsyn efter forordningen om europæiske grønne obligationer og virksomheder, der har pligter i medfør af denne forordning, jf. § 215, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. På samme måde vil forslaget medføre, at Finanstilsynet til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation kan få adgang til forretningsstedet hos leverandører og underleverandører til virksomheder under tilsyn og virksomheder, der har pligter i henhold til forordningen om grønne europæiske obligationer, jf. § 215, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder.

UDKAST

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 213, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af den gældende § 213, stk. 5, 1. pkt., at kontrollen efter stk. 1-4 også omfatter kontrol af reglerne om finansielle oplysninger i årsrapporter og delårsrapporter fra udstedere, der har Danmark som hjemland efter § 21, som disse regler er fastlagt i den regnskabslovgivning, de pågældende udstedere er omfattet af, jf. §§ 27 og 28.

I lov om kapitalmarkeder fastlægger den gældende § 26 udsteders pligt til at offentliggøre deres årsrapporter. Den gældende § 27 fastlægger en pligt til offentliggørelse af halvårsrapporter for udstedere af aktier og gældsbeviser, der er optaget til handel på et reguleret marked. Den gældende § 28 undtager visse udstedere fra kravet i §§ 26 og 27 om offentliggørelse af års- og halvårsrapporter.

Henvisningen til § 28 er således en fejl. Der burde i stedet henvises til §§ 26 og 27, da de to bestemmelser fastlægger udsteders pligt til at offentliggøre henholdsvis årsrapporter og halvårsrapporter, mens § 28 undtager visse udstedere fra kravet i §§ 26 og 27 om offentliggørelse af års- og halvårsrapporter.

Det foreslås i § 213, stk. 5, 1. pkt., at ændre »§§ 27 og 28« til »§§ 26 og 27«. Den foreslåede ændring er en rettelse af en forkert henvisning, som har eksisteret, siden loven blev vedtaget. Det foreslåede vil medføre rettelse af den forkerte henvisning og vil sikre, at bestemmelsen indeholder en korrekt henvisning. Der er alene tale om en teknisk ændring, som ikke har haft betydning, og som ikke vil medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 8 (§ 214, stk. 7, i lov om kapitalmarkeder)

Finanstilsynet har i henhold til § 214 i lov om kapitalmarkeder beføjelser til at kræve alle oplysninger, dokumenter og andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af de regler, som Finanstilsynet påser overholdelse af. Efter § 214, stk. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder kan Finanstilsynet bl.a. indhente oplysninger fra udstedere, udbydere eller personer, der anmoder om optagelse til handel, og fra revisorer for disse. Det følger endvidere af § 215, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation kan foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser på forretningsstedet hos

UDKAST

virksomheder under tilsyn og virksomheder, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5.

Det foreslås, at der indsættes et § 214, stk. 7, i lov om kapitalmarkeder, hvorefter Finanstilsynet til brug for tilsyn med overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer kan udøve de beføjelser, der følger af forordningens artikel 45, stk. 1.

Artikel 45, stk. 1 og 2, indeholder en række tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser som i overensstemmelse med national ret er nødvendige for, at Finanstilsynet kan varetage deres opgaver som kompetent myndighed i henhold til forordningen.

Finanstilsynet vil således med lovforslaget have følgende tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser i henhold til forordningens artikel 45, stk. 1:

- a) At kræve, at udstedere offentliggør faktablade om europæiske grønne obligationer, jf. forordningens artikel 10, eller medtager de oplysninger, der er omhandlet i forordningens bilag I, i disse faktablade.
- b) At kræve, at udstedere offentliggør anmeldelser og vurderinger.
- c) At kræve, at udstedere offentliggør årlige allokeringsrapporter eller i årlige allokeringsrapporter medtager de oplysninger, der er omhandlet i forordningens bilag II.
- d) At kræve, at udstedere offentliggør en miljøredegørelse eller i miljøredegørelsen medtager de oplysninger, der er omhandlet i forordningens bilag III.
- e) At kræve, at udstedere underretter den kompetente myndighed om offentliggørelsen i overensstemmelse med forordningens artikel 15, stk. 4.
- f) Hvis udstedere anvender de fælles modeller, der er omhandlet i forordningens artikel 21, at kræve, at disse udstedere medtager alle de elementer, der er omhandlet deri, i deres periodiske oplysninger efter udstedelsen.

UDKAST

g) At kræve, at udsteders revisorer og øverste ledelse fremlægger relevante oplysninger og dokumenter.

h) At suspendere et udbud eller optagelse til handel på et reguleret marked af europæiske grønne obligationer i højst ti på hinanden følgende arbejdsdage, i enkeltstående tilfælde, hvis der er begrundet mistanke om, at udstederen ikke har opfyldt en forpligtelse i henhold til forordningens afsnit II, kapitel 2, eller artikel 18 eller 19.

i) At forbyde udbud eller optagelse til handel på et reguleret marked af europæiske grønne obligationer, hvis der er rimelig grund til at antage, at udstederen fortsat ikke opfylder en forpligtelse i henhold til forordningens afsnit II, kapitel 2, eller artikel 18 eller 19.

j) At suspendere annoncering i højst 10 på hinanden følgende arbejdsdage eller kræve, at udstedere af europæiske grønne obligationer eller berørte finansielle formidlere suspenderer annoncering i højst 10 på hinanden følgende arbejdsdage i enkeltstående tilfælde, hvis der er rimelig grund til at antage, at udstederen ikke har opfyldt en forpligtelse i henhold til forordningens afsnit II, kapitel 2, eller artikel 18 eller 19.

k) At forbyde annoncering eller kræve, at udstedere af europæiske grønne obligationer eller finansielle formidlere indstiller annoncering, hvis der er rimelig grund til at antage, at udstederen fortsat ikke overholder en forpligtelse i henhold til forordningens afsnit II, kapitel 2, eller artikel 18 eller 19.

l) At offentliggøre det forhold, at en udsteder af europæiske grønne obligationer ikke overholder forordningen og kræve, at udstederen offentliggør disse oplysninger på sit websted.

m) At forbyde en udsteder at udstede europæiske grønne obligationer i en periode på højst et år i tilfælde af, at en udsteder gentagne gange og alvorligt har overtrådt forordningens afsnit II, kapitel 2, eller artikel 18 eller 19.

n) At offentliggøre efter en periode på tre måneder efter kravet i litra l det forhold, at udstederen af europæiske grønne obligationer ikke længere opfylder forordningens artikel 3, for så vidt angår anvendelsen af betegnelsen »europæisk grøn obligation« eller »EuGB«, og kræve, at udstederen offentliggør disse oplysninger på sit websted.

o) At gennemføre kontrolbesøg på stedet eller undersøgelser på andre steder end i fysiske personers private boliger og med henblik herpå skaffe sig adgang til lokaler for at få adgang til dokumenter og andre oplysninger i enhver form, når der er begrundet mistanke om, at dokumenter og andre oplysninger vedrørende genstanden for kontrolbesøget eller undersøgelsen kan være af relevans som bevis for en overtrædelse af forordningen.

Det foreslåede stk. 7 vil sikre, at Finanstilsynet får de kompetencer, som forordningen om europæiske grønne obligationer foreskriver i artikel 45, stk. 1, hvor det fremgår, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national ret som minimum skal have de oplistede tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser for at kunne varetage deres opgaver i henhold til forordningen.

Det foreslåede stk. 7 vil medføre, at det er Finanstilsynet, som vurderer, hvilke oplysninger eller beføjelser der er brug for til udførelsen af tilsyn med forordningen om europæiske grønne obligationer eller til at afgøre, om der er sket en overtrædelse af forordningen. Som offentlig myndighed er Finanstilsynet underlagt et proportionalitetsprincip, hvorefter den mindst indgribende egnede beføjelse altid skal anvendes. Det betyder, at Finanstilsynet skal vurdere, om der kan benyttes mindre indgribende beføjelser, før Finanstilsynet anvender de beføjelser, der er oplistet i artikel 45. Proportionalitetsprincippet indebærer også, at en beføjelse eller et indgreb skal stå i rimeligt forhold til målet. Finanstilsynet må f.eks. kun skaffe sig adgang til en virksomhed, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed.

Muligheden for at Finanstilsynet kan gennemføre kontrolbesøg på stedet eller undersøgelser på andre steder end i fysiske personers private boliger og med henblik herpå skaffe sig adgang til lokaler for at få adgang til dokumenter og andre oplysninger i enhver form, når der er begrundet mistanke om, at dokumenter og andre oplysninger vedrørende genstanden for kontrolbesøget eller undersøgelsen kan være af relevans som bevis for en overtrædelse af forordningen, som påkrævet i medfør af artikel 45, stk. 1, litra o, vil blive sikret gennem den gældende § 215 i lov om kapitalmarkeder, som konsekvens af forslaget til § 211, stk. 2, nr. 15, jf. lovforslagets § 6, nr. 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 241, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af den gældende § 241, stk. 1, at er en reaktion m.v. rettet mod en virksomhed under tilsyn offentliggjort i medfør af § 234, stk. 1, nr. 1 eller 2, eller § 234, stk. 2, eller er en dom eller bødevedtagelse rettet mod eller vedtaget af en virksomhed under tilsyn offentliggjort i medfør af § 234, stk. 1, nr. 4, skal virksomheden offentliggøre den pågældende reaktion m.v., dom eller bødevedtagelse på sin hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme.

Den gældende bestemmelse medfører en forskel i virksomhedernes pligt til at offentliggøre reaktioner mv., der er givet for ikke-tilladelseskrævende virksomhed, alt efter om virksomheden er under tilsyn eller ikke er under tilsyn.

Det foreslås i § 241, stk. 1, at indsætte et 2. pkt., hvoraf det følger, at 1. pkt. kun gælder, hvis reaktionen m.v., dommen eller bødevedtagelsen vedrører overtrædelse af en eller flere bestemmelser, der relaterer sig til udøvelsen af den tilladelseskrævende virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at virksomheder under tilsyn ikke skal offentliggøre reaktioner mv. eller domme rettet mod virksomheden eller bødevedtagelser vedtaget af virksomheden, når der er tale om overtrædelser af bestemmelser, der ikke vedrører udøvelsen af den tilladelseskrævende aktivitet.

Bestemmelsen vil indebære, at der kun vil være en offentliggørelsespligt, hvis reaktionen mv., dommen eller bødevedtagelsen vedrører overtrædelse af en eller flere bestemmelser, der relaterer sig til udøvelse af den tilladelseskrævende aktivitet.

Virksomheder under tilsyn, f.eks. banker og andre pengeinstitutter, værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber er underlagt en række regler, der vedrører udøvelsen af deres respektive tilladelseskrævende aktivitet. Samtidig er virksomheder under tilsyn underlagt de regler, der gælder for enhver, når de i øvrigt agerer som aktører på kapitalmarkederne. F.eks. skal en bank, når den agerer som værdipapirhandler og har tilladelse til værdipapirhandel efter § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 13, stk. 1, 1. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktivitet, overholde kravet i artikel 16, stk. 2, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning om markedsmissbrug (markedsmissbrugsforordningen) om at indføre og opretholde effektive ordninger, systemer og procedurer med

henblik på at kunne afsløre og indberette handelsordrer og transaktioner til Finanstilsynet, hvor der er mistanke om insiderhandel eller markedsmanipulation eller forsøg herpå. Dette krav vedrører den tilladelseskrevende aktivitet (værdipapirhandel). Samtidig skal banken, hvis den er børsnoteret, overholde en række regler, der vedrører dens rolle som udsteder af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, f.eks. pligten til hurtigst muligt at offentliggøre intern viden, jf. artikel 17, stk. 1, i markedsmisbrugsforordningen. Sådanne alment gældende regler for aktører på kapitalmarkedet vedrører ikke tilladelseskrevende aktivitet.

Offentliggørelsespligten for virksomheder under tilsyn i § 241, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder indebærer, at virksomheder under tilsyn både skal offentliggøre reaktioner for overtrædelse af bestemmelser, der relaterer sig til deres tilladelseskrevende aktivitet, såvel som overtrædelse af bestemmelser, der indeholder alment gældende regler for aktører på kapitalmarkederne.

Efter gældende ret skal juridiske personer, der ikke er virksomheder under tilsyn ikke offentliggøre reaktioner mv., domme rettet mod dem eller bøvedtagelser vedtaget af dem. Dette medfører en uhensigtsmæssig ulighed i behandlingen af virksomheder under tilsyn og virksomheder, der ikke er under tilsyn, hvad angår offentliggørelsespligt for reaktioner mv., der ikke vedrører en tilladelseskrevende aktivitet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 253 i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af § 253 i lov om kapitalmarkeder, hvilke bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler (CSDR), der er strafbelagte. Der er tale om krav til en værdipapircentral (CSD)'s udøvelse af virksomhed i henhold til en tilladelse efter CSDR.

CSDR fastsætter fælles EU-regler for afviklingen af værdipapirhandler med henblik på at øge afviklingsdisciplinen. Samtidig fastsætter CSDR også et fælles europæisk regelsæt for værdipapircentraler (CSD'er), som er de virksomheder, der driver de systemer, hvor værdipapirafviklingen finder sted.

UDKAST

En CSD er i artikel 2, nr. 1, i CSDR defineret som en juridisk person, der driver et værdipapirafviklingssystem og i tilknytning hertil varetager udstedelse af værdipapirer og udbyder og fører værdipapirkonti.

CSDR fastsætter krav om tilladelse til udøvelse af CSD-aktiviteter, organisatoriske krav til en CSD, krav om god forretningskik og krav til de tjenesteydelser, der ydes af en CSD. Endvidere fastsætter CSDR krav til en CSD's håndtering af risiko, et kapitalkrav for CSD'er og krav om udstedere af værdipapirers adgang til CSD'en. CSDR indeholder også et forbud mod, at en CSD tilbyder visse bankmæssige ydelser, førend CSD'en har opnået en udvidet tilladelse til at udføre visse bankmæssige aktiviteter, som CSDR giver mulighed for.

Hvis der er opnået tilladelse til at udøve visse bankmæssige ydelser, er der særskilte krav til håndtering af kreditmæssige og likviditetsmæssige risici, der er forbundet med disse tjenesteydelser.

CSDR Refit foretager med artikel 1, nr. 13-15, ændringer i artikel 25-27 i CSDR. Overtrædelse af disse artikler er i medfør af den gældende § 253 i lov om kapitalmarkeder strafbelagt.

CSDR Refit indsætter med artikel 1, nr. 9, en ny artikel 22 a om planer for genopretning og velordnet afvikling. Kravene i denne artikel har hidtil fremgået af artikel 47, stk. 2, i CSDR, men er med CSDR Refit flyttet til en ny artikel 22 a om en CSD's planer for genopretning og velordnet afvikling.

Med artikel 1, nr. 16, i CSDR Refit indsættes en ny artikel 27a, hvorefter en CSD bl.a. skal oplyse den kompetente myndighed om ændringer i ledelsen samt om erhvervelse og afhændelse af kvalificerede andele.

Det foreslås i § 253, at ændre »artikel 25, stk. 1, artikel 26-30« til: »artikel 22 a, artikel 25, stk. 1, artikel 26 og 27, artikel 27 a, stk. 1 og 2, artikel 28-30«, og at efter »(EU) 909/2014 af 23. juli 2014« indsættes »med senere ændringer«. Med forslaget udvides § 253 i overensstemmelse med de bestemmelser, der er tilføjet CSDR, jf. forordning (EU) nr. 2023/2845 af 13. december 2023 om ændring af forordning (EU) nr. 909/2014 for så vidt angår afviklingsdisciplin, grænseoverskridende levering af tjenesteydelser, tilsynssamarbejde, levering af bankmæssige accessoriske tjenesteydelser og krav til tredjelands værdipapircentraler (CSDR Refit).

UDKAST

Henvisningen til forordningen foreslås ændret, så bestemmelsen fremadrettet vil henvide til CSDR med senere ændringer.

Forslaget vil sikre, at der i lov om kapitalmarkeder fastsættes straf for overtrædelse af de artikler i CSDR, som i medfør af artikel 63 skal strafbelægges, jf. artikel 61, stk. 1. Forslaget vil tage højde for og indarbejde ændringerne til CSDR, jf. CSDR Refit, og sikre overensstemmelse med EU-rettlige forpligtelser.

Det følger af bemærkningerne til § 253 i lov om kapitalmarkeder, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, s. 377, at i de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til - udover tiltalen mod den juridiske person - tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Artikel 22 a i CSDR indeholder krav til en CSD's planer for fremskaffelse af kapital. Kravene har hidtil fremgået af artikel 47, stk. 2, i CSDR, men er med CSDR Refit flyttet til en ny artikel 22 a om en CSD's planer for genopretning og velordnet afvikling. Med forslaget om at tilføje artikel 22 a til § 253 i lov om kapitalmarkeder vil de krav, som hidtil er fremgået af artikel 47, stk. 2, i CSDR, fortsat være strafbelagte.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er CSD'en, der skal overholde kravene til en plan for genopretning og velordnet afvikling.

Artikel 27 a, stk. 1, i CSDR indeholder krav til en CSD om at underrette sin kompetente myndighed om ændringer i ledelsen og samtidig give alle de oplysninger, der er nødvendige for overholdelse af de krav til ledelsen, som følger af artikel 27.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er CSD'en, der skal overholde kravet om at underrette sin kompetente myndighed om ændringer i ledelsen og give alle nødvendige oplysninger herom.

Artikel 27 a, stk. 2, i CSDR indeholder krav til kvalificerede ejere af CSD'en om at underrette CSD'ens kompetente myndighed om erhvervelse eller

afhændelse af kvalificerede andele i CSD'en. Kravet underbygger eksisterende krav i artikel 27 i CSDR om, at aktionærer i CSD'er og personer, som er i stand til at udøve kontrol med CSD'ens ledelse, direkte eller indirekte, skal være egnede til at sikre en sund og forsvarlig ledelse af CSD'en.

Ansvarssubjektet er ejere af en CSD, som skal overholde pligten til at underrette CSD'ens kompetente myndighed om erhvervelse eller afhændelse af kvalificerede andele.

Ændringerne i § 253 i lov om kapitalmarkeder medfører ikke, at artikel 27 b og artikel 27 c, der er tilføjet CSDR, jf. CSDR Refit, strafbelægges. Artikel 27 b er en myndighedsrettet bestemmelse, som fastsætter rammerne for CSD'ens kompetente myndigheds vurdering af de kvalificerede ejere.

Artikel 27 c fastsætter, at artikel 27 a og b, ikke finder anvendelse for en CSD, der også har en banktilladelse og derfor er underlagt tilsvarende krav, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 253 i lov om kapitalmarkeder, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, s. 37. s, for nærmere om de øvrige bestemmelser i CSDR, der fortsat er strafbelagte.

Til nr. 11 (§ 253 e i lov om kapitalmarkeder)

Kapitel 42 i lov om kapitalmarkeder indeholder en række bestemmelser om straf, herunder en række bestemmelser om strafbelagte bestemmelser i forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelse af.

Det følger af artikel 49, stk. 1, i forordningen om europæiske grønne obligationer, at de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge administrative sanktioner og træffe andre passende administrative foranstaltninger i forbindelse med de overtrædelser, der fremgår af forordningens artikel 49, stk. 1, litra a og b.

Det følger af artikel 49, stk. 2, i forordningen om europæiske grønne obligationer, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastlægge bestemmelser om administrative sanktioner, jf. forordningens artikel 49, stk.

UDKAST

1, hvis overtrædelserne, omhandlet i forordningens artikel 49, stk. 1, er genstand for strafferetlige sanktioner i national ret.

Det foreslås derfor at fastsætte en hjemmel til straf for overtrædelse af afsnit II, kapitel 2, eller artikel 18, 19 eller 21 i forordningen om europæiske grønne obligationer, eller for manglende samarbejde eller samtykke i forbindelse med en undersøgelse eller et kontrolbesøg eller overholdelse af et krav i henhold til forordningens artikel 45, stk. 1.

Det foreslås at indsætte § 253 *e* i lov om kapitalmarkeder, hvoraf det vil fremgå, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af afsnit II, kapitel 2, eller artikel 18, 19 eller 21, eller manglende samarbejde i forbindelse med en undersøgelse eller et kontrolbesøg eller manglende overholdelse af et krav i henhold til artikel 45, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om europæiske grønne obligationer og valgfrie oplysninger om obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige, og bæredygtighedsrelaterede obligationer.

Bestemmelsen er ny og vil fastsætte straf for overtrædelse af de bestemmelser i forordningen om europæiske grønne obligationer, som i medfør af artikel 49, stk. 1, i forordningen om europæiske grønne obligationer skal kunne sanktioneres af de nationale kompetente myndigheder.

Overtrædelser af forordningen om europæiske grønne obligationer kan foretages af fysiske såvel som juridiske personer. I de situationer, hvor ansvarssubjektet er en virksomhed, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden oftest medlemmer af ledelsen. I de fleste tilfælde vil det være udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, hvis den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte. For virksomheder under stiftelse vil ansvarssubjektet være de personer, der stifter virksomheden, da en virksomhed under stiftelse ikke kan være ansvarssubjekt.

Bødeniveauet vil blive fastsat i overensstemmelse med de generelle regler om straf i § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår heraf, at der ved udmålingen af bøder udover de almindelige strafudmålingsprincipper i

UDKAST

straffelovens kapitel 10 skal lægges vægt på grovheden af overtrædelsen samt gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer skal der ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold lægges vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer skal der lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Det er afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, så muligheden for straf medfører en pønalt og præventiv effekt på alle aktører på markedet, og så det økonomiske incitament til at overtræde bestemmelserne reduceres. Vurderingen af overtrædelsens grovhed er uafhængig af gerningsmandens økonomiske forhold.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter og forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden - oftest ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til - udover tiltalen mod den juridiske person - tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Nedenfor anføres forpligtelserne vedrørende de enkelte artikler, der kan overtrædes:

Afsnit II, Kapitel 2, i forordningen om europæiske grønne obligationer stiller krav vedrørende gennemsigtighed og ekstern kontrol i forbindelse med anvendelse af betegnelsen "europæisk grøn obligation" eller "EuGB".

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af bestemmelserne i forordningens afsnit II, kapitel 2, er udstedere af obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige eller bæredygtighedsrelaterede obligationer.

Artikel 18 i forordningen om europæiske grønne obligationer stiller forbud mod visse securitiserede eksponeringer. Ifølge bestemmelsen må securitiserede eksponeringer ikke omfatte eksponeringer, der finansierer efterforskning, minedrift, udvinding, produktion, forarbejdning, oplagring, raffinering eller distribution, herunder transport, eller handel med fossile

brændstoffer. Securitiserede eksponeringer, der finansierer elproduktion fra fossile brændstoffer, kraftvarmeproduktion af varme/køling og elektricitet fra fossile brændstoffer eller produktion af varme/køling fra fossile brændstoffer, kan dog, medtages i puljen af securitiserede eksponeringer med henblik på nærværende forordning, såfremt aktiviteten opfylder kriterierne for "ikke at gøre væsentlig skade" i Kommissionens delegerede forordning om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/852 for så vidt angår fastsættelse af de tekniske screeningskriterier til bestemmelse af de betingelser, hvorunder en økonomisk aktivitet kvalificeres som bidragende væsentligt til modvirkning af klimaændringer eller tilpasning til klimaændringer, og til fastlæggelse af, hvorvidt den pågældende økonomiske aktivitet i væsentlig grad skader nogle af de andre miljømål.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 18 er det eksponeringsleverende institut som defineret i artikel 2, nr. 3, i forordning om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen).

Artikel 19 i forordningen om europæiske grønne obligationer stiller krav om supplerende oplysninger i forbindelse med securitisering. Ifølge bestemmelsen skal det prospekt, der offentliggøres i henhold til forordning det prospekt, der skal offentliggøres (prospektforordningen), for så vidt angår en securitiseringsobligation, der betegnes som "europæisk grøn obligation" eller "EuGB", indeholde en erklæring om, at obligationen er en securitiseringsobligation, og at det eksponeringsleverende institut er ansvarligt for at opfylde forpligtelserne i prospektet vedrørende anvendelsen af provenuet. Bestemmelsen oplister en række oplysninger, der på bedst mulig måde og efter bedste evne skal indføres i prospektet, herunder bl.a. den andel af puljen af securitiserede eksponeringer, der finansierer økonomiske aktiviteter, der er omfattet af klassificeringssystemet som defineret i artikel 1, nr. 5, i Kommissionens delegerede forordning om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/852, som præciserer indholdet og fremlæggelsen af de oplysninger, der skal offentliggøres af virksomheder, som er omfattet af artikel 19a eller 29a i direktiv 2013/34/EU, vedrørende miljømæssigt bæredygtige økonomiske aktiviteter, og som præciserer metodologien til sikring af overholdelse af denne oplysningsforpligtelse. Oplysningerne i prospektet skal også indgå i faktabladet om europæiske grønne obligationer, jf. artikel 10, og på grundlag af årlige ajourføringer, der skal foretages af det

UDKAST

eksponeringsleverende institut, i den i artikel 11 omhandlede allokeringsrapport.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 19 er det eksponeringsleverende institut som defineret i artikel 2, nr. 3, i forordning om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen).

Artikel 21 i forordningen om europæiske grønne obligationer giver udstedere af obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige og udstedere af bæredygtighedsrelaterede obligationer mulighed for at offentliggøre periodiske oplysninger efter udstedelsen ved hjælp af fælles modeller. Bestemmelsen fastlægger krav til indholdet af disse modeller for så vidt angår udstedere af obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige henholdsvis udstedere af bæredygtighedsrelaterede obligationer.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 21 i forordningen om europæiske grønne obligationer er udstedere af obligationer, der markedsføres som miljømæssigt bæredygtige eller udstedere af bæredygtighedsrelaterede obligationer.

Artikel 45 i forordningen om europæiske grønne obligationer indeholder en række tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, som de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national ret som minimum skal have for at kunne varetage deres opgaver i henhold til forordningen. I henhold til forordningens artikel 49, stk. 1, litra b, sammenholdt med artikel 49, stk. 2, skal straf også omfatte manglende samarbejde eller imødekommenhed i forbindelse med en undersøgelse eller et kontrolbesøg eller overholdelse af et krav i henhold til forordningens artikel 45, stk. 1.

Ansvarssubjektet for straf i forbindelse hermed er udstedere, udsteders revisorer og øverste ledelse – altså både fysiske og juridiske personer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 (§ 255, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af § 93, stk. 1, nr. 1-3, i straffeloven, at forældelsesfristen er 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år, 5 år, når der ikke

UDKAST

er hjemlet højere straf end fængsel i 4 år for overtrædelsen og 10 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 10 år.

Det fremgår af den gældende § 255, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder, at forældelsesfristen for overtrædelse af denne lovs bestemmelser og regler fastsat i medfør heraf er 5 år.

Den gældende § 255, stk. 4, omfatter ikke forordninger eller regler udstedt i medfør af forordninger, hvilket indebærer, at der gælder en kortere forældelsesfrist for strafansvar for overtrædelse af forordninger og regler udstedt i medfør af forordninger.

Det foreslås at affatte § 255, stk. 4, således, at forældelsesfristen for strafansvar for overtrædelse af denne lovs bestemmelser, bestemmelser i forordninger eller regler udstedt i medfør af forordninger, hvor der i denne lov er fastsat regler om strafansvar, eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år, medmindre en længere forældelsesfrist følger af den øvrige lovgivning.

Med forslaget vil den almindelige forældelsesfrist på 2 år efter § 93, stk. 1, nr. 1, i straffeloven blive fraveget for overtrædelse af forordninger og regler udstedt i medfør af forordninger. For overtrædelse af lovens bestemmelser og regler fastsat i medfør af loven videreføres den gældende forældelsesfrist på 5 år.

Det følger f.eks. af § 253 c i lov om kapitalmarkeder, at overtrædelse af nærmere angivne artikler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1129/EU af 14. juni om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked (prospektforordningen) straffes med bøde.

Forældelsesfristen for overtrædelse af de angivne artikler i prospektforordningen, jf. § 253 c i lov om kapitalmarkeder, er således 2 år, jf. § 93, stk. 1, nr. 1, i straffeloven, hvorefter forældelsesfristen er 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år for overtrædelsen.

Forældelsesfristen på 2 år indebærer en høj risiko for, at der når at indtræde forældelse, da sagerne ofte er komplekse med lang sagsbehandling og efterforskning. For at sikre en effektiv håndhævelse foreslås det derfor, at forældelsesfristen på 5 år i § 255, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder, også skal gælde for overtrædelse af bestemmelse i forordninger eller regler udstedt i medfør af forordninger, hvor der i denne lov er fastsat regler om strafansvar.

UDKAST

I § 299 d, stk. 1, i straffeloven er der fastsat en forhøjet strafferamme på fængsel indtil 6 år for den, der under særligt skærpende omstændigheder gør sig skyldig i overtrædelse af nærmere angivne bestemmelser. Dette gælder for eksempel overtrædelse af artikel 14, litra a og b, eller artikel 15 i markedsmisbrugsforordningen, jf. § 299 d, stk. 1, nr. 1, i straffeloven. Det indebærer, at forældelsesfristen er 10 år, jf. § 93, stk. 1, nr. 3, hvorefter forældelsesfristen er 10 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 10 år.

For at sikre, at forældelsesfristen i § 93, stk. 1, nr. 3, fortsat finder anvendelse på sådanne tilfælde er det i den foreslåede bestemmelse præciseret, at forældelsesfristen er 5 år medmindre andet følger af den øvrige lovgivning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13 (§ 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 256 i lov om kapitalmarkeder fastlægger reglerne for tvangsbøder.

Det følger af den gældende § 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at undlader en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

I medfør af § 211, stk. 3, påser Finanstilsynet også overholdelsen af forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres i lov om kapitalmarkeder. Derfor kan Finanstilsynet også fra virksomheder under

tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 3, kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 3, jf. § 214, stk. 1. Finanstilsynet kan desuden til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser på forretningsstedet hos virksomheder under tilsyn og virksomheder, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 3, jf. § 215, stk. 1.

Det foreslås i § 256, stk. 1, efter »§ 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf« at indsætte »eller efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver der gennemføres ved denne lov,«.

Den foreslåede ændring af § 256, stk. 1, vil være materielt ens med ændringen i § 2, nr. 15, i lov nr. 570 af 10. maj 2022, der på grund af en tastefejl i det pågældende lovforslag ikke kunne gennemføres. Det foreslåede vil derfor alene have til formål at rette op på denne fejl.

Den foreslåede ændring vil gøre det muligt for Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen og Danmarks Nationalbank at pålægge en fysisk eller juridisk person tvangsbøder, såfremt denne ikke opfylder sine forpligtelser efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 28 a, stk. 5, 1. pkt. i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 28 a i lov om investeringsforeninger m.v., indeholder regler om ophør af danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring som meddelt i overensstemmelse med § 28 a, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.

Det fremgår af den gældende § 28 a, stk. 5, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VI og VII eller er nævnt i regler udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VI og VII.

UDKAST

Det foreslås i § 28 a, stk. 5, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. at efter »som er nævnt i« indsættes »artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer med senere ændringer, og som er nævnt i denne lovs«.

Med den foreslåede ændring vil der blive indsat en reference til artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

Ændringen vil medføre, at der i § 28 a, stk. 5, 1. pkt., foretages en direktivnær implementering af artikel 93 a, i UCITS-direktivet, som er indsat med artikel 1, nr. 6, i cross border-direktivet.

Den foreslåede ændring vil skabe overensstemmelse mellem direktivteksten og ordlyden af den danske implementering. Der er ikke tiltænkt en materiel ændring af bestemmelsens indhold.

Artikel 94 i UCITS-direktivet er implementeret i § 7 i bekendtgørelse om udenlandske UCITS' markedsføring i Danmark, som fastsætter en række offentliggørelsesforpligtelser for udenlandske UCITS.

Til § 8

Til nr. 1 (Fodnoten i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Den gældende fodnote til lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter indeholder en opregning af de direktiver og forordninger, som loven gennemfører.

Med dette lovforslag gennemføres dele af Daisy Chains-direktivet. Fodnoten til lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter skal som følge heraf opdateres.

Fodnoten til lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter blev ændret såvel ved § 10, nr. 1, i lov nr. 480 af 22. maj 2024 og ved § 4, nr. 1, i lov nr. 481 af 22. maj 2024. For at sikre en korrekt affattet fodnote foreslås det af nyaffatte 1. pkt. i fodnoten, hvorefter »Loven

UDKAST

indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/2034/EU af 27. november 2019 (IFD), EU-Tidende 2019, nr. L 314, side 64, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 (aktionærrettighedsdirektivet), EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 (regnskabsdirektivet), EU-Tidende 2013, nr. L 182, side 19, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 (BRRD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 253-293, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/2464 af 14. december 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 537/2014, direktiv 2004/109/EF, direktiv 2006/43/EF og direktiv 2013/34/EU for så vidt angår virksomheders bæredygtighedsrapportering, EU-Tidende 2022, nr. L 322, side 15, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2022/2556/EU af 14. december 2022, EU-Tidende 2022, nr. L 333, side 153-163 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1174 af 11. april 2024 om ændring af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår visse aspekter af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, EU-Tidende, L af 22. april 2024.«

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af fodnoten til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at loven gennemfører dele af Daisy Chains-direktivet ligesom de to omtalte ændringer i henholdsvis lov nr. 480 og lov nr. 481 begge af 22. maj 2024 vil komme til at stå korrekt i fodnoten.

UDKAST

Til nr. 2 (§ 10, nr. 64, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

§ 10 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter indeholder den centrale begrebsterminologi, der anvendes i loven.

Likvidationsenheder er ikke i dag defineret i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

Det foreslås i § 10, nr. 64, at indsætte en definition af en likvidationsenhed som (a) en virksomhed, som ifølge en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 184 skal tages under konkursbehandling, (b) en virksomhed, som ifølge en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 186 skal tages under konkursbehandling, og (c) en virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, og som er omfattet af en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 186, for hvilken der ikke fastsættes udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse er ny og vil definere likvidationsenheder i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen vil implementere artikel 1, nr. 1, i Daisy Chain direktivet, som indsætter artikel 2, stk. 1, nr. 83aa, i BRRD I. Der er tale om en direktivnær implementering.

For så vidt angår kriterierne i pkt. a og b i den foreslåede bestemmelse, skal Finanstilsynet udarbejde, vedtage og vedligeholde afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, jf. §§ 184 og 186 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter. Vedtagelsen sker efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. I planerne skal Finanstilsynet blandt andet fastlægge en afviklingsstrategi for de enkelte virksomheder, der kan undergives afviklingsforanstaltninger. Dette indebærer en angivelse af de afviklingstiltag, som vurderes anvendelige til brug for en given virksomheds afvikling, jf. § 12 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Vurderes virksomheden ikke at ville opfylde afviklingsbetingelserne, jf. § 4, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, må afviklingsplanen eller koncernafviklingsplanen forventes at indeholde en beskrivelse af, at virksomheden vil blive afviklet ved konkursbehandling. Hvis dette er tilfældet, vil virksomheden opfylde kriterierne i pkt. a eller b i den foreslåede bestemmelse, alt efter, om virksomheden er omfattet af en afviklingsplan eller af en koncernafviklingsplan.

UDKAST

For så vidt angår kriteriet i pkt. c i den foreslåede bestemmelse, kan en afviklingsstrategi indebære udøvelsen af Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser ved brug af bail-in-værktøjet, dvs. Finansiell Stabilitets nedskrivning eller konvertering til ejerskabsinstrumenter af krav mod en virksomhed, som er taget under afvikling, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Hvis afviklingsplanen ikke fastsætter udøvelse af denne nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse for en virksomhed, som indgår i en afviklingskoncern, og som ikke selv er en afviklingsenhed, vil virksomheden opfylde kriteriet i pkt. c i den foreslåede bestemmelse.

Baggrunden for at definere likvidationsenheder er også, at afviklingsmyndighederne skal have fokus på at identificere likvidationsenheder i forbindelse med afviklingsplanlægningen. Afviklingsmyndighederne bør foretage en passende vurdering af de enkelte virksomheder, som kan undergives afviklingsforanstaltninger, når de udarbejder afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner. Det er i den forbindelse centralt at fastslå, om en virksomhed udøver kritiske funktioner. Uden at det berører vurderingen af virksomhedens betydning på nationalt eller regionalt plan, forventes det også, at der foretages en grundig analyse af den potentielle likvidationsenheds relevans i en afviklingskoncern. Et institut eller en enhed, der udgør en væsentlig del af en afviklingskoncerns samlede risikoeksponering, eksponeringsmål bag gearingsgraden eller driftsindtægter, bør som udgangspunkt ikke identificeres som en likvidationsenhed. Omvendt vil afviklingsmyndighederne kunne betragte en virksomhed som en likvidationsenhed, hvis det i henhold til afviklingsplanen er muligt og troværdigt, at virksomheden vil blive undergivet konkursbehandling, eller hvis afviklingsplanen ikke fastsætter udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser for virksomheden ved brug af bail-in-værktøjet.

Til nr. 3 (§ 182, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Efter den gældende § 182, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter skal et fondsmæglerselskab, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter, og en fondsmæglerholdingvirksomhed med mindst én dattervirksomhed, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter, have effektive sagsgange

UDKAST

og systemer, der sikrer, at fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden inden for 24 timer kan tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 165, eller når betingelserne i § 214 er opfyldt.

I Bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab, som er udstedt i medfør af § 182, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, er der i § 7, stk. 3, fastsat pligt til indsendelse af oplysninger om balancer og opgørelser inden for 12 timer. En egentlig pligt til at indsende oplysninger inden for bestemte frister følger imidlertid ikke af den gældende § 182, stk. 1, idet bestemmelsen alene stiller krav om, at virksomhedernes sagsgange og systemer skal understøtte tilvejebringelsen af oplysninger i de foreskrevne situationer, inden for en frist på 24 timer. Derudover giver bemyndigelsesbestemmelsen i den gældende § 182, stk. 3, alene ret til at fastsætte bestemmelser om karakteren af oplysningerne samt tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre, at indsendelsen kan ske, og det er således usikkert, om bemyndigelsen omfatter fastsættelsen af en indsendelsespligt i en bekendtgørelse. Det vurderes dog, at denne usikkerhed ikke har haft konsekvenser i praksis i forbindelse med krisehåndtering af nødlidende finansielle virksomheder.

Det foreslås at nyaffatte § 182, stk. 1. Efter den foreslåede bestemmelse skal et fondsmæglerselskab, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter, og en fondsmæglerholdingvirksomhed med mindst én dattervirksomhed, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter, på anmodning fra Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet, senest 12 timer efter dagsafslutning, indsende de nødvendige oversigter og oplysninger til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 165, når Finanstilsynet kan anvende beføjelserne i § 177-181, eller til brug for udøvelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. § 214. 1. pkt. gælder også for dattervirksomheder af et fondsmæglerselskab og en fondsmæglerholdingvirksomhed.

UDKAST

Det foreslåede vil medføre en egentlig pligt for fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder til at indsende de nødvendige oversigter og oplysninger til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, senest 12 timer efter dagsafslutning.

Ved dagsafslutning forstås det tidspunkt på døgnet, hvor bogføringen af virksomhedens transaktioner finder sted i virksomhedens systemer. Fristen på 12 timer regnes fra afslutningen af bogføringen.

Den foreslåede § 182, stk. 1, har til formål at sikre det hjemmelsmæssige grundlag for indsendelsespligten. De gældende krav i § 182, stk. 1, til selve indretningen af virksomhedernes sagsgange og systemer foreslås videreført i § 182, stk. 2, jf. lovforslagets § 8, nr. 4.

De oplysninger og oversigter, der som minimum vil skulle tilvejebringes, omfatter bl.a. en ajourført balance, en redegørelse for virksomhedens finansielle stilling, en oversigt over aktivernes bogførte værdi og en oversigt over balanceførte og ikke-balanceførte forpligtelser, således som de fremgår af virksomhedens regnskaber og optegnelser med angivelse af deres status i konkursordenen. Derudover vil der som minimum skulle tilvejebringes en oversigt over passiver, som er undtaget fra bail-in, dvs. Finansiell Stabilitets nedskrivning eller konvertering til ejerskabsinstrumenter af krav mod en virksomhed, som er taget under afvikling, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, oplysninger om hvilke passiver, der har modregningsret ifølge lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og oplysninger om hvilke passiver der har modregningsret under den gældende konkurslov. Der vil i bekendtgørelsesform kunne fastsættes nærmere regler herom, jf. § 182, stk. 4, der bliver stk. 5. Disse regler er i dag fastsat i §§ 4-7 samt bilag 2 og 3, i bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab.

Oplysningerne vil for fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder skulle indsendes senest 12 timer efter dagsafslutning. Der er således tale om en skærpelse af kravet, sammenlignet med den gældende forudsætning om indsendelse af oplysninger inden for 24 timer. De foreslåede tidsfrister er dog allerede fastsat i bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab, og er derfor kendt i den finansielle sektor. Fristerne er ikke til hinder for, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet kan fastsætte en længere frist for indsendelse af oplysninger.

UDKAST

Erfaringer med krisehåndtering af nødlidende finansielle virksomheder i Danmark og udlandet har vist vigtigheden af, at afviklingsmyndighederne har adgang til opdaterede finansielle oplysninger om virksomheden til brug for udøvelsen af afviklingsbeføjelser. Endvidere har den teknologiske udvikling, navnlig udbredelsen af sociale medier og adgangen til at overføre penge via netbank, bidraget til, at såkaldte ”bank runs”, hvor usædvanligt mange kunder trækker deres midler ud i løbet af kort tid, accelereres og involverer større beløb. Disse erfaringer understreger behovet for en kort frist for indsendelse af oplysninger.

Til nr. 4 (§ 182, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Efter den gældende § 182, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og -aktiviteter skal et fondsmæglerselskab, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter, og en fondsmæglerholdingvirksomhed med mindst én dattervirksomhed, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter, have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden inden for 24 timer kan tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 165, eller når betingelserne i § 214 er opfyldt.

I bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab, som er udstedt i medfør af § 182, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, er der fastsat regler, som skal understøtte en effektiv afvikling. Dette omfatter krav om et system til generel og individuel orientering om anvendelse af afviklingsforanstaltninger, jf. bekendtgørelsens § 8, stk. 1 og 2, krav der skal understøtte tilvejebringelse af nødvendige oplysninger til brug for værdiansættelser i medfør af kapitel 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. bekendtgørelsens § 10, stk. 1, og krav om, at virksomheden skal have overblik over vigtige og kritiske gensidigt bebyrdende kontrakter, herunder kontrakter, der er centrale for instituttets umiddelbare videreførelse, jf. bekendtgørelsens § 11, stk. 1.

UDKAST

En egentlig pligt til at have systemer, som sikrer en effektiv afvikling, følger ikke af den gældende § 182, stk. 1, idet bestemmelsen alene stiller krav om, at virksomhedernes sagsgange og systemer skal understøtte tilvejebringelsen af oplysninger i de foreskrevne situationer, inden for en frist på 24 timer. Derudover giver bemyndigelsesbestemmelsen i den gældende § 182, stk. 4, alene ret til at fastsætte bestemmelser om karakteren af oplysningerne samt tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre, at indsendelsen af disse oplysninger kan ske, og det er således usikkert, om bemyndigelsen omfatter fastsættelsen af en pligt til at have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan gennemføres effektivt. Det vurderes dog, at denne usikkerhed ikke har haft konsekvenser i praksis i forbindelse med krisehåndtering af nødlidende finansielle virksomheder.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter et fondsmæglerselskab og en fondsmæglerholdingvirksomhed skal have effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at indsendelsen af oplysninger efter *stk. 1* kan ske inden for den fastsatte frist, og at restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan gennemføres effektivt. De nuværende *stk. 2-4* bliver herefter til *stk. 3-5*.

Forslaget viderefører den gældende § 182, stk. 1 for så vidt angår kravene til indretningen af virksomhedernes sagsgange og systemer. Samtidig indfører bestemmelsen krav om, at virksomhedernes sagsgange og systemer også skal kunne understøtte gennemførelse af en effektiv restrukturering eller afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Endelig tilpasses bestemmelsen sprogligt i overensstemmelse med den forslåede nyaffattelse af § 182, stk. 1, jf. lovforslagets § 8, nr. 3.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at virksomhederne er i stand til at indsende de nødvendige oplysninger til brug for Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 165, når Finanstilsynet kan anvende beføjelserne i §§ 177-181, eller til brug for udøvelse af Finanstilsynets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse, jf. § 214. Dertil er formålet at sikre, at virksomhedernes systemer understøtter gennemførelsen af en effektiv restrukturering eller afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Virksomhederne vil således skulle have effektive former for systemer, der sikrer, at virksomhederne kan

UDKAST

indsende de relevante oplysninger til Finanstilsynet inden for 12 timer efter dagsafslutning, jf. den foreslåede § 182, stk. 1, og som i øvrigt muliggør en effektiv restrukturering eller afvikling.

Finanstilsynet vil i medfør af kapitel 22 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter løbende kunne føre tilsyn med, at virksomhederne har effektive sagsgange og systemer. Dette vil blandt andet kunne ske ved at gennemføre en beredskabstest, hvor virksomhederne bliver anmodet om at indsende oplysningerne, som fremgår af den foreslåede § 182, stk. 1, og af regler udstedt i medfør af § 182, stk. 4, inden for de frister, som er nævnt i den foreslåede § 182, stk. 1.

Til nr. 5 (§ 182, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Det følger af den gældende § 182, stk. 3, der bliver stk. 4, at § 182, stk. 1, med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber.

Det foreslås i § 182, stk. 4, efter »Stk. 1« at indsætte: »og 2«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 8, nr. 4, og vil indebære, at finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber, vil blive omfattet både af den foreslåede særskilte pligt til at indsende relevante oplysninger til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet inden for 12 timer, jf. den foreslåede § 182, stk. 1, jf. lovforslagets § 8, nr. 3, og kravene om effektive sagsgange og systemer, der skal kunne understøtte rettidig indsendelse af oplysningerne, som foreslås videreført i § 182, stk. 2, jf. lovforslagets § 8, nr. 4. Dette vil også gælde regler, som udstedes i medfør af § 182, stk. 4.

Til nr. 6 (§ 182, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Det fremgår af den gældende § 182, stk. 4, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte nærmere regler om, hvilke oversigter og oplysninger fondsmæglerselskabet skal tilvejebringe, herunder om kravene til registeret over finansielle kontrakter, og hvilke tiltag og systemer der er nødvendige for at sikre dette.

UDKAST

Det foreslås i § 182, stk. 4, efter »dette« at indsætte », regler om tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre effektiv gennemførelse af restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og fravigelser af stk. 1 og 2«.

Det foreslåede vil for det første medføre, at Finanstilsynet vil kunne fastsætte regler om tiltag og systemer, der er nødvendige for at sikre effektiv gennemførelse af restrukturering og afvikling, jf. lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Der vil eksempelvis kunne fastsættes krav til, at virksomhedernes systemer skal kunne muliggøre en generel orientering af kunder og kreditorer m.v., i forbindelse med gennemførelse af afviklingsforanstaltninger, jf. kapitel 4-8 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og en individuel orientering af kunder og kreditorer m.v. i forbindelse med afviklingsforanstaltninger, herunder overdragelse af hele eller dele af virksomhedens aktiviteter. Endvidere vil der kunne fastsættes krav til, at en virksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, der sikrer, at nødvendige oplysninger til brug for værdiansættelser i medfør af kapitel 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og i øvrigt til brug for restrukturering og afvikling af en virksomhed i medfør af samme lov, er opdaterede. Der vil også kunne fastsættes krav om virksomhedens administrative praksis med henblik på at sikre overblik over omfanget, betydningen og lokaliseringen af kritiske eller vigtige gensidigt bebyrdende kontrakter, herunder kontrakter, der er centrale for virksomhedens umiddelbare videreførelse.

For det andet, vil det foreslåede medføre, at Finanstilsynet vil kunne fastsætte fravigelser til kravene i de foreslåede § 182, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 8, nr. 3 og 4. Muligheden for at fastsætte fravigelser er navnlig tiltænkt fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservice og -aktiviteter. Finanstilsynet bør dog konkret kunne træffe afgørelse om, at virksomheder, som er omfattet af fastsatte fravigelser, herunder de nævnte fondsmæglerselskaber, ikke omfattes af disse fravigelser, herunder hvis afviklingsplanen eller koncernafviklingsplanen, jf. §§ 184 og 186, foreskriver brug af afviklingsforanstaltninger, i modsætning til konkursbehandling.

Til nr. 7 (§ 198, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og aktiviteter)

UDKAST

Det følger af § 198, stk. 1, 1. pkt., at et fondsmæglerselskab, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringservices og -aktiviteter, til enhver tid skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet.

Der findes ikke i dag undtagelser fra kravet om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheder, som heller ikke i dag er defineret i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter. Efter gældende ret skal Finanstilsynet dog efter høring af Finansiell Stabilitet vurdere, om kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 198, bør begrænses for en virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, til et beløb, der er tilstrækkeligt til, at de tab, som afviklingsenheden forventes at lide, absorberes fuldt ud. Finanstilsynet skal i sin vurdering lægge vægt på begrænsningens indvirkning på den finansielle stabilitet og risikoen for afsmitning på det finansielle system. Dette følger af § 3, stk. 2, i bekendtgørelse om krav til nedskrivningsegne passiver, jf. bekendtgørelse nr. 2028 af 9. november 2021.

Det foreslås at indsætte et nyt § 198, stk. 4, hvorefter likvidationsenheder ikke skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, medmindre Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet træffer afgørelse herom. Finanstilsynet kan træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelses 1. pkt., hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet finder det berettiget, navnlig under hensyntagen til, om det forhold, at virksomheden bliver nødlidende, kan forventes at få negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, og på risikoen for afsmitning på det finansielle system, herunder med hensyn til Garantiformuens finansieringskapacitet. Finanstilsynet fastsætter minimumskravet til nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheder, jf. den foreslåede bestemmelses 1. pkt., til et beløb, der overstiger likvidationsenhedens tabsabsorberingsbeløb. De nuværende § 198, stk. 4 og 5, bliver herefter stk. 5 og 6.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere dele af artikel 1, nr. 2, litra b, i Daisy Chains-direktivet, som indsætter artikel 45 c, stk. 2 a, i BRRD I. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslåede § 198, stk. 4, 1. pkt. vil medføre, at likvidationsenheder, som defineret i den foreslåede § 10, nr. 64, jf. lovforslagets § 8, nr. 2, som udgangspunkt vil blive fritaget fra kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 198, stk. 1. Finanstilsynet vil derfor som udgangspunkt ikke længere

UDKAST

skulle fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder, som det hidtil har været tilfældet.

Forslaget er begrundet i, at virksomheder, der ifølge deres afviklingsplan eller koncernafviklingsplan skal tages under konkursbehandling, i praksis får fastsat deres tabsabsorberingsbehov, så det svarer til virksomhedens solvensbehov. Virksomheder, der ifølge deres afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, kan derfor fuldt ud opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver ved at opfylde kravet til solvensbehov. Et særskilt krav om nedskrivningsegne passiver bidrager derfor ikke i realiteten til den pågældende virksomheds afviklingsmuligheder. Hvis virksomheden, som skal tages under konkursbehandling, indgår som et dattervirksomhed i en koncern, vil der i øvrigt heller ikke være nogen afviklingsmæssig sammenhæng med andre virksomheder, idet virksomheden ikke vil skulle rekapitaliseres. Det vil derfor være hensigtsmæssigt som udgangspunkt at undtage likvidationsenheder fra kravet om nedskrivningsegne passiver.

Efter andet led i det foreslåede § 198, stk. 4, 1. pkt., vil Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet dog kunne træffe afgørelse om, at en likvidationsenhed skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 198, stk. 1. Dette skyldes risikoen for, at en konkurs i en likvidationsenhed efter omstændighederne vil kunne få videregående økonomiske og finansielle konsekvenser, jf. nedenfor.

Ifølge det foreslåede § 198, stk. 4, 2. pkt., vil Finanstilsynet kunne træffe afgørelse om, at en likvidationsenhed skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 198, stk. 1, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet finder det berettiget. Den nævnte afgørelse vil navnlig kunne træffes, hvis det vurderes nødvendigt for at beskytte den finansielle stabilitet eller imødegå risikoen for afsmitning på det finansielle system, herunder med hensyn til Garantifondens finansieringskapacitet. Der vil være tale om en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, hvor bl.a. virksomhedens størrelse og forbundethed til det øvrige finansielle system kan tages i betragtning. Kravet vil skulle opfyldes med kapitalgrundlag eller visse gældsinstrumenter, jf. den foreslåede § 205 a, jf. lovforslagets § 8, nr. 8. Beføjelsen vil tilkomme Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Det foreslåede § 198, stk. 4, 3. pkt., fastsætter, at Finanstilsynet, hvis der træffes afgørelse efter bestemmelsens 1. pkt., vil være forpligtet til at fastsætte minimumskravet til nedskrivningsegne passiver for

UDKAST

likvidationsenheder til et beløb, der overstiger likvidationsenhedens tabsabsorberingsbeløb. Beløbet bør bestå af to elementer: (1) Et tabsabsorberingsbeløb, som svarer til likvidationsenhedens kapitalgrundlagskrav, og (2) et beløb, der er egnet til at imødegå de potentielle risici, som Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har identificeret under vurderingen, der skal foretages i medfør af det foreslåede § 198, stk. 4, 2. pkt. Sidstnævnte beløb skal fastsættes proportionalt og må alene afspejle omfanget af identificerede potentielle risici.

Til nr. 8 (§ 205 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Der findes ikke i dag krav til, hvordan likvidationsenheder skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, idet likvidationsenheder heller ikke er defineret under gældende ret.

Det foreslås at indsætte *overskriften* »Krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheder«.

Det foreslås at indsætte § 205 a, hvorefter en likvidationsenhed på individuelt niveau skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, som er fastsat i medfør af § 198, stk. 4, jf. lovforslagets § 8, nr. 7, med kapitalgrundlag, eller følgende forpligtelser i nr. 1 og 2, eller begge dele i kombination: (1) Forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a, c, e-n, og stk. 3-5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter. (2) Forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, jf. § 202, nr. 3 eller 4.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere dele af artikel 1, nr. 2, litra b, i Daisy Chains-direktivet, som indsætter artikel 45 c, stk. 2 a, i BRRD I. Der er tale om en direktivnær implementering.

I den foreslåede bestemmelse angives de typer af nedskrivningsegne forpligtelser, som likvidationsenheder vil kunne anvende til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver.

Med begge dele i kombination forstås, at kravet om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med en kombination af kapitalgrundlag og en eller flere forpligtelser omfattet af nr. 1 eller 2.

UDKAST

Det foreslåede § 205 a, nr. 1, giver mulighed for, at likvidationsenheder kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, og artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a, c, e-n, og stk. 3-5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.

Artikel 72 a i CRR beskriver, hvad nedskrivningsegne passivposter består af. I medfør af artikel 72 a består nedskrivningsegne passivposter af nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, når betingelserne i artikel 72 b i CRR er opfyldt, for så vidt som de ikke kan betragtes som egentlige kernekapitalposter, hybride kernekapitalposter eller supplerende kapitalposter, og supplerende kapitalinstrumenter med en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerende kapitalposter i henhold til artikel 64 i samme forordning.

Artikel 72 b i CRR beskriver de betingelser, som nedskrivningsrelevante passivinstrumenter skal opfylde. Disse omfatter bl.a. krav om, at forpligtelser ikke må kunne indfries før tid, ikke må indeholde klausuler, der giver mulighed for at fremskynde betalingerne, at passiverne ikke må indeholde mulighed for netting m.v. Henvisningen i det foreslåede til artikel 72 b gælder dog ikke kravene i artikel 72 b, stk. 2, litra b og d. De nedskrivningsegne passiver, som kan anvendes til at opfylde kravet i den foreslåede § 205 a, nr. 1, vil således kunne ejes af instituttet selv eller en enhed i samme afviklingskoncern, eller en virksomhed hvori instituttet har direkte eller indirekte kapitalinteresser i form af besiddelse af mindst 20 pct. af stemmerettighederne eller kapitalen i virksomheden, enten direkte eller gennem kontrol, jf. artikel 72 b, stk. 2, litra b, modsætningsvist. Der vil heller ikke være krav om, at fordringen på passivernes hovedstol i henhold til de bestemmelser, som regulerer instrumenterne, er efterstillet alle fordringer, der følger af de udelukkede passiver omhandlet i artikel 72 a, stk. 2, jf. artikel 72 b, stk. 2, litra d, modsætningsvist.

Artikel 72 c i CRR omhandler amortisering af nedskrivningsegne passivinstrumenter. Artikel 72 c indebærer bl.a., at nedskrivningsegne passivinstrumenter med en restløbetid på mindre end et år ikke betragtes som nedskrivningsegne passivposter.

Det foreslåede § 205 a, nr. 2, giver mulighed for, at likvidationsenheder kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, jf. § 202, nr. 3 eller 4. Der henvises til bemærkningerne i Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 207

som fremsat, side 476-477, for en nærmere redegørelse for kravene i disse bestemmelser.

Til nr. 9 (§ 210, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Det følger af den gældende § 210, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, at en virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, ikke er omfattet af stk. 1. § 210, stk. 1, stiller krav om indberetning af en række oplysninger for virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 198, herunder oplysninger om kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Det foreslås at nyaffatte § 210, stk. 4, således, at en likvidationsenhed ikke er omfattet af § 210, stk. 1, medmindre Finanstilsynet har fastsat et krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden, jf. den foreslåede 198, stk. 4, jf. lovforslagets § 8, nr. 7. Finanstilsynet skal i så fald fastsætte indholdet og hyppigheden af indberetningsforpligtelsen og underrette likvidationsenheden herom.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere artikel 1, nr. 4, i Daisy Chains-direktivet, som nyaffatter artikel 45 i, stk. 4, i BRRD I. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelses 1. pkt. vil medføre, at likvidationsenheder, som defineret i den foreslåede § 10, nr. 64, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, jf. lovforslagets § 8, nr. 2, ikke vil være omfattet af oplysningskravene i § 210, stk. 1. Som en konsekvens af indførelsen af definitionen på en likvidationsenhed, vil forslaget udvide anvendelsesområdet for undtagelsen fra indberetningsforpligtelserne, i forhold til den nuværende bestemmelse. Mens undtagelsen i dag kun omfatter virksomheder, som ifølge deres afviklingsplaner skal tages under konkursbehandling, vil undtagelsen pga. henvisningen til definitionen af en likvidationsenhed også omfatte virksomheder, som ifølge en koncernafviklingsplan skal tages under konkursbehandling, og virksomheder i afviklingskoncerner, der ikke er afviklingsenheder, hvor koncernafviklingsplanen ikke giver mulighed for udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser over virksomheden, jf. § 24, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelses 2. pkt. vil medføre, at Finanstilsynet skal fastsætte indholdet og hyppigheden af indberetningsforpligtelsen og underrette likvidationsenheden herom, hvis Finanstilsynet har fastsat et krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden, jf. den foreslåede 198, stk. 4, jf. lovforslagets § 8, nr. 7. Beføjelsen vil tilkomme Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at undtage likvidationsenheder fra pligten til at indberette oplysninger om kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver, da likvidationsenheder som udgangspunkt vil være undtaget fra kravet herom, jf. den foreslåede § 198, stk. 4. Samtidig skal den dog sikre gennemsigtighed i forbindelse med opfyldelsen af et eventuelt krav om kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet måtte fastsætte, jf. den foreslåede § 198, stk. 4. Kravene til indholdet og hyppigheden af indberetningsforpligtelsen skal fastsættes proportionalt, så forpligtelserne ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at overvåge opfyldelsen af kravene om kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver.

Til nr. 10 (§ 212, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Det følger af § 212, at fondsmæglerselskab, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, mindst én gang om året skal offentliggøre følgende oplysninger: (1) Størrelsen af virksomhedens nedskrivningsegne passiver. (2) Sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling af virksomheden. (3) Kravet om nedskrivningsegne passiver angivet som anført i § 198, stk. 5.

Det foreslås i § 212, stk. 1, nr. 3, at ændre »stk. 5« til »stk. 6«.

Ændringen foreslås som følge af forslaget om at indsætte et nyt stk. 4 i § 198, hvorefter det nuværende stk. 4 og 5, bliver stk. 5 og 6, jf. lovforslagets § 8, nr. 7.

Ændringen har det formål fortsat at henvise til det rette stykke i § 198.

Det foreslåede vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

UDKAST

Til nr. 10 (§ 212, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Det følger af den gældende § 212, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, at et fondsmæglerselskab, der ifølge dets afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, er ikke omfattet af stk. 1. § 212, stk. 1, stiller krav om offentliggørelse af en række oplysninger om virksomhedens nedskrivningsegne passiver, jf. § 198.

Det foreslås at nyaffatte § 212, stk. 3, således, at en likvidationsenhed ikke er omfattet af stk. 1, medmindre Finanstilsynet har fastsat et krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden, jf. § 198, stk. 4. Finanstilsynet skal i så fald fastsætte indholdet og hyppigheden af pligten til offentliggørelse og underrette likvidationsenheden herom.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere artikel 1, nr. 4, i Daisy Chains-direktivet, som nyaffatter artikel 45 i, stk. 4, i BRRD I. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelses 1. pkt. vil medføre, at likvidationsenheder, som defineret i den foreslåede § 10, nr. 64, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, jf. lovforslagets § 8, nr. 2, ikke vil være omfattet af pligten til offentliggørelse i § 212, stk. 1. Som en konsekvens af indførelsen af definitionen på en likvidationsenhed, vil forslaget udvide anvendelsesområdet for undtagelsen fra pligterne til offentliggørelse i forhold til den nuværende bestemmelse. Mens undtagelsen i dag kun omfatter virksomheder, som ifølge deres afviklingsplaner skal tages under konkursbehandling, vil undtagelsen pga. henvisningen til definitionen af en likvidationsenhed også omfatte virksomheder, som ifølge en koncernafviklingsplan skal tages under konkursbehandling, og virksomheder i afviklingskoncerner, der ikke er afviklingsenheder, hvor koncernafviklingsplanen ikke giver mulighed for udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser over virksomheden, jf. § 24, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den foreslåede bestemmelses 2. pkt. vil medføre, at Finanstilsynet skal fastsætte indholdet og hyppigheden af indberetningsforpligtelsen og underrette likvidationsenheden herom, hvis Finanstilsynet har fastsat et krav om nedskrivningsegne passiver for likvidationsenheden, jf. den

foreslåede § 198, stk. 4 jf. lovforslagets § 8, nr. 7. Beføjelsen vil tilkomme Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at undtage likvidationsenheder fra pligten til offentliggørelse af oplysninger om nedskrivningsegne passiver, da likvidationsenheder som udgangspunkt vil være undtaget fra kravet herom, jf. den foreslåede § 198, stk. 4. Samtidig skal den dog sikre gennemsigtighed i forbindelse med opfyldelsen af et eventuelt krav om nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet måtte fastsætte for en likvidationsenhed, jf. den foreslåede § 198, stk. 4. Kravene til indholdet og hyppigheden af indberetningsforpligtelsen skal fastsættes proportionalt, så forpligtelserne ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at overvåge opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 7, stk. 2, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere)

Det fremgår af § 7, stk. 1, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos en kreditservicevirksomhed eller indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, skal opfylde en række krav til egnethed og hæderlighed. Kravene fremgår af § 7, stk. 1, nr. 1-5.

Det fremgår af den gældende § 7, stk. 2, 1. pkt., at når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør i en kreditservicevirksomhed, påser Finanstilsynet, at personen opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i stk. 1.

Det fremgår af § 7, stk. 2, 2. pkt., at Finanstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt personen kan bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed.

Det foreslås, at der i § 7, stk. 2, 1. pkt., efter »i en kreditservicevirksomhed,« indsættes: »eller indtræder som indehaver, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller som ledelsesansvarlig, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion,«.

UDKAST

Formålet med ændringen er at sikre, at Finanstilsynet påser opfyldelse af egnetheds- og hæderlighedskravene i forbindelse med, at en indehaver eller en ledelsesansvarlig indtræder i kreditservicevirksomheden, på samme måde som Finanstilsynet påser overholdelsen af kravene for medlemmer af bestyrelsen og direktionen.

Den foreslåede bestemmelse, vil medføre, at når en indehaver af en kreditservicevirksomhed, der drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige i en kreditservicevirksomhed, der drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, indtræder i virksomheden, påser Finanstilsynet, at den pågældende person opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i stk. 1. Den foreslåede bestemmelse vil også medføre, at Finanstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt personen kan bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed.

Til nr. 2 (§ 7, stk. 5, 1. pkt., i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere)

Det fremgår af § 7, stk. 1, i lov om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos en kreditservicevirksomhed eller, indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, skal opfylde en række krav til egnethed og hæderlighed. Kravene fremgår af § 7, stk. 1, nr. 1-5.

Det fremgår af den gældende § 7, stk. 5, 1. pkt., at medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i en kreditservicevirksomhed skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 i forbindelse med deres indtræden i kreditservicevirksomhedens ledelse og om forhold nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Det foreslås, at der i § 7, stk. 5, 1. pkt., efter »i en kreditservicevirksomhed« indsættes: »eller indehaveren, hvis virksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion,«.

Formålet med ændringen er at sikre, at Finanstilsynet effektivt kan påse opfyldelse af egnetheds- og hæderlighedskravene ved, at indehavere og ledelsesansvarlige forpligtes til at meddele Finanstilsynet om sådanne

forhold og meddele Finanstilsynet, hvis forholdene efterfølgende ændrer sig.

Det foreslåede vil medføre, at indehaveren, hvis kreditservicevirksomheden drives som en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige, såfremt kreditservicevirksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 i forbindelse med deres indtræden i kreditservicevirksomheden og om forhold nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 2, stk. 4, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 2 i lov om forsikringsvirksomhed i hvilket omfang, loven finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsvirksomheder.

Finansielle holdingvirksomheder er defineret i lovens § 9, stk. 1, nr. 9, som en modervirksomhed, der ikke er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiell virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog 2. pkt. og § 9, stk. 5. En modervirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 9, stk. 1, nr. 10, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 9, stk. 1, nr. 11.

Forsikringsholdingvirksomheder er defineret i § 9, stk. 1, nr. 10, som en modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, jf. § 9, stk. 1, nr. 9.

UDKAST

Det foreslås at indsætte § 2, stk. 4, hvorefter §§ 126-130, i lov om forsikringsvirksomhed, finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, jf. § 9, stk. 1, nr. 9, der er den øverste modervirksomhed i en koncern og for forsikringsholdingvirksomheder, jf. § 9, stk. 1, nr. 10, der er den øverste modervirksomhed i en koncern, hvor mindst en af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Det foreslåede vil medføre, at §§ 126-130, der fastsætter regler om indretning og styring af gruppe 1-forsikringsselskaber, herunder krav om nøglepersoner og -funktioner, risikostyringsfunktion, compliancefunktion og aktuarfunktion, finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslåede vil dermed videreføre den retsstilling, der gælder i henhold til §§ 17-20 i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., jf. bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015, der finder anvendelse på forsikringsholdingvirksomheder og finansielle holdingvirksomheder.

En tilsvarende ændring er foretaget for forsikringsvirksomheder med §§ 126-130 i lov om forsikringsvirksomhed, jf. Folketingstidende 2022-23, Tillæg A, L88 som fremsat, s. 305-321.

Ved en fejl omfattede ændringen ikke også finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, hvilket der rettes op på med nærværende lovforslag. Fejlen har ikke haft konsekvenser i praksis, da finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder er omfattet af bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber, hvor reglerne fortsat finder anvendelse.

Det er forventningen, at bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber justeres, så der ikke sker dobbeltregulering af finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder pr. 1. januar 2025.

Det foreslåede stk. 4 vil medføre, at §§ 126-130 også finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, jf. § 9, stk. 1, nr. 9, der er den øverste modervirksomhed i en koncern og for forsikringsholdingvirksomheder, jf. § 9, stk. 1, nr. 10, der er den øverste modervirksomhed i en koncern, hvor mindst en af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab .

Til nr. 2 (§ 9, stk. 1, nr. 44, i lov om forsikringsvirksomhed)

§ 9 i lov om forsikringsvirksomhed definerer en lang række begreber til brug for forståelsen af lovens bestemmelser.

En arbejdsulykkesforsikringsbestand er ikke nærmere defineret som et selvstændigt begreb i lov om forsikringsvirksomhed. Begrebet fremgår flere steder i kapitel 19 i lov om forsikringsvirksomhed, herunder i § 204, stk. 1, hvoraf det følger, at når et forsikringsselskab overdrager en arbejdsulykkesforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. § 200, stk. 3, 3. pkt., § 205 eller § 264, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, skal forsikringsselskabet samtidig overdrage de forsikringsmæssige hensættelser til regnskab, der knytter sig til bestanden.

Det foreslås i § 9, stk. 1, nr. 44, at definere en arbejdsulykkesforsikringsbestand som en bestand af lovpligtige ulykkesforsikringer tegnet i henhold til lov om arbejdsskadesikring. Voldsskedeforsikringer efter § 49 a i lov om arbejdsskadesikring er omfattet af et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand, uagtet om voldsskedeforsikringen er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, eller om den er tegnet selvstændigt.

Det foreslåede vil medføre, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand, når der henvises til en sådan i øvrige bestemmelser i lov om forsikringsvirksomhed, både omfatter lovpligtige ulykkesforsikringer tegnet i henhold til lov om arbejdsskadesikring og voldsskedeforsikringer, uagtet om disse er tegnet som en udvidet del af en arbejdsulykkesforsikring, eller om de er tegnet som en selvstændig forsikring.

Formålet med bestemmelsen er at fastslå, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand, hvis denne tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, skal indeholde både arbejdsulykkesforsikringer, der giver ret til erstatning og godtgørelse efter arbejdsskadesikringsloven og voldsskedeforsikringer, der giver ret til erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.16 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 161 i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 161 i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet kan fastlægge regler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.

Det foreslås i § 161 at ændre »finansielle virksomheders« til »forsikringsvirksomheders«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomheder, ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed, blev udskilt fra lov om finansiell virksomhed.

Lov om forsikringsvirksomhed regulerer forsikringsvirksomheder, hvorfor det findes hensigtsmæssigt at tydeliggøre, at bestemmelsen alene regulerer forsikringsvirksomheder.

Til nr. 4 (§ 188, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 188, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at den bestyrelsesgodkendte årsrapport skal indsendes til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endelig godkendt.

Det følger af den gældende § 188, stk. 2, at ekstern revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten og for virksomheder med intern revisor tillige intern revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten, skal indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelsen af årsrapporten efter stk. 1. Anden tilsvarende dokumentation skal indsendes, hvis den eksterne revisor ikke fører en revisionsprotokol vedrørende årsrapporten.

Det foreslås i § 188, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., at indsætte »ved digital kommunikation«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at § 188 er en videreførelse af § 194 i lov om finansiell virksomhed. Formålet var at videreføre bestemmelsen uden ændringer. Ved en fejl blev det ikke videreført, at den bestyrelsesgodkendte årsrapport samt revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet ved digital kommunikation.

UDKAST

Den foreslåede ændring vil medføre en korrekt formulering af bestemmelsen, så det er tydeliggjort, at årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet ved digital kommunikation.

Til nr. 5 (§ 192, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 192, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at forsikringsselskaber skal foretage regelmæssige indberetninger af regnskabsdata i skemaer, der er udarbejdet af Finanstilsynet, og at disse indberetninger kan kræves indsendt elektronisk.

Det foreslås at nyaffatte *§ 192, stk. 1, 2. pkt.*, hvorefter indberetningerne skal indsendes til Finanstilsynet i elektronisk form.

Den foreslåede ændring vil indebære, at forsikringsselskaberne skal indsende indberetningerne i henhold til § 192, stk. 1, i elektronisk form.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at det vurderes, at det ikke længere er nødvendigt at give forsikringsselskaberne mulighed for at indsende indberetningerne i anden form end elektronisk, fordi de omfattede virksomheder alle er udstyret med det fornødne it-apparatur til at kunne foretage indsendelsen elektronisk.

Til nr. 6 (§ 219, stk. 5, 1. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 219 i lov om forsikringsvirksomhed, at et forsikringsselskab, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 2, skal have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser til regnskab.

Af § 219, stk. 5, 1. pkt., følger det, at Finanstilsynet kan kræve aktiverne i registeret deponeret og pantsat til fordel for Finanstilsynet, hvis tilsynet efter § 223 beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver.

Af § 223 følger det, at et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 154, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for, at forsikringsselskabet kan opfylde solvenskapitalkravet.

UDKAST

Der er dermed uoverensstemmelse mellem § 219, stk. 5, 1. pkt., og henvisningen til § 223 i lov om forsikringsvirksomhed.

Det følger af § 222, at Finanstilsynet som led i de foranstaltninger, der er nævnt i § 220, stk. 1, § 221, stk. 1, § 223, stk. 2, § 224, stk. 2 og § 225, stk. 1, kan forbyde selskabet at råde over dets aktiver eller begrænse dets rådighed herover. § 219 finder tilsvarende anvendelse.

Det er således § 222, der indeholder kompetencen for Finanstilsynet, hvorefter Finanstilsynet kan forbyde selskabet at råde over dets aktiver eller begrænse dets rådighed herover.

Den forkerte henvisning i § 219, stk. 5, 1. pkt., har ikke medført konsekvenser, da bestemmelsen ikke har fundet anvendelse siden lovens ikrafttræden den 1. januar 2024.

Det foreslås i § 219, stk. 5, 1. pkt., at ændre »§ 223« til »§ 222«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at § 219, stk. 5, 1. pkt., vil indeholde en korrekt henvisning til Finanstilsynets kompetence, der medfører, at Finanstilsynet kan forbyde et selskab at råde over dets aktiver eller begrænse dets rådighed herover.

Til nr. 7 (§ 235, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 235, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed, at kan forsikringsbestanden ikke overdrages i henhold til § 234, skal administrator foretage den endelige fastsættelse af forsikringsbeløbene i henhold til den foretagne opgørelse samt eventuelle ændringer af forsikringsvilkårene, herunder af bonusreglerne, og sammenkalde en generalforsamling af forsikringstagerne til stiftelse af et gensidigt selskab med administrationsboet som stifter, jf. §§ 23-25 i selskabsloven.

Ifølge bemærkningerne til § 235 i lov om forsikringsvirksomhed, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 88 som fremsat, side 476, videreføres § 258 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. § 258, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, henviste til § 23 i lov om finansiel virksomhed og §§ 24 og 25 i selskabsloven.

UDKAST

Selskabslovens § 23 fastsætter regler om frister. Selskabslovens § 24 bestemmer, hvem der kan stifte et kapitalselskab. Endelig indeholder selskabslovens § 25 en generel regel om, at et kapitalselskabs stiftelsesdokument skal indeholde selskabets vedtægter.

Det foreslås i § 235, stk. 1, 1. pkt., at ændre »§§ 23-25 i selskabsloven« til: »§§ 31-35 i denne lov og §§ 24 og 25 i selskabsloven«.

Formålet med ændringen er at rette op på en fejl i § 235, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed, der medfører, at bestemmelsen henviser til §§ 23-25 i selskabsloven fremfor §§ 24 og 25 i selskabsloven.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der henvises til §§ 24 og 25 i selskabsloven, og vil dermed videreføre den retsstilling, der fulgte af § 258 i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere medføre, at der henvises til lovens §§ 31-35, hvilket er de bestemmelser i lov om forsikringsvirksomhed, der viderefører § 23 i lov om finansiel virksomhed, som henvises til i § 258 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 8 (§ 259, stk. 2, nr. 3, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af § 259, stk. 2, nr. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Rådets forordning 2017/1509/EU af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

Det foreslås at ophæve § 259, stk. 2, nr. 3.

Det foreslåede er en konsekvens af, at Finanstilsynets tilsyn med, at skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet af sådanne udenlandske virksomheder i relation til overholdelse af Rådets forordning 2017/1509/EU af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea, udskilles fra lov om forsikringsvirksomhed ved nærværende lovforslag. Det foreslås samtidig, at det i hvidvaskloven fastsættes, at Finanstilsynet påser, at skadesforsikringsselskaber og filialer her i landet overholder forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

UDKAST

Der henvises til pkt. 2.19 i lovforslagets almindelige bemærkninger, og lovforslagets § 3, nr. 2, 3 og 6, samt de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 9 (§ 278, stk. 1, nr. 2, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 278, stk. 1, at Finanstilsynet fastsætter et krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis Finanstilsynet vurderer, at (1) selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i standardformlen eller en anvendt godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, jf. § 154, stk. 2, (2) selskabets virksomhedsstyring afviger væsentligt fra § 133 eller (3) selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne for anvendelsen af en matchtilpasning, jf. § 158, stk. 2, eller en volatilitetsjustering, jf. § 158, stk. 3.

Regler om virksomhedsstyring fremgår af § 132 i lov om forsikringsvirksomhed.

Henvisningen i § 278, stk. 1, nr. 2, til regler om virksomhedsstyring i § 133 i lov om forsikringsvirksomhed, er således ikke korrekt.

Det foreslås i § 278, stk. 1, nr. 2, at ændre »§ 133« til: »§ 132«.

Forslaget vil rette op på den fejlagtige henvisning i bestemmelsen, således at der fremadrettet henvises til den rigtige bestemmelse i § 278, stk. 1, nr. 2.

Til nr. 10 (§ 319, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed)

Det følger af den gældende § 319, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed, at forældelsesfristen er 10 år for overtrædelse af en række bestemmelser i loven, bl.a. § 219, stk. 1, 3 og 5, samt en række artikler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014 EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Det fremgår af § 219, stk. 1, at forsikringsselskaber, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 2, skal have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser til regnskab. For at sikre tilstedeværelsen af tilstrækkelige aktiver skal forsikringsselskaberne føre et register, der indeholder en optegnelse over aktiver, hvis samlede

UDKAST

værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser til regnskab og værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne efter nr. 1 ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser.

Af § 219, stk. 2, fremgår det, at lån mod sikkerhed i egne livsforsikringspolicer inden for disses genkøbsværdi ikke må registreres.

Af § 219, stk. 3, fremgår det, at aktiverne i registeret alene skal tjene til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de begunstigede.

Af § 219, stk. 4, fremgår det, at forsikringsselskabet kvartalsvis skal indberette til Finanstilsynet, hvilke aktiver der er registreret.

Af § 219, stk. 5, fremgår det, at Finanstilsynet kan kræve aktiverne i registeret deponeret og pantsat til fordel for Finanstilsynet, hvis tilsynet efter § 223 beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver. Finanstilsynet skal registreres som panthaver, og enhver efterfølgende ændring i den deponerede aktivmasse skal godkendes af Finanstilsynet og noteres i registeret.

Det foreslås i § 319, stk. 3, at ændre »§ 219, stk. 1, 3 og 5« til: »§ 219, stk. 1, 2 og 4«.

Formålet med ændringen er, at få indsat den rette henvisning til § 219, stk. 1, 2 og 4 i § 319, stk. 3.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det ikke længere er § 219, stk. 1, 3 og 5, der er omfattet af den udvidede forældelsesfrist, men derimod § 219, stk. 1, 2 og 4, hvilket vil videreføre den retsstilling, der var gældende efter § 373, stk. 5, lov om finansiel virksomhed før udskillelse af bestemmelser om forsikringsvirksomhed ved lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed.

7

Til § 11

Til nr. 1 (§ 38, stk. 3, og § 42, stk. 3, 1. pkt., i lov om Det Centrale Personregister)

Det følger af § 38, stk. 3, og § 42, stk. 3, 1. pkt., i lov om Det Centrale Personregister (CPR-loven), at forsikringsselskaber og pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed samt pengeinstitutter ved

UDKAST

administration af opsparing i pensionsøjemed i henhold til lov om finansiel virksomhed har ret til at få en række nærmere angivne oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR), som blandt andet skal bruges i forbindelse med udbetalinger af forsikringssummer eller pensioner til de berettigede.

Det foreslås i § 38, stk. 3, og § 42, stk. 3, 1. pkt., i lov om Det Centrale Personregister efter »omfattet af lov om forsikringsvirksomhed« at indsætte: »og firmapensionskasser omfattet af lov om firmapensionskasser«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at firmapensionskasser omfattet af lov om firmapensionskasser vil få ret til at få leveret de samme oplysninger fra CPR, som forsikringsselskaber og pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed samt pengeinstitutter ved administration af opsparing i pensionsøjemed i henhold til lov om finansiel virksomhed.

Herved vil firmapensionskasser ligestilles i relation til levering af oplysninger fra CPR i forbindelse med udbetalinger af forsikringssummer eller pensioner med de nævnte forsikringsselskaber og pensionskasser.

Til nr. 2 (§ 42, stk. 3, 2. pkt., i lov om Det Centrale Personregister)

Det følger af § 42, stk. 3, 2. pkt., i CPR-loven, at de i § 42, stk. 3, 1. pkt., nævnte forsikringsselskaber, pensionskasser og pengeinstitutter til samme formål – dvs. udbetalinger af forsikringssummer eller pensioner til de berettigede – har ret til at få oplyst navn og adresse på afdødes ægtefælle eller registrerede partner og navn og adresse på en person, der på tidspunktet for den registreredes død var registreret med bopæl i CPR på samme adresse som afdøde, såfremt afdøde og vedkommende person har eller har haft fælles børn, der er registreret i CPR som børn af de pågældende. Navn og adresse kan udleveres, uanset om der er registreret beskyttelse efter § 28.

Det foreslås i § 42, stk. 3, 2. pkt., i CPR-loven efter »pensionskasser« at indsætte: », firmapensionskasser«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at firmapensionskasser også i relation til videregivelse af oplysninger efter CPR-lovens § 42, stk. 3, 2. og 3. pkt., sidestilles med de i bestemmelsen nævnte forsikringsselskaber, pensionskasser og pengeinstitutter.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 154 b, stk. 2, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af den gældende § 154 b, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en investorfradragsfond højst må placere 15 pct. af sin indskudte kapital i ét målselskab ved den første investering i målselskabet. En investorfradragsfond kan dog foretage opfølgende investeringer i målselskabet. En opfølgende investering kan tidligst foretages 6 måneder efter den første investering i målselskabet. Investorfradragsfonden skal på tidspunktet for den opfølgende investering i målselskabet have investeret minimum 30 pct. af sin indskudte kapital i minimum fire andre målselskaber.

Investeringer via investorfradragsfonde udgør investeringer med høj risiko, som er omfattet af de gældende regler for markedsføring af alternative investeringsfonde. En forvalter af en alternativ investorfradragsfond skal enten have tilladelse som forvalter af alternative investeringsfonde eller tilladelse til at være selvforvaltende, jf. § 3, stk. 1, nr. 51, litra c, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Dette sikrer, at Finanstilsynet har de muligheder for at føre tilsyn med forvalteren, der følger af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., herunder tilsyn med likviditet- og risikostyring. Derudover skal en forvalter med tilladelse, eller forvalter med tilladelse til at være selvforvaltende, have en depositar.

En forvalter, der har tilladelse til at forvalte investorfradragsfonde eller tilladelse til at være selvforvaltende kan markedsføre investorfradragsfonden til professionelle investorer og til investorer, som investerer mere end 100.000 euro og erklærer sig bekendt med de risici, der er forbundet med den påtænkte investering ("semi-professionelle investorer"), jf. § 5, stk. 5, nr. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., og efter særskilt tilladelse tillige til detailinvestorer, jf. bekendtgørelse om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer.

Forud for investering i en investorfradragsfond skal semiprofessionelle og detailinvestorer have stillet et investorinformationsdokument til rådighed i henhold til PRIIP-forordningen, som indeholder oplysninger om fondens karakteristika, risici, omkostninger og forventede afkast. Alle investorer

skal desuden have udleveret et såkaldt § 62-dokument, som blandt andet indeholder beskrivelser af forvalterens procedurer mv. Dette gælder tillige, hvis investorfradragsfonden distribueres til investorer i en værdipapirhandler, typisk et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab, hvor værdipapirhandleren desuden er forpligtet til at overholde de investorbeskyttende regler, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II) som bl.a. implementeret i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Derudover er der i den gældende investorfradragslov en begrænsning på de samlede investeringer, der kan foretages i ét målselskab, jf. § 4 i investorfradragsloven.

Det foreslås i § 154 b, stk. 2, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. at ændre procentsatsen fra 15 pct. til 25 pct.

Forslaget følger en anbefaling fra Erhvervslivets EU- og Regelforum og har til hensigt at øge interessen for at forvalte investorfradragsfonde og dermed øge udbuddet af risikovillig kapital for opstarts- og iværksættervirksomheder i de tidlige faser.

Den foreslåede ændring vil medføre, at den første investering, som en investorfradragsfond foretager i ét målselskab, kan udgøre højst 25 pct. af den samlede kapital, der på tidspunktet for en investering er indskudt i en investorfradragsfond.

Den foreslåede ændring indebærer, at en investorfradragsfond kan sprede sin risiko ud på færre målselskaber, når en højere procentsats kan placeres i ét målselskab.

En opjustering af procentsatsen i bestemmelsen som det foreslåede skal søge at øge interessen for at forvalte investorfradragsfonde og dermed øge udbuddet af risikovillig kapital til nye virksomheder. Modsat vil det også øge risikoen for de investorer, som investerer i fonden, når kapitalen i fonden fordeles på færre selskaber og risikoen herved spredes mindre ud. En forøgelse af procenten fra 15 til 25 pct. medfører, at antallet af selskaber, der som minimum skal investeres i, reduceres fra 7 til 4.

Imidlertid vil der, uanset en justering af procentsatsen, være tale om investeringer med høj risiko, der fortsat kræver rådgivning og overvejelser om investeringen er passende til den enkeltes økonomi og risikoappetit – særligt hvis produktet markedsføres til detailkunder.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.24.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 12, stk. 7, i lov om ejendomscreditselskaber)

Den følger af den gældende § 12, stk. 7, i lov om ejendomscreditselskaber, at Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med denne lov, jf. § 3, stk. 1, nr. 5, § 3, stk. 6, § 7, stk. 2, § 8, stk. 1, § 8 a og § 11, stk. 1.

Stk. 4 giver Finanstilsynet hjemmel til at udstede påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med loven og regler udstedt i medfør af denne, eksempelvis hvis selskabet tilsidesætter de informationskrav, som fremgår af en bekendtgørelse udstedt i medfør af loven. Følger et selskab ikke Finanstilsynets påbud, kan den straffes med bøde jf. § 22, stk. 3, i lov om ejendomscreditselskaber.

Henvisningerne til § 3, stk. 1, nr. 5, og § 3, stk. 6, tilpasses, da der rettelig skulle have stået § 3, stk. 6, i stedet for § 3, stk. 5. Tilpasningen blev forsøgt ændret ved § 9, nr. 8, i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, hvor der i § 12, stk. 7, blev ændret fra »§ 3, stk. 1, nr. 5, § 3, stk. 5« til »§ 3, stk. 2 og 7«. Denne fejl i gengivelse af gældende ret forhindrede ændringen i at kunne træde i kraft.

Det foreslås derfor i § 12, stk. 7, at ændre »§ 3, stk. 1, nr. 5, § 3, stk. 6« til »§ 3, stk. 2 og 7«.

Det foreslåede vil medføre, at henvisninger til lovens § 3 opdateres på baggrund af bl.a. de ændringer af stykker som blev indført ved § 9 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021.

Til nr. 2 (§ 15, stk. 2 og 4, i lov om ejendomscreditselskaber)

Det fremgår af den gældende § 15, stk. 2, 1. pkt., i lov om ejendomscreditselskaber, at reaktioner givet efter § 12, stk. 6, jf. lov om finansiel virksomhed § 345, stk. 12, nr. 4, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse, skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af ejendomscreditselskabets navn. Der kan dog forekomme undtagelser til dette, jf. § 15, stk. 5.

UDKAST

Af § 15, stk. 2, 2. pkt., fremgår det, at virksomheden skal offentliggøre de samme oplysninger som omfattet af stk. 1 på sin eventuelle hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme. Offentliggørelsen skal ske hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v.

Af § 15, stk. 4, 1. pkt. fremgår det, at hvis Finanstilsynet har overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og der er afsagt fældende dom eller vedtaget bøde, skal Finanstilsynet offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 5. Hvis dommen ikke er endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen, jf. § 15, stk. 4, 2. pkt.

Af § 15, stk. 4, 3. pkt., fremgår det, at virksomhedens offentliggørelse skal ske på virksomhedens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter at der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v.

Lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet den 3. januar 2018 ved ikrafttrædelse af lov om kapitalmarkeder, jf. lov nr. 650 af 8. juni 2017.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem § 15, stk. 2, 2. pkt., og stk. 4, 3. pkt., og henvisningen til lov om værdipapirhandel m.v. Der skal således ikke henvises til lov om værdipapirhandel m.v., da loven er ophævet, hvorimod der skal henvises til lov om kapitalmarkeder, som har erstattet lov om værdipapirhandel m.v.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 2. pkt., og stk. 4, 3. pkt., at ændre »lov om værdipapirhandel m.v.« til »lov om kapitalmarkeder.«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet ved § 258, stk. 2, i lov nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder.

Ændringen medfører, at § 15, stk. 2, 2. pkt., og stk. 4, 3. pkt., rettelig henviser til lov om kapitalmarkeder i stedet for lov om værdipapirhandel m.v., som betyder, at ved offentliggørelsen skal lov om kapitalmarkeder iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse.

UDKAST

Formålet med ændringen er således at rette henvisningen i § 15, stk. 2, 2. pkt., og stk. 4, 3. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber fra lov om værdipapirhandel m.v. til lov om kapitalmarkeder. Ændringen vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

Til § 14

Til nr. 1 (§ 18, stk. 1 og 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det fremgår af den gældende § 18, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at reaktioner givet efter en række bestemmelser i loven eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse, skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside. Der kan dog forekomme undtagelser til dette, jf. § 18, stk. 4.

Af § 18, stk. 1, 2. pkt., fremgår det, at virksomheden skal offentliggøre de samme oplysninger som omfattet af stk. 1, 1. pkt., på sin eventuelle hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme. Offentliggørelsen skal ske hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v.

Af § 18, stk. 3, 1. pkt., fremgår det, at hvis Finanstilsynet har overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og der er afsagt fældende dom eller vedtaget bøde, skal Finanstilsynet offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog § 18, stk. 4. Hvis dommen ikke er endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelse, jf. § 18, stk. 3, 2. pkt. Det følger af § 18, stk. 3, 3. pkt., at virksomhedens offentliggørelse skal ske på virksomhedens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter at der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v.

Lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet den 3. januar 2018 ved ikrafttrædelse af lov om kapitalmarkeder, jf. lov nr. 650 af 8. juni 2017.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem § 18, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., og henvisningen til lov om værdipapirhandel m.v. Der skal således ikke henvises til lov om værdipapirhandel m.v., da loven er ophævet, hvorimod

UDKAST

der skal henvises til lov om kapitalmarkeder, som har erstattet lov om værdipapirhandel m.v.

Det foreslås i § 18, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., at ændre »lov om værdipapirhandel m.v.« til »lov om kapitalmarkeder.«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at lov om værdipapirhandel m.v. blev ophævet ved § 258, stk. 2, i lov nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder.

Ændringen medfører, at § 18, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., rettelig henviser til lov om kapitalmarkeder i stedet for lov om værdipapirhandel m.v., som betyder, at ved offentliggørelsen skal lov om kapitalmarkeder iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse.

Formålet med ændringen er at sikre, at der i § 18, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 3. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, henvises til lov om kapitalmarkeder i stedet for til lov om værdipapirhandel m.v. Ændringen vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen.

Til § 15

Til nr. 1 (§ 6 i lov om Danmarks Nationalbank)

Det følger af § 6 i nationalbankloven, at direktionen består af 3 medlemmer. En af direktørerne udnævnes af kongen, medens de øvrige direktører vælges af repræsentantskabet efter bestyrelsens indstilling. Den førstnævnte direktør er formand for direktionen. Direktørerne skal have bopæl i København eller på steder, der står i nær forbindelse med København. De må ikke have sæde i ledelsen af erhvervsorganisationer eller erhvervsselskaber, ej heller drive eller være deltagere i driften af privat erhvervsvirksomhed. Direktørerne er pligtige at søge deres afsked inden udgangen af den måned, hvori de fylder 70 år.

Efter den gældende § 6 er der ikke fastsat en tidsbegrænsning på udpegning af medlemmer af direktionen, hvilket medfører, at udpegning sker for en tidsubegrænset periode. At direktionens medlemmer ansættes på ubegrænset tid, fremgår desuden af § 9, stk. 1, i cirkulære nr. 313 af 1. april 1942 om Reglement for Danmarks Nationalbank. Den tidsubegrænsede

UDKAST

udpegning suppleres af et krav i § 6, stk. 2, 3. pkt., i nationalbankloven om, at direktørerne er pligtige at søge deres afsked inden udgangen af den måned, hvori de fylder 70 år.

Det foreslås, at § 6, stk. 2, 3. pkt., ophæves, og der indsættes et nyt stk. 3 »Direktørerne udnævnes for et tidsrum på 6 år med mulighed for én forlængelse på 6 år.«

Ændringen vil medføre, at medlemmer af direktionen udpeges for en periode på 6 år med mulighed for genudpegning én gang for en periode på 6 år. Ændringen vil endvidere medføre, at en af repræsentantskabet valgt direktør kan udnævnes af Kongen i henhold til § 6, stk. 1, for en periode på 6 år med mulighed for genudpegning én gang for en periode på 6 år.

Til § 16

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2025, jf. dog stk. 2-5.

Det foreslås i *stk. 2*, at fodnoten til lov om finansiel virksomhed, § 5, stk. 1, nr. 57, § 266, stk. 4, § 267 h, § 267 i, § 269 b, stk. 4, og § 269 d, stk. 1, nr. 3, og stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 1, 2 og 17-21, og fodnoten til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, § 10, nr. 64, § 198, stk. 4, § 205 a, § 210, stk. 4, og 212, stk. 1, nr. 3, og stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, som affattet ved denne lovs § 8, nr. 1, 2 og 7-11, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Den foreslåede bestemmelse udgør en fravigelse fra de fælles ikrafttrædelsesdatoer for erhvervsrettet regulering. Baggrunden herfor er, at Daisy Chains-direktivet skal være implementeret i dansk ret senest den 13. november 2024. Da direktivet først blev offentliggjort den 11. april 2024, er det ikke praktisk muligt at overholde implementeringsfrist for de direktivbestemmelser, som kræver lovændringer. Overskridelsen af implementeringsfristen forventes ikke at få betydning for virksomheder, som er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets § 3, nr. 1, 5, og 7, træder i kraft den 30. december 2024.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der vil være overensstemmelse mellem ikrafttrædelsesdatoen for 3. pengeoverførselsforordningen og tidspunktet for virkningen af lovforslagets bestemmelser, som strafbelægger bestemmelserne i 3. pengeoverførselsforordning vedrørende kryptoaktivtjenester.

Det foreslås i *stk. 4*, at lovforslagets § 5, nr. 1-6 og 8-14, og § 6 nr. 1, 2 og 5, træder i kraft den 9. april 2025, som er 12 måneder efter straksbetalingsforordningen træder i kraft.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der vil være overensstemmelse mellem ikrafttrædelsesdatoen i artikel 5 i straksbetalingsforordningen, og tidspunktet for virkning af lovforslagets bestemmelser, der implementerer forordningens ændringer til finalitydirektivet og PSD2.

Det foreslås i *stk. 5*, at lovforslagets § 6, nr. 6, 8 og 11, træder i kraft den 21. december 2024.

Den foreslåede ikrafttrædelsesdato vil medføre, at bestemmelser, der supplerer forordningen om europæiske grønne obligationer, vil træde i kraft samtidig med forordningen, jf. forordningens artikel 72, stk. 2.

Den foreslåede ikrafttrædelsesdato vil være en fravigelse af de fælles ikrafttrædelsesdatoer for erhvervsrettet regulering. Denne fravigelse foreslås for at sikre rettidig supplerings af forordningen om europæiske grønne obligationer.

Det foreslås i *stk. 6*, at § 6, stk. 3, i lov om Danmarks Nationalbank, som affattet ved denne lovs § 15, ikke gælder for direktører udnævnt før den 1. januar 2025, medmindre en repræsentantskabsudnævnt direktør senere udpeges af Kongen.

Den foreslåede bestemmelse om åremålsansættelse for direktører i Nationalbanken, jf. lovforslagets § 15, finder anvendelse på medlemmer af direktionen, som ansættes efter den foreslåede bestemmelse. Bestemmelsen træder i kraft den 1. januar 2025.

Efter *stk. 6* gælder, at hvis en repræsentantskabsudpeget direktør er ansat efter den nu ophævede bestemmelse og dermed for en tidsbegrænset periode, efterfølgende udnævnes af Kongen som direktionsmedlem og formand for direktionen, finder bestemmelserne om åremål i § 6, stk. 2,

UDKAST

anvendelse på den udnævnelse. En repræsentantskabsudpeget direktør, som er ansat før nærværende lovforslags ikrafttræden, vil i denne situation således overgå til tidsbegrænset ansættelse.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at nuværende direktionsmedlemmer således ikke skal genudpeges, og dermed ikke får ændret på de ansættelsesvilkår, der gjorde sig gældende på de pågældendes ansættelsestidspunkt. De nye regler finder således alene anvendelse for de af Danmarks Nationalbanks nuværende direktionsmedlemmer, der er ansatte af repræsentantskabet og som evt. efterfølgende udnævnes af Kongen. Dermed vil direktionsmedlemmer fortsat ikke være udpeget samlet og på samme tidspunkt, men hver især, når deres respektive embedsperioder udløber.

Det foreslås i *stk. 7*, at regler fastsat i medfør af § 56 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1731 af 5. december 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 71 a i lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslåede vil sikre, at bekendtgørelse om udstedelse og brug af attester om erstatningskrav for forsikringsselskaber der har tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed forbliver i kraft, selvom bemyndigelsesbestemmelsen foreslås ophævet med nærværende lovforslags § 2, nr. 5.

Overgangsbestemmelsen foreslås af ordensmæssige hensyn for at undgå tvivl om, at det er hensigten, at bekendtgørelse om udstedelse og brug af attester om erstatningskrav for forsikringsselskaber der har tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed ikke skal bortfalde.

Det foreslås i *stk. 8*, at regler fastsat i medfør af § 245 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1731 af 5. december 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 245 a, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 14.

Det foreslåede vil sikre, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 245 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, forbliver i kraft, selvom bestemmelsen rykkes til § 245 a, stk. 5, som følge af lovforslagets § 2, nr. 14. Det betyder, at bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning

UDKAST

og afviklingsberedskab fortsat vil være gældende, indtil den ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 245 a, stk. 5.

Det foreslås i *stk. 9*, at regler fastsat i medfør af § 267 h i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1731 af 5. december 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 267 i i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede vil sikre, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 267 h, i lov om finansiel virksomhed, forbliver i kraft, selvom bestemmelsen rykkes til § 267 i, som følge af denne lovs § 2, nr. 18. Det betyder, at bekendtgørelse nr. 2028 af 9. november 2021 om krav til nedskrivningsegne passiver fortsat vil være gældende, indtil den ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 267 i.

Det foreslås i *stk. 10*, at regler fastsat i medfør af 35, stk. 6, i lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 53 af 18. januar 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 35, stk. 9, i lov om betalinger, som affattet ved denne lovs § 5, nr. 2.

Finanstilsynet har udstedt bekendtgørelse nr. 1360 af 30. november 2017 om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler i medfør af § 35, stk. 6. Virkningen af overgangsbestemmelsen vil herefter være, at bekendtgørelsen vil forblive i kraft, indtil den ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 35, stk. 9, som affattet ved denne lovs § 5, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 11*, at regler fastsat i medfør af § 182, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. lovbekendtgørelse nr. 232 af 1. marts 2024, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 182, stk. 5, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, som affattet ved denne lovs § 8, nr. 4.

Det foreslåede vil sikre, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 182, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, forbliver i kraft, selvom bestemmelsen rykkes til § 182, stk. 4, som følge af lovforslagets § 8, nr. 4. Det betyder, at bekendtgørelse nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab fortsat vil være gældende, indtil den ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 182, stk. 4.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 12*, at regler udstedt i medfør af § 1, stk. 6 og 7, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 316 af 11. marts 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 1, stk. 7 og 8, i hvidvaskloven, jf. denne lovs § 3, nr. 3.

Det foreslåede vil sikre, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 1, stk. 5 og 7, i hvidvaskloven forbliver i kraft, selvom bestemmelserne rykkes til § 1, stk. 7 og 8 som følge lovforslagets § 3, nr. 3, som indsætter et nyt stk. 5 i hvidvasklovens § 1.

Bekendtgørelse nr. 2364 af 9. december 2021 om, hvilke virksomheder og personer der kan undtages fra lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven) er udstedt i medfør af hvidvasklovens § 1, stk. 6.

Bekendtgørelse nr. 727 af 9. juni 2017 om delvis undtagelse af visse spil fra hvidvaskloven er udstedt i medfør af hvidvasklovens § 1, stk. 5, som i dag er stk. 7. Det skyldes, at der ved § 1, nr. 7, i lov nr. 553 af 7. maj 2019 blev indsat to nye stykker i § 1 i hvidvaskloven, som medførte at de gældende stk. 4 og 5 blev stk. 6 og 7. Det følger af § 3, stk. 3, i lov nr. 553 af 7. maj 2019, at regler fastsat i medfør af § 1, stk. 4 og 5, og § 18, stk. 8, i hvidvaskloven, lov nr. 651 af 8. juni 2017, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af hvidvasklovens § 1, stk. 6 og 7, og § 18, stk. 9.

Til § 17

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at §§ 1-15 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det følger generelt af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST

Lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed er anordnet på Grønland ved kongelig anordning nr. 1252 af 15. december 2004.

Lov nr. 651 af 8. juni 2017 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven) er sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning nr. 812 af 12. august 2019.

CPR-lovens territoriale gyldighedsområde følger hovedlovens territoriale gyldighedsområde. Efter § 60 i lov nr. 426 af 31. maj 2000 om Det Centrale Personregister gælder loven ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger. CPR-loven er med virkning fra den 1. januar 2007 sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning nr. 1198 af 29. november 2006 om ikrafttræden for Grønland af lov om Det Centrale Personregister.

Det foreslås i *stk. 3*, at §§ 1-3, 5-9 og 11-15 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Færøerne, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Lovforslagets §§ 4 og 10 skal dog ikke kunne sættes i kraft for Færøerne, da forsikringsområdet på Færøerne er overtaget og dermed reguleres af færøske love. Lov om forsikringsvirksomhed og lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber gælder derfor ikke for Færøerne og indeholder ikke en anordningshjemmel.

Lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed er anordnet på Færøerne ved kongelig anordning nr. 86 af 10. februar 2006.

Lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger er sat i kraft på Færøerne ved kongelig anordning nr. 1223 af 11. juni 2021.

Lov nr. 651 af 8. juni 2017 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven) er sat i kraft for Færøerne ved kongelig anordning nr. 813 af 16. august 2019.